

Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hắc Ma Vương

Contents

Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hắc Ma Vương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2:	4
3. Chương 3: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hắc Ma Vương	9
4. Chương 4:	13
5. Chương 5:	17
6. Chương 6:	21
7. Chương 7:	26
8. Chương 8:	31
9. Chương 9:	35
10. Chương 10:	37
11. Chương 11:	39
12. Chương 12:	43
13. Chương 13:	45
14. Chương 14:	48
15. Chương 15:	50
16. Chương 16:	53
17. Chương 17:	55
18. Chương 18:	59
19. Chương 19: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	61
20. Chương 20: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	66
21. Chương 21: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	69
22. Chương 22: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	73
23. Chương 23: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	75
24. Chương 24: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	80
25. Chương 25: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	85
26. Chương 26: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	90
27. Chương 27: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	96
28. Chương 28: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	101
29. Chương 29: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	104
30. Chương 30: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	107
31. Chương 31: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	109
32. Chương 32: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	111
33. Chương 33: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	113
34. Chương 34: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	119
35. Chương 35: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	121
36. Chương 36: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	126
37. Chương 37: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv	128
38. Chương 38	131

Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hắc Ma Vương

Giới thiệu

Thể loại: Nhẹ nhàng, ấm áp, hài hước, thanh thủy văn ~~Tình trạng: Hoàn CP: LVSS Nguồn: Hgiam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-nuoi-duong-hac-ma-vuong>

1. Chương 1

Tự chương.

tải xuống (8)

—— tỉnh lại.

Trước mắt là một mảnh trời thuần sắc đen, cơ thể hắn không có lực giống như bị bắt uống mê dược.

—— tỉnh lại.

Hắn giãy dụa ngồi dậy, ký ức trầm trọng lần thứ hai tuôn trào vào óc. Quyết chiến Thiện Ác, cự xà dữ tợn, ma vương mặt xà nhe răng cười... Cùng khuôn mặt Kẻ được chọn trẻ tuổi mà hắn thấy trong khoảng khắc tử vong cuối cùng.

Severus Snape mở mắt.

Hắn mờ mịt nhìn quanh —— nếu ký ức không có vấn đề, hắn hẳn đã chết?

Sau khi bị rắn độc Nagini cắn chết, cư nhiên hắn còn có thể hành động? Severus khó có thể tin tưởng, tự mình kiểm tra thân thể, phát hiện bản thân không bị thương, ngược lại so với trước đây còn khỏe mạnh hơn. Dù về mặt thể lực hay ma lực, đều được bảo trì tại trạng thái tốt nhất...

Có lẽ hiện tại hắn đã tới địa ngục? Chưa bao giờ hắn cho rằng bản thân có tư cách đi tới thiên đường, trong cảm nhận của hắn, đó là nơi dành cho đóa hoa bách hợp.

Thì ra chết đi sẽ tới địa ngục thật... Hắn cong khóe miệng, lộ ra nụ cười cay đắng...

Kết quả như vậy, hắn rất thỏa mãn.

Secerus thử sử dụng thân thể, bắt đầu quan sát “địa ngục”. Khác với cảnh địa ngục hỏa diễm mà hắn nghĩ, nơi này tuy rằng tối tăm một chút, nhưng tổng thể mang cảm giác tương đối yên lặng. Trước mặt hắn là con sông màu xám, không biết một mối chảy về phía trước. Đằng trước là cổng vòm màu trắng, kéo dài qua cả tòa sông, mà ngồi ở bên cạnh cổng vòm là...

Bước chân của hắn ngừng lại.

Đó là, một đứa bé?

Tại bên cạnh cổng vòm sông Minh Hà, có một cái bàn nhỏ màu trắng. Một đứa bé đẹp đẽ đang ngồi trên ghế nhỏ cao cao, vô cùng vui vẻ chơi cờ phù thủy. Thấy Severus đi tới, cậu gật đầu chào: “Lại đây a, chúng ta cùng nhau chơi đi.”

Đứa bé trước mắt thoát nhìn tuổi 11, 12, trông giống tân sinh phổ thông của Hogwarts. Nhưng Severus có thể chắc chắn, hẳn tuyệt đối chưa từng gặp qua đứa bé này trong trường học. Thoạt nhìn đứa bé giống như một cánh hoa thật trong suốt trong sáng, mi dài buông xuống như cánh bướm. Trông cậu quá xinh đẹp, nếu đó là một tân sinh, hẳn định trong ngày nhập học đầu tiên sẽ làm cả bốn học viện náo động.

“Meilin chết tiết, sau khi chết sao lại có nhiều chuyện phiền phức như vậy...”

“Bởi vì ta đã đem người sống lại a.” Đứa bé hài lòng tiếp lời. “Lại đây, cùng ta chơi cờ đi.”

Sắc mặt Severus càng khó nhìn.

Đứa bé trước mắt đang nói gì? Sống lại? Hẳn chưa từng nghe phù thủy nào có thể chiến thắng tử vong, cho dù Nicolas Plamel có ma pháp thạch cũng không được... Kết quả hài tử này có thể thoải mái nói “sống lại”?

Đối với vẻ ngoài xinh đẹp khác người của đứa bé, hẳn không lưu ý mấy. Hẳn không phải là mấy tiểu cự quái Gryffindor, dưới tình huống như vậy hẳn có thể hiểu rõ nặng nhẹ. Hẳn thu hồi tay nắm cổ áo của đứa bé, dùng thanh âm băng lạnh hỏi: “Người... là ai?”

“Không phải người vừa gọi tên của ta hay sao?” Đứa bé trừng mắt nhìn.

Severus bắt đầu hồi tưởng lại bản thân đã nói gì: “Ta chỉ nói sau khi chết sao lại có nhiều chuyện phiền phức như vậy, không có gọi tên bất kì ai...”

“Trước câu đó.”

Câu trước những lời này... là...

Hắn nhìn chằm chằm đứa bé xinh đẹp trước mắt, sắc mặt bỗng nhiên trở nên kỳ quái. Hẳn vô thức lặp lại câu nói kia một lần: “...Meilin chết tiết.”

Những lời này được lặp lại nhưng không có ý nghĩa tương ứng.

Lần đầu tiên, nó biểu thị tâm trạng phiền táo kịch liệt. Nhưng mà lần thứ hai nói ra những lời này cũng đã cho thấy ý nghĩa thực tế: “Nguyên lai thần ma pháp Meilin trong truyền thuyết thực ra là một đứa bé náo tàn, thế giới này hẳn đã điên mất rồi... Đáng chết. Thật đáng chết.”

Meilin trưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi sáng như đóa hoa nở: “Ta không phải người.”

“...”

Trước đây tại thư viện Severus có đọc một suy đoán nhằm chán, nói rằng Meilin là con trai của tu sĩ cùng tinh linh, quỹ tích sinh mạng hoàn toàn đảo ngược. Người khác đều từ nhỏ chậm rãi lớn đến già, chỉ có Meilin ngược lại từ pháp sư râu bạc chậm rãi lớn trở lại.

Hôm nay nhìn dáng vẻ đứa bé của Meilin, lần đầu tiên hẳn phát hiện suy đoán này rất có thành phần tính hợp lý.

“Như vậy, vì sao lại chọn ta?” Severus từng chữ từng chữ phun ra khỏi miệng, ánh mắt tóe ra lửa, “Đến tốt cùng tại hạ có tài đức gì, có thể khiến thần ma pháp vĩ đại hạ mình tự tay tuyển ra ta làm ta sống lại?”

“Ta chỉ muốn tìm người chơi cờ cùng thôi.” Meilin cười cười, đối với tính châm chọc trong lời nói của hắn đều ngoảnh mặt làm ngơ: “Hơn nữa ta không tuyển người.”

“Nga?”

“Ta vốn coi trọng một người trẻ tuổi, tên là Gellert Grindelwald gì gì đó.” Ngữ điệu trong lời đứa bé tràn ngập tiếc nuối. “Hình như là chuyện mấy tháng trước đây, hẳn nói nơi này quá buồn chán cho nên đã trở tay tự ban cho bản thân một chú Avada tự sát.”

Grindelwald quả thực chết sớm so với hắn mấy tháng... Không nghĩ tới vị tiên bối hắc ma vương cũng từng trải qua cảnh ngộ này...

Seveus nghiêm mặt đen nói: “Nếu như ta không lý giải sai, thần ma pháp vĩ đại đang tùy tiện tìm người sống lại, mục đích là tìm người bồi hấn chơi cờ phù thủy cả đời? Đại não của ngài vị sâu đen gặm hết rồi à?”

Lúc nói những lời này, hắc tiện thể dùng khoe mắt liếc nhìn bàn cờ bên cạnh. Đứa bé Meilin đem vị trí quân Vương Hậu cùng Giáo Chủ để lung tung khắp nơi, dựa theo bố cục bàn cờ, vì thần ma pháp này quả thực là một tay chơi cờ cực kỳ dở tệ!

Bình thường Seveus cũng thích chơi cờ phù thủy, nhưng cũng vì nguyên nhân ấy hắc cực kỳ ghét chơi cờ với tay cờ dở... Cho dù thắng hắc cũng không thấy chút thành tựu nào, ngược lại hoàn toàn phung phí thời gian của bản thân đi giải trí cho đối phương.

“Không phải a.” Meilin phản bác, “Người đã chết rồi, không có cái gọi là “cả đời”, hắc là ở đây chơi đến vĩnh hằng mới đúng.”

“ ... ”

Severus bỗng dừng hiểu rõ vì sao Gellert Grindelwald sống lại xong lập tức tự sát... Muốn cùng một vị thần linh chơi cờ dở tệ đến vĩnh hằng, nếu là hắc hắc cũng muốn cho mình một chú Avada.

Sau khi chết đi, cư nhiên hắc cùng vị tiền nhiệm hắc ma vương kia có cảm giác đồng bệnh tương liên...

Vì sao sau khi chết đi hắc lại gặp chuyện đen đủi như vậy a... Nhìn vị thần ma pháp nhỏ tuổi hỗn đản trước mắt, bỗng nhiên hắc nghĩ cuộc sống của bản thân ở trên thế giới này thật không còn ý nghĩa nữa.

“Được rồi, dừng... thêm thử tự sát a.” Meilin đem khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn nhích sát lại gần. “Sau khi tên Gellert kia chạy trốn, ta vẫn luôn ảo não. Hai người các người đều là những người ta thấy thú vị nhất, nên ta cũng không muốn để người cũng trốn mất, nên hiện tại người có bị một trăm chú Avada cùng lúc đánh trúng cũng không bị sao...”

Những lời này còn chưa nói hết, Severus đã dùng tốc độ mau chóng làm ra câu trả lời:

“Mơ màng ngã xuống đất!” Hắc chỉ đưa phép vào Meilin hô.

Trên mặt đứa bé trong nháy mắt tràn ngập vẻ khó tin, hiển nhiên cậu không hề nghĩ tới bỗng nhiên hắc phát động tập kích. Nhưng đó là vì Severus hết cách giải quyết, nếu không thể tự sát, hắc cũng chỉ có thể công kích đối phương. Hắc chỉ dự đoán giải thoát cùng yên giấc, lại không dự đoán được danh hiệu “ Người đầu tiên từ xưa đến nay công kích thần ma pháp của phù thủy”.

Một bên Severus nghĩ như vậy, một bên liên tục phóng ra thêm nhiều câu thần chú cao cấp không tiếng động trong đó có mấy câu ác chú.

Sau khi công kích liên hoàn chú, hắc lưu loát nghiêng người nhảy vào dòng sông Minh Hà xám đen bên cạnh... Với tốc độ cực nhanh ấy đủ để viết lên sách giáo khoa Phòng Chống Nghệ Thuật Hắc Ám, một cách trốn chết kiểu mẫu.

. Đăng bởi: admin

2. Chương 2: .

Chương 1: Giáo sư trở lại quá khứ.

Severus.Snape.600.988128

Hắc không cần nhắc con sông này sẽ đưa hắc đi đến đâu, thậm chí không cần nhắc bản thân vốn là một con vịt cạn... Dù sao hiện tại hắc đã chết, nếu như Minh Hà có thể làm hắc chết đuối chết triệt để, hắc vô cùng cảm tạ nó đã ban tặng sự giải thoát.

“Không muốn!” Phía sau vang lên thanh âm của Meilin. Đứa bé thần linh này vẫn là kẻ phát ngôn “không đáng tin” , nhưng giờ lúc này ngữ điệu của cậu đầy khản trương: “Đó là thời không lệch lạc ————”.

Thân thể Severus bị Minh Hà cuốn vào phía trước cống vòm.

Meilin một đường hùng hùng hổ hổ chạy tới biên giới, nỗ lực ngăn cản tất cả, nhưng pháp thuật của hắn không thể đưa Severus trở về — trước đó hắn đã tạo màng bọc bảo hộ, bất kỳ pháp thuật nào cũng vô dụng với Severus Snape.

Giờ khắc này Meilin đã sâu sắc cảm nhận thế nào là gieo gió gặt bão. Cậu thử dùng phương thức vật lý kéo người đàn ông kia lên, nhưng mà đúng lúc này, một đạo quang từ phía sau kéo tới.

Vì vậy đứa bé thần linh cũng bị cuốn vào thời không loạn lưu trăm năm một lần.

.

Severus Snape mở mắt.

Hắn thật dài mà phun ra một hơi thở, sau đó từ trong mê man tỉnh lại.

Hắn đã nghĩ gần đây bao giờ bản thân cũng tỉnh lại... Từ sau khi chết đi, hắn đã tỉnh lại 2 lần, phỏng chừng trên thế giới ai cũng không có cách nào so với hắn về khoản đã chết lại càng không sống yên ổn.

Hắn đứng lên, phát hiện áo chùng đen của mình đầy bụi bặm. Hắn nỗ lực tìm rõ hoàn cảnh của bản thân hiện giờ — trên thực tế chỉ cần không gặp lại tên hỗn đản Meilin, đến đâu cũng không quan trọng. Vốn hắn cho rằng Hắc ma vương cùng lão ong mật Dumbledore đã có đủ loại tính cách quỷ quái, hiện tại hắn mới biết không có biến thái nhất chỉ có càng biến thái.

... Có thể lực lượng càng mạnh tính cách càng quỷ dị?

Tuy rằng Minh Hà có bề ngoài như một con sông, nhưng không có bao nhiêu đặc điểm giống các con sông bình thường khác. Hắn chỉ cảm thấy bản thân vị một cỗ lực mạnh cuốn vào suối chảy, ngay cả y phục cũng không bị làm ướt, cứ như vậy tỉnh lại. Hắn cau mày, phát hiện đũa phép của hắn con đang trên tay. Điều này làm hắn thoáng an tâm, cho dù như thế nào, chỉ cần chớ đũa phép hắn vẫn còn có năng lực bảo vệ mình.

Lúc này đây hoàn cảnh so với lần trước rất khác... Không hề là bờ sông Minh Hà không bóng người, mà là một góc hẻm nhốn nháo người qua lại.

Xung quanh là nhiều người với những kiểu y phục khác nhau đi lại, đều mang ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn. Từ những điều trên cho thấy, những người này hẳn là Muggle, ánh mắt kinh ngạc hẳn là do áo chùng đen trên người hắn.

Severus thấy người qua đường đều nói bằng tiếng Anh, nói cách khác hiện giờ hắn còn tại liên bang Anh.

Nói cách khác... Hắn chợt nhớ tới thế giới hiện thực?

Sau khi sống lại, hắn bị Minh Hà quăng đến đầu đường London? Điều này làm cho tâm tình vốn bình tĩnh của hắn lại nổi sóng, nếu như hắn thật sự sống lại, hắn không ngại trở lại Hẻm Xéo cùng Hogwarts xem xem...

“Chính sách của thủ tướng đã điều chỉnh, thời kỳ suy thoái kinh tế bao giờ kết thúc?” Tại bên cạnh đường cái, một đứa bé bán báo đang hưng phấn hét to.

Severus đưa tay vào trong túi, nhẹ nhàng dùng phép thuật nhỏ. Sau đó hắn rút ra 2 đồng tiền xu Muggle giao cho đứa bé bán báo. “Một tờ báo.”

Sau khi nhận được báo, hắn thấy đầu đề tờ báo ghi... Thủ tướng Franklin Roosevelt.

Đó là ai?

Cho dù hắn không lý giải chính trị Muggle, cũng nhớ kỹ hai năm trước vị thủ tướng Muggle vừa nhậm chức không phải tên này. Trong lúc vô ý thức, hắn chuyển đường nhìn tới ngày báo.

— thứ sáu cuối tuần, ngày 13 tháng 10 năm 1933.

Sau khi thấy điều này, Severus trầm mặc thật lâu... Năm 1933 a, nếu như hắn nhớ không nhầm, lúc này Voldemort còn chưa tới trường, Dumbledore còn chưa là hiệu trưởng, thế chiến thứ hai của Muggle còn chưa bắt đầu, về phần chính hắn... căn bản còn chưa sinh ra!

Vốn hắc tướng tất cả đều là giả, bất quá là một Slytherin lý trí, hắc thực sự không có cách nào phủ nhận chuyện có đầy đủ chứng cứ xác thực như vậy.

Quả thật hắc đã trở về thế giới hiện thực, chỉ là thời gian có chút vấn đề.

Hoặc dùng cách ngắn gọn nói trắng ra rằng... Hắc a đã xuyên việt...

Đúng lúc này, đứa bé bán báo ghé vào tai hắc nói: “Tiên sinh, tiên sinh, có phải ngài đã đưa nhầm tiền hay không?”

Severus ngẩng đầu lên, bỗng nhiên nhớ tới bản thân hóa ra tiền những năm 90... Tại thời đại này dùng để trả tiền, đương nhiên sẽ bị gọi là tiền giả.

Bị đứa bé bán báo dùng ánh mắt “người đừng lừa đảo ta” nhìn chòng chọc, hắc không có cách nào đem lời phản bác đầy châm chọc cạnh mép phun ra. Dù sao sử dụng đồng tiền tương lai rất...

Lần thứ hai trầm mặc thêm chốc lát, hắc thực sự chịu không nổi ánh mắt của đứa bé bán báo phải di hình đổi ảnh.

Nếu như bị những học sinh Slytherin nhìn thấy, nhất định đem hắc làm chuyện cười chết... Đường đường Xà vương như hắc, cư nhiên vì một đứa nhỏ bán báo phải dùng di hình đổi ảnh để chạy trốn!

Được rồi... Thực chất vì dùng tiền giả đi mua đồ quá mất mặt... Hắc không chạy sẽ rất xấu hổ a...

Severus bỗng nhiên nhớ tới bản thân xuyên việt về ngày thứ 6 cuối tuần, hơn nữa là ngày 13. Hình như trong tôn giáo của Muggle, ngày này là ngày xui xẻo nhất... Chúa Jesus chúa cứu thế cũng chết vào ngày này.

Hắc không khỏi thấp giọng mắng một câu: “...Chết tiệt Meilin.”

Từ lúc chào đời đến nay, chưa bao giờ hắc mưu cầu danh lợi nhục mạ thần linh như hiện tại.

Tuy rằng bình thường mấy học sinh cho hắc danh hiệu “âm trầm”, “khủng bố”, “không thể ở chung”..., thế nhưng bản thân Severus nghĩ mình có năng lực thích ứng rất mạnh. Ngay lúc phát hiện bản thân chỉ có thể sống cuộc sống từ năm 1933, rất nhanh hắc đã tiếp nhận hiện thực, đồng thời bắt đầu quy hoạch nhân sinh tương lai.

Lần này hắc sẽ không thêm một lần tới Hogwarts... Cũng vì hắc đã làm việc cho Dumbeldore cả đời, không muốn thêm một lần; về phương diện khác hắc thật sự không muốn lại đối mặt đám tiểu cự quái Gryffindor.

Kỳ thực Severus Snape người này suốt đời chẳng chân chính yêu qua cái gì.

Làm giáo sư trường Hogwarts là công tác Lily là mối tình đầu cũng là tín ngưỡng, bảo hộ Harry Potter lại là chức trách... Từ đầu đến đuôi, suốt đời hắc làm việc không vì sở thích. Rốt cuộc chân chính thuộc về sở thích cũng chỉ là đồng ma dược mà thôi.

Chết đi rồi sống lại sau đó không hề có chức trách... Hay là hắc có thể đem toàn bộ thời gian dùng để nghiên cứu ma dược mà hắc nhiệt tình yêu thương nhưng nhớ.

—— hoặc là mở một tiệm thuốc ma dược cũng là một sự lựa chọn không tồi.

Nghĩ đến những khả năng, bỗng chốc Severus có chút hưng phấn. Sau khi sống lại sinh mạng của hắc là của hắc, hắc có thể ngày ngày làm bạn với nỗi. Nếu có thể sống một cuộc sống bình tĩnh như thế, hành động của Meilin nào tàn kia quả thật là ban ân cho hắc.

Vì vậy vài ngày sau, tại hẻm Knockturn xuất hiện một vị nhân sĩ bán ra các loại ma dược cao cấp —— trước đây chưa có ai gặp qua người này, mà hắc lại có thể làm ra rất nhiều ma dược cao cấp yêu cầu đặc thù.

Rõ ràng, vị nhân sĩ thần bí này đang tích góp vốn từ đầu – Severus xuyên việt trở về Snape. Tại thời gian này hắc đã biến hóa thêm thuộc tính tham tiền, hầu như mỗi ngày đều đếm gllon của bản thân, tính toán còn bao lâu có thể khai tiệm tại Hẻm Xéo.

Chương 2: Người là phù thủy.

images (10)

Trước khi có thể kiếm đủ tiền để thuê tiệm ở Hẻm Xéo, Severus tạm thời phải ở tạm tại một hẻm nhỏ ở thế giới Muggle London. Khí thế âm trầm, cung cách làm việc cùng tập quán nghỉ ngơi quý dị của hắn, trong một khoảng thời gian đã trở thành tiêu điểm cho những tin tức buôn lê của cư dân địa phương. Chủ thuê nhà của hắn có một cô nhóc hay bị hắn dọa sợ phải trốn tới bức tường: “Ồ! Mẹ, mẹ, Snape tiên sinh thuê nhà cũ của chúng ta có phải quỷ hút máu hay không ạ? Thoạt nhìn hắn thật đáng sợ...”

Tháng 11 năm 1933, bầu trời London bắt đầu rơi tuyết.

Severus Snape vẫn như lúc trước là trạch nam tới lui chăm nôi, chỉ khi cần mua đồ ăn hắn mới ra khỏi cửa... Nhưng mà ngay ngày đi ra ngoài, hắn cũng bị trộm “thăm hỏi”.

Kẻ gây án là một thằng nhóc.

Một thằng nhóc quá lăm chỉ có 7 tuổi.

Trên thực tế tại thời đại này, loại trẻ con trộm cắp túi tiền tuyệt không hiếm thấy. Khủng khoảng kinh tế kéo theo mấy năm khốn khó, ngay cả bản dân trong thế giới Muggle cũng khó có thể ăn đầy bụng.

Nhưng khiến hắn bất ngờ ở chỗ, khi hắn bắt lấy tên nhóc trộm vặt này... lại có thể cảm nhận được cổ lực mạnh mẽ đẩy tay hắn ra. Đứa bé dùng ánh mắt hung ác của loại dã thú trừng nhìn hắn, sau đó nường theo cổ lực ấy bỏ chạy.

Đó là... ma lực bạo động?

Bỗng nhiên Severus cảm thấy nổi tức giận trào lên từ đáy lòng, đứa bé tóc đen gầy yếu kia đã chạy tới góc hẻm khác... Dường như cậu cho rằng mình đã chạy trốn an toàn, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra tia đắc ý. Nhưng đúng lúc tên trộm nhỏ định chạy xa thêm chút nữa, đột nhiên Severus Snape xuất hiện như pho tượng Ma thần màu đen từ trong không khí xuất hiện trước mặt cậu.

Di hình đối ảnh.

Tuy rằng dùng cự li ngắn như vậy có chút lãng phí... Nhưng dùng nó để truy tên trộm nhỏ trước mắt cũng đã đủ.

Đứa bé trước mặt vẻ tái nhợt và ốm yếu, khuôn mặt cùng hình thể không tương xứng với đồng quần áo cũ lũng bùng. Thoạt nhìn cậu giống một tên nhóc Muggle lưu lạc hèn mọn, nhưng trong đôi mắt lại có tia sáng quật cường vượt quá tuổi.

“Dem cây cỏ ô đầu của ta ra đây, nó không có tác dụng gì đối với ngươi.” Severus đưa thanh âm nghiêm từ hàm răng, “Làm chuyện ngu xuẩn cũng được, nhưng sao ngươi có thể khinh địch bị người khác nhìn thấy? Cha mẹ ngươi không có dạy dỗ ngươi rằng ma lực của phù thủy không được sử dụng phung phí như vậy à?”

Đứa bé khẽ sợ run: “Phù thủy?”

“Đúng vậy,” phần nộ của hắn còn chưa tiêu xuống, bật ra ngữ điệu trào phúng như thuở còn là giáo sư Hogwarts, “Chẳng lẽ ngay cả chuyện mình là phù thủy ngươi cũng quên tiệt rồi?”

Đứa bé mở to mắt: “Quả thực ta có chút năng lực kỳ quái, đó là vì ta là phù thủy à? Ngươi vừa xuất hiện đột ngột như vậy cũng vì ngươi là phù thủy à?” Ngữ điệu của cậu thoáng chốc trở nên kích động, khuôn mặt tái nhợt cũng nổi lên mảnh ửng hồng. “Ta không có cha mẹ, trước đây chưa từng ai nói với ta những... điều này... Ta tự biết mình không giống người thường, thế nhưng ta chính là một phù thủy ư, tiên sinh?”

Nhưng ngay cả khi thời điểm cậu nói những lời này, một... chuyện tình không tưởng đột nhiên xảy ra.

Severus cảm thấy cánh tay trái của mình chợt thoáng đau đớn.

Nói cho chính xác, là dấu tiêu ký hắc ám trên cánh tay trái có cảm ứng.

Thiếu chút nữa hắn cho rằng mình đã trở lại thời đại Tử Thần Thực Tử của bản thân, thế nhưng tại giờ khắc này, trước mặt hắn chỉ là một tên trộm nhỏ ở thế giới Muggle ngay cả phù thủy là cái gì cũng không rõ...

Chờ một chút...

“Ta rất muốn biết,” sắc mặt của hắn thoáng chốc sa sầm: “Tên của người là gì? Không lẽ là Tom Riddle?”

Đó vốn không phải là một suy đoán lạc quan, lại chiếm được chân tướng mà hắn không muốn thấy nhất.

Ngay trước mặt hắn, đứa bé dùng thanh âm không thể che dấu sự ngạc nhiên mà kêu lên: “Sao ngài biết? Đó cũng là ma pháp sao? Phù thủy thật lợi hại, loại ma pháp có thể thấy tên người khác này ngài có thể dạy cho ta được không?”

“...” Thở trên tay của Severus “xoạch” một tiếng rơi xuống đất.

Tâm tình của hai kẻ lớn nhỏ lúc này đều vô cùng phức tạp... Severus đang suy nghĩ có phải thật là người kia hay không a, nếu tính toán niên đại thật không sai bao nhiêu, chỉ mong trùng tên chỉ trùng tên...

Riddle lại càng thêm mờ mịt nữa, cậu không biết mình có phải nói sai gì hay không... Có phải cậu đã nói gì không nên nói, nếu không vì sao người đàn ông trước mặt lại lộ ra vẻ mặt như vừa bị ong vàng châm trúng như vậy a?

Lần gặp nhau đầu tiên cả hai đều nghĩ mình đã nghĩ sai điểm nào, hiểu lầm cái gì, lại hỏi nhau những vấn đề không có câu trả lời mang tính xác thực, nhưng trong lòng lại suy đoán ra càng nhiều vấn đề. Một khoảng thời gian rất dài sau đó, trong lòng đứa trẻ Riddle vẫn thầm nghĩ rằng phù thủy phù thủy nguyên lai ta là phù thủy, mà trong đầu Severus vẫn đầy dòng chữ chuyển động —— hắc ma vương hắc ma vương nguyên lai tên nhóc kia lại là hắc ma vương a.

Sau khi Severus phục hồi tinh thần, mới ý thức được tên trộm nhỏ mà mình bắt được chính là hắc ma vương trong tương lai, đuổi theo tên nhóc này suốt một con hẻm.

Nghĩ tới đây, tài liệu ma được hắn vừa nhặt lên lại “xoạch” một tiếng rơi.

Trên thực tế dựa vào tính cách bình thường của hắn, cách trực tiếp nhất mà hắn dùng để lấy lại tài liệu ma được là ma pháp, tuyệt đối sẽ không dùng đi hình đổi ảnh đuổi theo tên trộm nhỏ kia giáo huấn nhóc một hồi.

Sở dĩ hôm nay hắn làm như vậy, chủ yếu vì bản thân tên nhóc kia. Thân thể gầy gò, làn da tái nhợt, tóc đen ngắn nhu thuận... Tất cả hòa hợp làm hắn nhớ đến Harry Potter, đứa bé cứu thế mà hắn thủ hộ đời trước. Thời điểm hắn nghe đứa bé cứu thế ấy sống tại họ hàng Muggle, sống cuộc sống như một con gia tinh —— hắn suýt nữa rít gào với Dumbledore.

Từng sống thời thơ ấu tại Đường bàn xoay (Spinner's End), Severus biết rõ sống cuộc sống dân nghèo Muggle tuyệt không dễ dàng.

Đó là cuộc sống mà con trai của Lily đã từng trải qua, cũng là... cuộc sống của hắn thuở nhỏ.

Hầu như trong vô thức, hắn dự định đi theo giáo huấn một chút, giúp đỡ một chút tên nhóc khốn khổ này —— lại không nghĩ rằng tên cậu là Tom Riddle.

Severus xoắn xuýt.

Hắn đang cân nhắc bản thân có đúng hay không nên giết chết Tom Riddle một kích an thân...

Không có Riddle sẽ không có Voldemort, không có Voldemort sẽ không có những sự kiện loạn thất bát tao sau này. Nói cho trùng lớn, đây là cách đơn giản nhất để giữ gìn hòa bình thế giới; nói cho trùng nhỏ, đây là cách báo thù diệt thân... Cho dù thế nào, giết chết đứa bé kia tuyệt không có chỗ hại.

Vì vậy khi cô nhóc của chủ thuê nhà trở về nhà, phát hiện người đàn ông áo đen so với trước đây càng thêm đe dọa áp lực khủng bố. Cho nên cô nhóc lại làm ra hành động rất không đáng tin lời trẻ nhỏ không chút cổ kị: “Mẹ, mẹ, tên quỷ hút máu này sắc mặt so với trước đây càng thêm khó nhìn...” Cô nhóc dùng lời một chút, sau đó nghiêm trang hỏi thăm: “Có phải hắn đã tiến hóa thành quỷ hút máu trầm tư mất rồi?”

“... ..” Đăng bởi: admin

3. Chương 3: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hắc Ma Vương

Chương 3: Thu dưỡng 1 tên Hắc Ma Vương.

tải xuống (2)

Severus do dự suốt một buổi tối, thầm nghĩ bản thân nhất định phải giết chết đứa trẻ Tom Riddle.

Ngày sau nó sẽ là Lord Voldemort a... Cho dù tính thù chung hay hận riêng, hẳn đều có vô số lý do đi giết đứa bé kia.

Kỳ thực đối với Severus mà nói, Hắc Ma Vương có ý nghĩa tương đối phức tạp. Lúc đầu Hắc Ma Vương là người đứng đầu mà hắn sùng tín và tin phục, là người thừa kế Slytherin mang lực lượng cường đại cùng nhân cách mị lực; nhưng sau khi hắn điên cuồng cắt miếng linh hồn tạo hồn khí (trường sinh linh giá), vị Hắc Ma Vương mặt xà lại biến thành đầu sỏ giết chết Lily.

Làm song mặt gián điệp giữa Tử Thần Thực Tử với thành viên Hội Phượng Hoàng, đối với Hắc Ma Vương hẳn ngoài cừu hận cũng chỉ còn cừu hận... Hơn nữa cho đến cuối cùng, chính hắn cũng chết trên tay đối phương.

Thỉnh cầu hèn mọn nhất, tuyệt vọng trầm sâu nhất, nghiêm phạt khắc cốt ghi xương nhất... Tuy rằng tất cả đã biến thành quá khứ sau khi sống lại, thế nhưng nó không có nghĩa hắn đã bỏ xuống ký ức quá khứ.

Vì thế ngày thứ hai, hắn mang theo đứa phép đi tới trại trẻ mồ côi.

Cái nơi gọi là trại trẻ mồ côi kỳ thực là một nơi có sân trại lủi, bên cạnh là nhà trệt mang bầu không khí trầm lắng. Tiếp đãi hắn là một người phụ nữ nói hắn chờ một lúc, vì vậy hắn chỉ có thể chờ ở sân này.

Tiêu ký hắc ám trên cánh tay hắn mơ hồ xuất hiện nhiệt độ.

Ở thời đại này, không ai triệu hoán tiêu ký hắc ám của hắn... Cho nên hắn cũng không lo lắng ẩn ký kia đã phát sinh chuyện gì. Cảm ứng giữa hắn cùng với Riddle, chỉ là loại quan hệ liên tiếp vô cùng nhạt. Cũng không đau đớn, chỉ có chút nhiệt độ dịu nhắc nhở hắn.

Hắn biết mình phải tìm được Riddle, sau đó giết cậu.

Trong lúc hắn mê mang, một giọng nói sắc nhọn đánh gãy suy ngẫm của hắn.

“Hôm nay ta phải tìm cho ra, rốt cuộc ai đã trộm bánh bột mì trong bếp!”

Theo phương hướng thanh âm, có một người phụ nữ cao gầy đang đứng ở hành lang. Theo chỉ huy của nàng, mười mấy hài tử ngoan ngoãn dựa vào tường theo hàng.

“Kiểm tra từng người.” Bà dùng thanh âm nghiêm khắc mệnh lệnh.

Làm chủ quán trại trẻ mồ côi, Cole (?) phu nhân rất không hài lòng. Những đứa bé này quả thật làm nàng chú ý quá nhiều, bọn chúng chẳng thể ngốc một chỗ không chạy loạn được sao? Vì lý do đói bụng mà trộm thức ăn, loại phẩm chất này thật quá khủng khiếp. Ai, thảo nào những... tên nhóc tạp chủng bị ném tới nơi này, xem ra từ trong xương cốt cũng chẳng tốt lành gì.

Bởi hoài nghi của bà, từng đứa trẻ đều bị mang mũ trộm cắp phải tiếp nhận kiểm tra. Bất quá đối với chúng, dưới cuộc sống khắc nghiệt, từ ngữ gọi là “tôn nghiêm” chúng chẳng thể lý giải.

“Là Billy làm!”

Sau vài phút, một khối bánh bột mì bị ăn dở từ trong túi của một đứa trẻ cạnh Riddle rơi ra. Những đứa bé khác nhìn thấy cảnh này ít nhiều đều thở phào nhẹ nhõm. Nếu lần này Billy xui xẻo, như vậy may ra bọn chúng có thể tránh khỏi tội oan.

Đứa bé tên Billy sợ hãi: “Nhưng... nhưng không phải ta làm...”

“Nói dối là một hành vi phạm tội càng thêm khủng khiếp.” Cole phu nhân chậm rãi nói, “Thượng đế đã đem các ngươi tống đến đây, không có nghĩa để ta nuôi không các ngươi. Quan trọng hơn là, thượng đế hi vọng những đứa trẻ... này có thể học chút phẩm chất tốt đẹp ở đây. — tống nó vào phòng tạm giam.”

Vừa nghe đến ba chữ “phòng tạm giam”, sắc mặt Billy càng thêm trắng bệch. Dưới tình thế cấp bách, nó cuống quýt hô: “Không... không phải ta! Phu nhân, ta không nói dối, thật sự không phải ta, là Tom!”

Tom Riddle chờ đợi ngẩng đầu.

Giống như nắm được sợi rơm rạ cứu mạng, Billy bắt đầu đem hết tội trạng đổ lên đầu Riddle: “Ta không có đi nhà bếp, đều là Tom làm... Ngài biết mà, Tom vốn là quái vật, xung quanh hắn luôn xuất hiện những chuyện kỳ quái... Ta cũng không biết hắn đã làm cái gì, nhưng bánh bột mì cứ như vậy xuất hiện trong túi của ta!”

Trong lúc Billy tuôn ra những lời vu hãm, trên mặt Tom Riddle vẫn bình thản. Hắn hoàn toàn lạnh lùng nhìn hết thấy trước mắt, hiển nhiên loại chuyện này xuất hiện không chỉ ngày một ngày hai.

Đứa bé tên Tom thoát nhìn một chút cũng không giống kẻ tương lai gọi là “Hắc Ma Vương”, cậu chỉ là một đứa trẻ yếu ớt mà thôi.

Quần áo rộng thùng thình lại cũ nát của trẻ mồ côi, cánh tay gầy yếu với những vết thương mờ có thể thấy... Đứa bé được xưng là “quái vật” đang tận lực bày ra thái độ lạnh lùng không phù hợp tuổi tác, nhưng điều đó không che dấu được sự yếu đuối cùng nỗi tuyệt vọng của cậu.

“Cho đến bây giờ Tom đều là kẻ không bình thường.”

“Phu nhân, thật là Tom làm, hắn nên cảm đoán hắn mới đúng!”

Severus lặng lẽ đứng ở một bên, trong lòng nổi lên từng cơn sóng khó diễn tả bằng lời.

Từ đầu đến cuối hắn đều bàng quan nhìn xong “sự kiện bánh bột mì”.

Hắn vốn cho rằng cuộc sống thơ ấu của mình ở Đường Bàn Xoay quả thực quá khổ, không ngờ nơi này còn tệ hại hơn nữa — đều là cuộc sống của những Muggle tầng chót trong xã hội, nhưng năm 1933 hoàn cảnh càng thêm xơ xác, thiếu thốn tiêu điều.

Đây... chính là cuộc sống thuở nhỏ của Voldemort ư?

Một cảm giác hoang đường không gì sánh được xao động trong lòng hắn... Người kia là huyết mạch cuối cùng của Slytherin cao quý, là Hắc Ma Vương duy ngã độc tôn không ai sánh bằng, là quân chủ điên cuồng mà Hội Phượng Hoàng mấy chục năm chẳng thể đối kháng... Trong suốt cuộc đời trước của hắn, cái tên Voldemort vẫn đều là Chúa Tể trên đầu.

Một người như vậy có thể bị người cừu hận, bị người sợ hãi, căm giận... Thế nhưng sao có thể bị mấy Muggle khi nhục?

Dường như có gì đó thôi thúc hắn tiến về phía trước, mệnh lệnh ngắn gọn chột thốt ra: “Dừng tay.”

Cole phu nhân vốn có chút tức giận, thấy hắn lập tức trưng nụ cười: “Để ngài chê cười, tiên sinh... Ở nơi này của chúng ta có “quái vật” không ai thích, ngài có thể đi tới bên này, có mấy đứa nhóc đáng yêu đáng giá được người quen góp.”

Trước đó Severus đã đem 1 Gallon trong tiệm đổi thành không ít tiền Muggle, sau đó dùng “có ý quyền tặng” bắt đầu hành trình đến trại trẻ mồ côi.

Nhưng khi nhìn thái độ của Cole phu nhân, hắn cảm thấy khó chịu chán ghét.

“A, không sai, đứa bé kia quả thực là một quái vật.” Severus hừ mũi. Sau đó hắn bỏ qua ánh nhìn ngạc nhiên của Cole phu nhân, bước tới bên người đứa bé Riddle, “giờ ta chỉ nói một lần, hy vọng hiện tại người có thể nắm giữ chắc cái lỗ tai của mình. Kẻ khác nói người là quái vật, không sao, chỉ cần đem bọn họ là chất dinh dưỡng nuôi lớn người. Dùng tất thấy lực lượng của người, giúp bản thân càng thêm cường đại so với những kẻ cười nhạo người. Một ngày nào đó, người sẽ khiến cả thế giới này kính nể xưng hô cái tên “quái vật” này!”

Những lời này của hắn thuần túy là do xung động nói ra, cũng mặc Riddle nghe hiểu mấy phần. Từ mặt khác, đó cũng là những lời hắn nói cho chính hắn.

Cole phu nhân bị đoạn diễn thuyết thao thao bất tuyệt của hắn khiến cho mặt trừng khẩu ngọc (dùng thế này tiện hơn?): “Người ——”

Hắn tiếp tục lơ người phụ nữ kia, cúi đầu nhẹ giọng hỏi: “Tom Riddle, người có nguyện ý đi theo ta không?”

Chương 4: Cuộc sống ở chung của hai Slytherin.

images (13)

Severus thuận lợi đem Tom Riddle mang đi, lý do hắn rất giống mình là một đứa cháu trai họ hàng xa. Dù sao trại trẻ mồ côi ước gì Tom mau chóng rời đi, lý do vớ vẩn đi nữa bọn họ cũng nhận. Chỉ là trước khi Cole phu nhân đưa bọn họ rời đi, lại mượn cớ muốn chút ít tiền phí thủ tục mà thôi...

Vì vậy khi Severus trở về nhà trọ... bên người thêm một đứa bé quái gở trưởng thành sớm, tương lai sẽ trở thành Hắc Ma Vương kẻ kia.

Mà đối với Tom mà nói, tất cả trước mắt như cảnh trong mơ.

Một mộng đẹp.

Hắn nghe những đứa trẻ mồ côi nơi khác nói rằng, nếu trộm cắp bị phát hiện may thì bị đánh một hồi, không may thì sẽ bị bắt vào cục cảnh sát... Ngày hôm qua khi cậu bị bắt bởi người đàn ông mặc áo đen kia, cậu đã cho rằng mình sẽ gặp phải kết quả tồi tệ nhất.

Cuối cùng người đàn ông kia không có làm vậy, còn nói mình là... phù thủy?

Cả đêm hôm qua Tom không ngủ. Cậu không hề cảm thấy người đàn ông kia âm trầm kỳ dị, ngược lại, người kia đã trở thành hi vọng xuyên phá từng tầng mây đen.

Điều duy nhất đứa bé lớn lên trong trại trẻ mồ côi lo lắng chính là, người kia có phải chỉ nói đùa với cậu. “Người là phù thủy”, loại chuyện này nghe thật kì dị, làm cậu cảm thấy không chân thực... Thật giống như trước đây, có một vị thần sĩ áo mũ chần chu đã đáp ứng thu cậu làm con nuôi. Nhưng dù cậu chờ đợi suốt mấy tháng sau đó, vị thần sĩ hòa ái dễ gần ấy một lần cũng chưa từng tới nữa.

Hiện tại trên đời này có người nói cho cậu trên đời này có phù thủy, có phải nó cũng là một lời nói dối như thuở đó? Thế nhưng rất nhanh cậu đã thấy người đàn ông mặc áo đen xuất hiện ở trại trẻ mồ côi, đồng thời đưa ra đề nghị muốn dẫn cậu đi cùng.

“Severus Snape.” Tom nhớ kỹ tên này.

Cậu nghĩ người đàn ông quen mặc áo đen trước mặt chuyên dùng ngữ điệu châm chọc này hẳn là ánh sáng chiếu tới sinh mạng của bản thân.

Nhưng những gì trong đầu của Severus hoàn toàn khác so với cậu bé.

Hắn tuyệt đối không vì đồng cảm mới đem đứa bé này nhặt về nhà...

Hắn đưa cậu bé Riddlerời khỏi trong trại trẻ mồ côi, chỉ vì hắn còn chưa báo thù cho bản thân —— chứ không vì mấy kẻ Muggle ngu xuẩn?

Hắn nên giết chết cậu bé Riddle này, đây là cách tất nhiên để yên ổn hòa bình cho tương lai. Được rồi, quả thực hắn đã đưa cậu bé về nhà... Nhưng đấy là vì hắn định tìm địa phương bí mật, chậm rãi hoàn thành sứ mệnh báo thù... Hắn sẽ không nương tay, tuyệt đối sẽ không thương xót cho một kẻ tương lai là Hắc Ma Vương.

“Tạm thời người ngọc ở chỗ này đi.” Hắn nói với Riddle. “Buổi tối ta sẽ đưa nệm chăn cho người nằm dưới đất.”

Phòng ngủ của hắn đồng thời kiêm phòng thí nghiệm, toàn bộ căn phòng chỉ có một cái giường... Vì thế hắn chỉ có thể để đứa bé ma vương này ngủ sàn nhà.

Ai biết được Tom lại thành thật gật đầu: “Vô cùng cảm ơn, Snape tiên sinh, quả thật dễ chịu hơn rất nhiều so với trại trẻ.”

...Hóa ra giữa sàn nhà cùng sàn nhà cũng có phân biệt so sánh đẳng cấp?

Severus phát hiện mình không có cách nào đối với cậu bé. Ở chung hai ngày nay, hắn từ từ nhận rõ cái gọi là “không bình thường” của Tom Riddle. Trước đây học trò của Hogwarts đều sợ sệt những lời cay độc của hắn, thế nhưng lần nào Tom cũng thản nhiên trả lời: “Ta đã biết, cảm ơn Snape tiên sinh đã quan tâm.”

...Rốt cuộc tên cự quái nhỏ này đã đem dây thần kinh nào trong đầu nhận định châm chọc của hắn là “quan tâm”?

Đứa bé Tom rất lễ phép, thậm chí còn lễ phép quá mức.

Cánh tay của cậu nhỏ yếu hơn nhiều so với những đứa bé cùng trang lứa, nhìn qua có chút suy dinh dưỡng.

Cậu không nói leo, không chạy lung tung, chuyện không cho làm cậu tuyệt đối không làm. Tom vĩnh viễn mang vẻ an tĩnh ngoan ngoãn, không chỉ trưởng thành sớm, hiểu chuyện, còn có thể chủ động giúp đỡ việc nhà. Hơn nữa, quái dị nhất là, cho dù châm chọc khiêu khích đến cỡ nào, đứa bé này đều có thể phương thức quỷ quái để lý giải thành ý tứ quan tâm hiền hậu.

Càng ngày Severus càng nhận thức sâu sắc, đứa bé Hắc Ma Vương này có cung cách tư duy mà đứa bé bình thường khác tuyệt không thể sánh...

Một ngày nào đó khi Tom bưng canh sò lên bàn ăn, Severus triệt để xoắn xuýt... Đầu tiên là vì cảm thán cách giáo dục của trại trẻ mồ côi không hiểu có chế độ lao động trẻ em hà khắc đến cỡ nào có thể khiến một đứa bé có thể tự học làm cơm. Mặt khác, cũng vì vấn đề nặng nề treo trên đầu “hòa bình thế giới”, cứ chiếu theo cách này mà đi, hắn sợ rằng vĩnh viễn chẳng thể tự tay giết chết Riddle...

Đứa bé vất vả làm canh bưng lên, sao hắn có thể tang tận lương tâm đáng xấu hổ ném một kích Avada tới a.

Giết một đứa trẻ vô cùng đơn giản, nhưng khi thực tế chấp hành sao lại gian nan đến cỡ này?

— không cần dùng đến ma chú Không thể tha thứ, chỉ cần dùng “Levicorpus” treo ngược Tom lên nóc nhà, sau đó quăng ném cũng đủ lấy mạng cậu.

Nhưng hiện tại Severus lại nghĩ, việc ấy khi hành động quả thực rắc rối hơn so với việc đối kháng với Lord Voldemort thành niên nhiều. Nếu là kẻ sau này hắn còn có khả năng thành công khoảng 1 phần trăm, nhưng chiếu tình huống hiện tại để xét... căn bản hết cách động thủ a.

“Hôm nay tạm không giết, sau này chậm rãi tìm cơ hội.” Hắn tự nhủ trấn an bản thân.

Severus đã không nghĩ rằng, hiện tại tâm lý của hắn không khác là mấy so với con hồ ly trong câu chuyện cổ... Hồ ly không cần thận đã ấp trứng cho một con gà con, không đành lòng giết gà con, nó tự an ủi bản thân “đường béo rồi ăn sau”. Sau đó gà con lớn lên từng ngày, suốt ngày bám theo đuôi hồ ly gọi mẹ ới...

Dưới tình huống như vậy, “sau này hăng giết” căn bản là nhiệm vụ vô kế khả thi a... Bởi vì sớm chiều ở chung, hai người càng ngày càng thân cận.

Trong nháy mắt, một tuần đã trôi qua.

Bỗng nhiên Tom vô cùng trịnh trọng tìm tới hắn: “Người không phải là bà con xa của ta đúng không, Snape tiên sinh?”

“Xem ra người còn có chút có đầu óc. Đương nhiên ta không phải.” Severus không hiểu vì sao bỗng nhiên cậu lại hỏi chuyện này, nhưng cũng gật đầu thừa nhận. Lúc đó hắn nói lời nói dối vô nghĩa này, cũng chỉ vì để đưa Riddle ra khỏi trại trẻ mồ côi mà thôi.

Thế nhưng suy đoán trong đầu Riddle lại hoàn toàn sai lệch hẳn so với suy nghĩ trong đầu hắn —

“Nói như vậy, người là cha của ta?” Bé trai nghiêm túc hỏi, “Vì sao người lại vứt bỏ mẹ của ta?”

“...”

Severus cảm thấy sét đánh giữa trời quang, sau đó đại não bắt đầu thạch hóa. Hắn rút cuộc hiểu rõ suy đoán của Riddle — Snape tiên sinh nhìn thấy cậu rồi kêu lên tên của cậu, sau đó còn chạy đến trại mồ côi đưa cậu về nhà. Chuyện này nhìn thế nào cũng không giống việc làm của một “Người bà con xa”.

Vì vậy bé trai bắt đầu tự động bỏ não tạo một vở kịch mang nội dung “Người cha bởi vì nguyên nhân nào đó mà mất liên lạc với con trai, sau đó gặp lại không dám dùng thân phận thật đối mặt vì vậy giả làm chú của con”...

Hơn nữa tóc của cả hai đều có cùng màu đen... rất phù hợp với quy luật di truyền...

Severus bị suy đoán này làm cho sét đánh nằm ngửa... Gặp quỷ, hắn cũng không muốn Hắc Ma Vương tương lai cải danh thành Tom Snape a...

Tác giả: chương trước có người hỏi CP, vì vậy chỗ này xin trả lời một chút...

Bài này có CP là LV/SS...

Bất quá dựa theo tình huống hiện tại, tiểu Riddle là một đứa bé thuần lương, để đến con đường LV còn rất dài...

Phần cuối là HE, “hai người trải qua bao nguy nan gặp ghềnh cuối cùng ở bên nhau mãi mãi cho đến già.”

Kì thực khi mở Abs đọc HP nguyên tác vẫn rất xoắn xuyết, nghĩ J. K. Rowling là mẹ ruột của nhân vật chính, còn lại chính là mẹ kế...

Đôi khi đọc sách có thể nhìn từ xưng hô để thấy trình độ mẹ kế — Harry Hermione Ron Neville là tên, còn các bạn nhỏ đều xưng họ.

Vì vậy mở Abs ra kết luận... Gọi họ là mẹ kế, gọi tên là mẹ ruột sinh.

Cho nên tại truyện này ta quyết định dùng Severus để xưng hô thay GS... Đương nhiên viết đồng nhân vì để GS hạnh phúc, nên tất nhiên sẽ là HE, HE và HE.

Phần cuối đã được định ra như thế... Sau đó chuyện cứ chậm rãi xoắn xuyết theo quá trình ba... Đăng bởi: admin

4. Chương 4:

Chương 5: Hiểu lầm là được sinh ra như thế...

images (26)

Dùng mất nửa ngày, Severus mới có thể đem lời “ta không phải cha của người càng không phải là chú họ của người” để giải thích hoàn tất. Lại dùng thêm nửa ngày nữa, hắn mới có thể làm cho đứa bé Riddle tin lời hắn.

Cuối cùng Tom suy ngẫm gật đầu, từ trong đáy lòng cảm thán: “Vâng, ta đã biết. Ngài không phải là bà con gì của ta, ngài thu nhận ta hoàn toàn vì thiện tâm. Snape tiên sinh, ngài quả thực là một người tốt.”

Ngài quả thực là một người tốt... Ngài quả thực là một người tốt...

Những lời này cùng với câu “người là cha của ta” mang lực sát thương mạnh như nhau... Trong căn phòng này có hai kẻ một kẻ là tiền nhiệm Tử Thần Thực Tử, một kẻ là Hắc Ma Vương nhỏ tuổi lại cùng nhau thảo luận “người tốt”?

Nghe thế nào lại thấy quỷ dị a...

Về nhạc đệm nho nhỏ về vấn đề “cha” làm dây thần kinh trên mặt Severus co quắp thật lâu, thế nhưng sau khi hắn tỉnh táo lại, bỗng nhiên ý thức được một việc...

—— thật sự phải giết ư?

Severus lên kế hoạch giết chết đứa bé này, hoàn toàn căn cứ vào tiền đề “Tom Riddle chính là Voldemort”. Thế nhưng hiện tại cho thấy, Tom chỉ là một cậu bé so với những đứa trẻ khác nhu thuận hơn một chút,

trưởng thành hơn một chút, thông minh hơn một chút mà thôi... Cũng không có bất kỳ hành động dị thường nào.

Trên thực tế còn hơn cả Harry Potter nhỏ gầy đầy ý chí Gryffindor khó quản thúc, hẳn càng nguyện ý tất cả thầy học sinh trong trường đều là Riddle! Chỉ ít quản thúc cũng bớt lo ít chút...

Nghĩ như vậy, hẳn không kìm lòng được đưa tay nhéo nhéo mặt tiểu Tom: “Thật là người kia sao? Sao ta cứ thấy mình nhận sai người rồi...”

Tom lập tức nhảy dựng lên: “Snape tiên sinh làm gì vậy? Đau đau!”

Severus sờ sờ mũi, nghĩ hẳn có thể thay đổi phương châm của mình một chút. Dù sao hiện tại Tom chỉ là một đứa bé trưởng thành sớm hiền lành mà thôi... Không có bất kỳ ai sinh ra đã mang tội ác tày trời, hẳn không thể vì hành vi phạm tội của Hắc Ma Vương mà bắt cậu phụ trách.

Hoặc có thể tại một thời điểm nào đó của tương lai, cậu có thể trở thành một kẻ quân chủ hắc ám tràn ngập dã tâm, thế nhưng tất cả vẫn chưa xảy ra, đúng không?

Nếu như đặt Tom tại bên người, hẳn có thể ngăn cản tương lai chưa phát sinh...

Hơn nữa sống cùng đứa bé này cũng không tệ, đúng không?

Vì vậy sáng sớm ngày thứ hai, khi đi Hẻm Xéo Severus đã mang cậu bé Riddle đi cùng. Hắn cầm tay Tom, cậu giống như bao đứa bé bình thường khác cần được chăm sóc bảo vệ.

Trước đây Severus đã chọn một cửa hàng, trước đây nơi này là một cửa hàng độc quyền về... kẹo, nhưng kinh tế đình trệ đã bị bán tháo. Hắn đã đàm giá ổn thỏa với chủ cửa hàng, dự định đổi cửa hàng này thành cửa hàng Ma dược — như thế hẳn sẽ không phải sống trong nhà trọ ở thế giới Muggle, trực tiếp đem nơi này thành cửa hàng kiếm chỗ ở, phòng thí nghiệm 3 trong 1.

Còn nữa, hẳn cần phải đặt thêm giường... Khóe mắt Severus khẽ liếc sang phía Tom, trong lòng thầm nghĩ.

“Sanpe tiên sinh?” Thanh âm Tom kéo hẳn về hiện thực, “Sanpe tiên sinh, chúng ta phải dọn nhà sao?”

Hắn quay đầu lại, “Nếu như ý người là rời nhà trọ, đúng vậy. Ta muốn dọn nhà đến Hẻm Xéo, đó là hẻm thương nghiệp của phù thủy.”

“Vậy... Ta có thể về trại trẻ mồ côi một lần được không?”

Severus buồn bực nhìn cậu — hẳn biết, Tom Riddle là một đứa trẻ mồ côi không có tài sản. Hắn cau mày hỏi: “Người đến đó làm gì?”

Tom do dự hồi lâu, sau đó thấp giọng đáp: “Ta muốn dẫn Nagini đi cùng, nàng là thú nuôi của ta, cũng là người bạn tốt nhất.” Nghĩ tới thiên phú xà ngữ, cậu ngần ngừ: “Nagini là một con rắn. Ta có thể nói chuyện với nó, đối với phù thủy điều đó có phải bình thường hay không?”

Trong thế giới phù thủy quả thực rất hiếm thấy, thế nhưng đối với hậu duệ Slytherin quả thực rất bình thường. Severus bình tĩnh suy nghĩ, nhưng khi nghe đến cái tên “Nagini”, cánh tay hắn hơi run một chút.

“Sanpe tiên sinh, người làm sao vậy?” Thấy phản ứng khác thường, Tom nhỏ giọng hỏi, “Có phải ngài... không thích rắn? Nếu là như vậy ta sẽ nuôi nó ở bên ngoài, tuyệt không để nó vào cửa chính. Ta bảo chứng Nagini là một cô gái tốt bụng nghe lời.”

Không phải “không thích rắn”, chỉ là không thích con rắn tên Nagini kia a...

Dường dục một Hắc Ma Vương đã đủ khó, càng khỏi nói đến con rắn sau này sẽ to béo dài hơn bốn inch nữa... Ai sẽ “thích” nổi một con súc sinh đã từng cắn chết bản thân chứ?

Nhưng khi hắn tận mắt thấy “Nagini”, hỏa diễm cừ hận của hắn lại thổi bùng lên đến tận trời.

Con rắn trắng kia lè lưỡi rin rít, phát âm thanh kỳ quái với Tom: [ta còn tưởng người được thu nuôi sẽ vứt bỏ ta chứ, Tom xấu!]

Loại ngôn ngữ này khác biệt với ngôn ngữ loài người một trời một vực, tràn ngập âm thanh “xì xì”. Nhưng quái quỷ ở chỗ, Severus hoàn toàn có thể nghe hiểu! Hắn nghe Tom nhỏ giọng an ủi con rắn kia: [đừng cúi kính, Nagini, Snape tiên sinh là một người rất tốt.]

Hiển nhiên Severus không phải là người có thể nói “Xà ngữ”.

Thế nhưng tại giờ khắc này, hắn lại có thể nghe rõ ràng từng chữ từ đoạn hội thoại của Tom và Nagini... Gặp phải vấn đề kiểu này, cho dù là hắn cũng khó có thể tiếp tục tỏ vẻ bình tĩnh.

“Chuyện gì đã xảy ra.” Hắn đến trước mặt Tom hỏi.

Tom chưa kịp trả lời, con rắn nhỏ Nagini đã xen mồm.

[Là bởi vì người đã làm ta chịu lụy xuyên việt tới, cho nên người có thể nghe hiểu chứ sao.]

Severus nhớ lại đứa trẻ thần linh cao hứng phần chấn gờ cờ phù thủy đòi chơi... Gặp quỷ, ngay cả hắn ta cũng xuyên à?

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là nắm lấy đuôi xà Meilin, quay trên không trung vài vòng rồi ném thẳng lên tường. Nagini là hung thủ giết chết hắn kiếp trước, mà Meilin lại là tên cuồng biến thái làm hắn sống dậy... Nếu chỉ là Nagini thì hắn còn nhịn nhẫn, nhưng hôm nay xác hồn hai kẻ thù đều nhập làm một, thù càng thêm thù! Nếu con rắn nhỏ này đã rơi vào tay mình, hắn không trả thù nó thì trả thù ai?

Sau một hồi giãy vò, con rắn nhỏ đã hấp hối nằm trên mặt đất thở... Vì vậy Severus mặt không đổi sắc nhắc nó lên, dùng thân thể nó đánh thành cái nơ, sau đó dùng lực thật mạnh ném ra ngoài cửa.

—— toàn bộ quá trình xảy ra chỉ trong 2s, sạch sẽ nhanh gọn, đơn giản thô bạo.

Tom bị dọa run lên như cây sậy.

Nguyên lai Snape tiên sinh ghét rắn đến cỡ này sao... Hiện tại bộ dạng của hắn thật đáng sợ thật đáng sợ...

Vì vậy Tom Riddle nhớ kỹ yêu ghét của người giám hộ tốt bụng của mình, ở trong lòng luôn nhận định “Severus hận thấu xương loài Rắn.” Nhận thức lệch lạc ấy đã giằng co tồn tại suốt bao năm, thậm chí đến lúc phân viện Hogwarts, con rắn nhỏ Hắc Mã Vương thiếu chút nữa không dám đeo huy hiệu rắn của Slytherin.

Chương 6: Hẻm Xéo

tải xuống (12)

Meilin quả không hổ là Meilin, dù bị dày vò như vậy cũng không bị giết chết... Vài phút sau, con rắn nhỏ từ cửa sổ chuồn về, lần này nó nhanh nhẹn trốn sau gáy Tom.

Tom mờ mịt: “Nagini, người và Snape tiên sinh quen nhau à? Hai người các người rất thân?”

Ai cùng nó thân a... Severus yên lặng nói trong lòng.

Hắn dùng thời gian ngắn nhất hiểu rõ chân tướng, thì ra khi mình đi vào dòng chảy loạn thời không, Meilin dù không muốn cũng bị cuốn vào. Chỉ là vận may của cậu không được tốt đẹp, không có thân thể, bị ép xuyên thẳng tới thân con rắn Nagini kia. Vì vậy cậu bị mất pháp thuật, càng bị thâm hơn nữa là... con rắn này là con cái...

Thời gian Meilin xuyên việt tương đương giống Severus, là mấy tháng trước. Từ đó cậu trở thành vật cưng của Riddle, cùng đứa bé này sống ở trại trẻ mồ côi.

Severus ngồi xổm xuống nhìn con rắn nhỏ, nỗ lực bỏ qua hận thù suy nghĩ phân tích thật lý trí. Trên thực tế, hắn khá hứng thú đối với kết cấu thân thể của con rắn nhỏ... Đời trước hắn chưa giải phẫu rắn lớn đến 4 inch kia. “Vì sao ta xuyên việt mang theo thân thể, còn người chỉ có linh hồn?” Hắn dùng ngữ điệu học thuật hỏi.

Meilin lộ ra cái đầu nhỏ, chậm rãi đáp: [Bởi vì cái được gọi là dòng chảy “loạn” thời không nghĩa là dành cho người ta xuyên việt lung tung. Đến thời gian nào thời điểm nào, có thân thể hay không... Hoàn toàn tùy cơ.]

“...” Quả nhiên đủ “loạn”.

[Được rồi, ta có thể lấy tên thật hay không?] Meilin dừng lại một thời gian, lại thử thăm dò hỏi, [Tom nói tên này không thích hợp, lúc nào hắc cũng gọi ta Nagini... Thế nhưng ta không quen...]

Severus ý tứ trầm ngâm nhìn Tom đứng ở bên, nghĩ thầm nhờ có đứa bé này nên con rắn nhỏ mới có tên “Nagini”. Nếu đem một con rắn nhỏ tên Meilin đi ra ngoài đường, bản thân con rắn nhỏ sẽ thoải mái, nhưng tất cả mọi người sẽ cảm thấy vô cùng không quen ha...

Hắn nhanh nhẹn thất nơ cho con rắn nhỏ, trực tiếp từ chối: “Không được, ngươi hãy mang cái tên Nagini này đi. Hơn nữa một con rắn cái, muốn đổi tên cũng phải đổi tên thành Mayleen.”

Mayleen... Mayleen...

Vị thần linh nào đó vì cái tên mà xoắn xuýt... Cái này gọi là bị kịch a gọi là bị kịch, sau khi xuyên việt không chỉ không có thân thể... còn biến giới tính nữa...

Cứ như thế Severus bắt đầu cuộc sống ở Hẻm Xéo.

Một người đàn ông, một bé trai, cùng một vị thần linh mang thân rắn nhỏ biến tính... Từ ý nghĩa nào đó có thể nói là một nhà ba người.

Đối với Tom mà nói, những thứ kia thật thần kỳ. Cậu không chớp mắt nhìn những kiến trúc kỳ quái đầy đường, những người mặc trường bào phù thủy cùng những phù chú bạc trưng bày ở các cửa hàng, hận không thể đem tất cả ấn vào dưới tận đáy lòng. Cùng lúc đó, cậu cực lực kiểm chế bản thân thật tốt, nỗ lực giả vờ ra vẻ mặt thật trấn tĩnh mà một đứa trẻ có khả năng làm được.

Cho đến bây giờ Tom mới chính thức ý thức được bản thân là một phù thủy, giống như Severus.

Cậu biết bản thân mình có thể khiến đồ vật bay lên, có thể nói chuyện với “Nagini”... Thế nhưng khi đến Hẻm Xéo, cậu mới có cảm nhận trực quan thật sự đối với thân phận của chính mình.

Ở nơi này, phù thủy là tồn tại bình thường hợp lý, sẽ không có những người không có ma pháp gọi là Muggle... Mỗi người đều quen với việc có pháp thuật tồn tại, đầy đường đều là những cửa hàng bán củ mèo hay mèo đen. Từ lúc chào đời đến nay, Tom mới có cảm giác mình không hề là quái vật bị xa lánh.

Mấy ngày nay cuộc sống của cậu bắt đầu hình thành quy luật, Severus thường đưa cho cậu những quyển sách pháp thuật đầu tiên, gần đây cậu thường chăm chú học.

Mỗi buổi sáng cậu đều chủ động làm bữa ăn cho Severus... Tuy rằng sau đó người kia đều thấp giọng rít gào “ta không có hứng thú đem đứa bé nuôi thành gia tinh để sai sử”, thế nhưng Tom vẫn duy trì thói quen này. Trên thực tế, cậu nghĩ Severus vẫn thích cà phê cậu pha.

Thỉnh thoảng cậu sẽ ra ngoài nhìn các cửa hàng khác ở Hẻm Xéo, tuy rằng Severus chỉ cho phép cậu loanh quanh ở một số khu vực nhất định. Riddle phải đợi đến lúc 11 tuổi nhận được đũa phép của mình, mới được phép đi xa hơn một chút... Đối với điều này Riddle thường có phê bình kín đáo, cậu nghĩ Hẻm Xéo căn bản không có nguy hiểm gì hết.

“Hey, vị tiểu thư xinh đẹp này,” một giọng nam từ bên tai vang lên, “Liệu ta có vinh hạnh tâm sự với ngươi không?”

Tom quay đầu nhìn về phía âm thanh phát ra.

Đó là một thiếu niên xấp xỉ tuổi cậu, mặc trường bào phù thủy vô cùng hào nhoáng. Tóc hắn có màu vàng nhạt, thẳng dài đến vai. Thấy cậu có chút đề phòng, thiếu niên khoa trương khoát tay nói: “Quần áo của ngươi rất giống trang phục của Muggle trong truyền thuyết, ta đoán đó là sáng ý thiết kế nào đó ha? Dù sao nó khó có thể được mua từ Muggle bên kia, phù thủy nhỏ huyết thống Muggle sẽ không xuất hiện ở Hẻm Xéo tại tuổi này. Ngươi có thể nói cho ta biết quần áo của ngươi được mua ở đâu không?”

Tom trừng mắt nhìn thiếu niên trước mặt một hồi, cuối cùng không nhin nổi những lời lẽ nhai của hắn nữa: “Nếu như ánh mắt kia của ngươi không phải để đó làm đồ trang sức... Có thể nhìn thẳng vào ta cho rõ, ta, là, nam!”

Bỗng nhiên cậu hiểu rõ vì sao bình thường Severus hay dùng phương thức nói chuyện vòng vo này rồi...

Có những người làm người ta vô cùng tức giận, không vòng vo mắng hấn thật không thể giải mối hận trong lòng!

“Eh? Bé trai?” Thiếu niên kinh ngạc, lập tức bắt đầu lải nhải, “Bé trai cũng tốt a, lần đầu tiên ta nhìn thấy bé trai còn xinh đẹp hơn con gái. Tên của ta là Abraxas Malfoy — hiện tại người đã biết cái tên đẹp đẽ của ta rồi, chúng ta làm bạn bè thế nào?”

Khi nói đến dòng họ của mình thì, thiếu niên tự xưng Abraxas ngừng lại một chút, giống như chờ mong cậu làm ra phản ứng.

— dòng họ này rất có danh à?

Tom cũng không để ý thêm thiếu niên ồn ào này nữa, xoay người hướng phía khác đi tiếp. Hiện tại cậu đã đặt Severus vào phạm vi người nhà, nhưng không có nghĩa cậu đối với những người xa lạ khác sẽ ôn dịu.

Từ trong xương cốt mà nói, cậu chính là đứa bé bị xa lánh, hay đề phòng ở trong trại mồ côi kia.

“Ta thích tên Abu kia.” Meilin trong tay áo cậu bỗng nhiên xì xì mở miệng.

Cậu nhún vai, cũng dùng xà ngữ đáp lại: “Chúng ta nên thừa dịp trước bữa tối nhanh chóng trở về, nếu không Snape tiên sinh sẽ tức giận... Chờ một chút, Nagini người vừa nói thích ai?”

Meilin vẫn có oán niệm đối với cái tên “Nagini” này, thế nhưng nó vẫn hài lòng kể rõ mục tiêu mới của mình: “Ta nói thiếu niên tóc vàng kia. Tom, hấn rất đẹp, so với người cũng đẹp đúng không? Hơn nữa tên của hấn cũng thú vị, hình như gọi là Abrasaxophone? Ừm, ta khá thích loại nhạc cụ tên saxophone này.”

“Tên của hấn là Abraxas, không phải cái gì “saxophone”.” Tom cau mày đáp.

Cậu hồi tưởng dáng vẻ thiếu niên tóc vàng kia, cho dù thế nào, cậu cũng không ngu ngốc đến mức nhớ lầm.

Mà ở không xa đó, Severus bàng quan nhìn toàn bộ quá trình lặng lẽ sờ sờ mũi. Vừa rồi hấn thiếu chút nữa cho rằng mình nhìn thấy bạn già Lucius. Quả thực ba đời nhà Malfoy cùng một khuôn mẫu đi ra, thoạt nhìn đều là những con chim công vàng chói lóa a. Đăng bởi: admin

5. Chương 5: .

Chương 7: Thư thông báo nhập học Hogwarts.

images

Thời gian trôi rất nhanh, đông qua xuân tới, trong nháy mắt, bốn năm trôi qua.

Tom đã theo người giám hộ của hấn sống thâm niên 4 năm ở Hẻm Xéo.

Trong khoảng thời gian này, dần dần cậu bắt đầu dùng xưng hô “Severus” vô cùng thân thiết này để gọi người giám hộ của mình.

Tuy rằng trẻ con gọi thẳng tên người lớn không hợp lễ thường, nhưng hai Slytherin một lớn một nhỏ không đặt thế tục thường tình vào đâu. Sau vài năm, chuyện cũng thành thói quen.

Hơn nữa hình thức ở chung của cả hai cũng không bình thường nốt... Thông thường theo lẽ phải người giám hộ sẽ trông chừng ba bữa của trẻ nhỏ, thế nhưng sau khi ăn xong vài bữa ăn do Severus nấu, Riddle đã triệt để thất vọng.

Mặc dù dùng nguyên liệu nấu ăn tốt nhất, nhưng Bạc thầy Độc được có thể đem cơm ăn bình thường biến thành hương vị ma dược cao cấp.

Điều đó có nghĩa “muốn bao nhiêu khó ăn có bấy nhiêu khó ăn, muốn bao nhiêu bi kịch có bấy nhiêu bi kịch”...

Vì vậy trong bốn năm này, Tom Riddle đã luyện ra năng lực nấu nướng cấp cao mà bạn cùng trang lứa tuyệt không có được. Không vì bất kỳ lý do gì, đơn giản là người giám hộ của cậu có trù nghệ tuyệt không vượt qua

cửa để xe... Cho đến cuối cùng, ngay cả Severus cũng quen Riddle chuyên môn hóa nhà bếp. Hai người một rần trong khoảng thời gian dài vô cùng vui vẻ ăn thức ăn Tom làm, chỉ thỉnh thoảng ra ngoài ăn đồ vỉa hè.

Cửa hàng “Nồi cùng bình thủy tinh” của Severus cũng đã kinh doanh ở Hẻm Xéo.

Vị Bậc thầy Độc dược nào đó hoàn toàn không có chút lực hút khách nào, toàn thân tỏa ra khí thế “các người nợ ta hai vạn gallon”. Nếu nói hẳn mở hàng kinh doanh mà được, chi bằng nói hẳn đang làm thực nghiệm cho bản thân.

Ngoài ý muốn ở chỗ, người có thể đề cao khả năng kinh doanh cho cửa hàng là... Tom.

Thiếu niên xinh đẹp luôn khiến người yêu thích, càng khỏi nói đến dáng cười ngượng ngùng lễ phép kia có thể mời chào bao nhiêu khách hàng. Những ông chủ các cửa hàng xung quanh đều yêu thích Tom, có một bà cô chuyên bán quần áo còn mời chào Tom mặc nữ trang: “Thử váy nhỏ này xem? Nếu mặc ta sẽ tặng luôn cho người nha.”

Mời chào bé trai mặc váy nữ... Severus thực sự không hiểu rõ vì sao lại có thưởng thức quái quỷ như thế.

Nhưng khiến hẳn càng không thể chịu đựng là, Tom Riddle cứ nhiên đáp ứng rồi! Cậu đáp ứng rồi! Nếu Severus không cưỡng chế đem bà cô với nụ cười quỷ dị kia dời đi, thiếu niên Hắc Ma Vương này có thể có dự định mặc áo váy cho mình.

Rốt cuộc trong đầu đứa bé này đang chứa cái gì?

Tháng 7 năm 1938.

Một phong thư từ “trường học pháp thuật Hogwarts” đã đánh vỡ yên tĩnh của căn nhà nhỏ.

Mặt trên phong thư vẽ huy hiệu trường Hogwarts — do sư tử vàng, đại bàng đồng, lửng đen, rắn bạc tạo thành tấm chắn cho thư, ở giữa là một chữ “H” thật lớn.

— hiệu trưởng Armando Dippet —

Riddle tiên sinh thân mến:

Chúng ta vui mừng thông tri ngài, rằng ngài đã được nhận học ở trường pháp thuật Hogwarts. Tên thư này có ghi rõ danh sách nhưng sách và trang bị cần đến. Học kỳ sẽ bắt đầu vào đầu tháng 9 này. Chúng tôi sẽ nhận thư trả lời từ cú mèo của ngài trước ngày 31 tháng 7.

Người thành thực của ngài, trợ lý của hiệu trưởng – Albus Dumbledore.

Nhìn phong thư vô cùng quen thuộc, tư lự trong lòng Severus lại bốc lên. Hẳn gương mặt, đánh giá thiếu niên Riddle trước mắt. Vài năm qua, đứa bé này đã cao lên không ít, hình thể cũng không giống đáng về suy dinh dưỡng trước đây.

Phù thủy đến 11 tuổi đều phải đến trường học Hogwarts, đương nhiên Tom Riddle không phải ngoại lệ.

Thế nhưng Severus bắt đầu lo lắng — tại thời không kia, Tom đã đổi tên trong trường. Đến khi tốt nghiệp, hẳn đã hình thành thế lực Tử Thần Thực Tử thuở đầu... Trên tay đầy máu tươi, hơn nữa còn tạo ra hồn khí.

Tại thời không này, chuyện như vậy còn có thể phát sinh lần thứ hai hay không?

Hiện tại Tom chỉ là một đứa bé bình thường có chút thông minh trưởng thành sớm, đến tốt cùng chuyện gì đã xảy ra khiến cậu trở nên như vậy?

Trong đôi mắt đen như hắc diệu thạch của Severus thoáng hiện lên tia đen tối, hay là, hiện tại chính là cơ hội cuối cùng để hẳn giết chết đứa bé này. Nếu tương lai Tom trở thành Voldemort, tất cả đều hồng бет... Hiện tại hẳn vẫn có thể niệm một chú Avada Kedavra để ngăn cản nhưng bị kịch có thể phát sinh trong tương lai.

“Sev, Sev,” Tom cầm thư ra, thanh âm hỏi thăm cắt đứt suy nghĩ của hẳn, “Đây chính là thư nhập học của trường Hogwarts?”

“Ừ, đúng vậy.” Severus phục hồi tinh thần, tay đặt trên đầu phép cũng buông xuống.

— bốn năm trước hắn không thể xuống tay trước đứa bé vô tội, bốn năm sau cũng vậy.

Tom không chú ý tới những tâm tình biến hóa của hắn trong mấy phút này, chỉ hứng thú đánh giá danh sách vật phẩm mang theo.

Một lúc sau cậu kinh hô lên: “Chờ chút, tân sinh năm một chẳng lẽ chỉ đọc một quyển “Chú ngữ tiêu chuẩn, sơ cấp” hay sao? Ta cho rằng năm này phải đem bảy cuốn sách Milan D’ Shag học hết chứ, làm ta tưởng chuẩn bị bài của ta sẽ kém cơ.”

“...” Người cho rằng học sinh ở Hogwarts đều là thiên tài giống người a.

Khóe miệng Severus co quắp một trận, sau đó hắn phát hiện cạnh phong thư thông báo còn dính kèm thư nhỏ. Đại thể ý tứ ghi rõ Tom Riddle “sinh ra ở thế giới Muggle” — vì thế trường học muốn biết Tom có cần người hướng dẫn hay không.

Người hướng dẫn?

Lý do gì vậy, Severus thoáng chốc tức giận. Người hướng dẫn để làm gì? Mang theo Tom đi Hẻm Xéo mua đồ ư?

Đừng có đùa, đứa bé Tom này đã ở Hẻm Xéo bốn năm, ở đây... ít nhất... có một nửa chủ cửa hàng đều nhận biết cậu.

Hơn nữa chính Severus cũng không hi vọng nhìn thấy kẻ được gọi là người hướng dẫn... Căn cứ phỏng đoán của hắn, người hướng dẫn chắc chắn là trợ lý hiệu trưởng Dumbledore. Cũng như đến thời điểm Dumbledore lên làm hiệu trưởng, người hướng dẫn thường là giáo sư Mc Gonagall vậy.

Hắn không muốn nhìn thấy Dumbledore.

Severus biết Dumbledore có năng lực phát hiện vô cùng nhạy bén, hầu như không tương xứng với thân phận Gryffindor của hắn. Bản thân hắn đến từ tương lai có rất nhiều kỷ ức không thể lộ, hắn không biết mình có bị Dumbledore phát hiện hay không... Hắn thực sự không muốn tiếp tục thao tác Bể quan bí thuật mà hắn đã từng am hiểu sâu sắc.

— Cuộc sống song mặt gián điệp hắn đã chịu quá đủ rồi.

Hôm nay hắn chỉ là một Severus Snape mở cửa hàng ở Hẻm Xéo, là linh hồn vốn không nên tồn tại tại thời đại này. Hắn chưa từng chịu tội, không có trách nhiệm, chỉ là người giám hộ của đứa bé Tom bình thường này, không hơn.

Chương 8: Lựa chọn của đứa phép.

tải xuống (4)

“Tom, ngươi muốn một cây đũa phép như thế nào?”

“Muốn cây mạnh nhất.”

— đó là đoạn đối thoại của hai người sau khi nhận được thư thông báo nhập học của Hogwarts.

Severus chỉ biết ngày này sẽ đến, nhưng hắn không nghĩ nhanh như vậy.

Bình tĩnh xem xét, hắn hoàn toàn không muốn tiễn Tom đến Hogwarts học tập. Hắn chỉ hi vọng Tom vĩnh viễn đều ở tuổi hiện tại, cậu không thể thương tổn bất kỳ ai, càng không có ai thương tổn cậu. Severus tuyệt không ghét cuộc sống hiện tại với Tom, trong khoảng thời gian ấy, hắn đã cảm thụ được yên lặng đã lâu.

Nhưng trẻ con phải lớn lên, cuộc sống yên tĩnh không thể duy trì mãi mãi.

Tom Riddle năm mười một phải chọn đũa phép trước khi đi học.

“Nga, là bé con Riddle sát vách!” Mới tới cửa hàng đũa phép, Ollivander đã nhiệt tình phát tay chào bọn họ, “Đã đến tuổi nhận đũa phép?”

Tom gật đầu. Severus đứng ở một bên lòng rối bời.

Đầu tiên bọn họ nghe những lời lảm nhảm của Ollvander như “Chủ nhân không chọn đũa phép mà đũa phép lựa chọn chủ nhân”... , sau đó bắt đầu quá trình chọn đũa phép dài dằng dặc. Tom cầm lấy một cây đũa phép dài loại cây cẩm lai, tâm sợi gân long... vừa cầm nó đã nở hoa.

Sau đó là cây đũa phép hoa mộc, lập tức tạo trận bom tạc trong quán.

Severus nhếch môi không nói lời nào, hẳn biết cuối cùng Tom sẽ nhận được cây đũa phép mạnh nhất là cây nào.

“Muốn cây mạnh nhất.” Đó chẳng phải là lời Tom vừa nói hay sao?

Đứa bé này có thiên phú phép thuật kiệt suất, hơn nữa cậu còn truy cầu phép thuật cường đại.

Severus cau mày, bỗng nhiên nghĩ tới chuyện diễn ra trước đây. Hồi đó hẳn có một công trình nghiên cứu cần Tom giúp, cuối cùng lúc hoàn thành luận văn hẳn để Tom viết tên lên. Tiểu Tom rất vui vẻ, ôm lấy quyển từ điển thật cẩn thận chọn bút danh...

Thế nhưng cuối cùng chuyện này cũng chẳng đi về đâu.

Nguyên nhân rất đơn giản, sau một khoảng thời gian suy xét Tom ra kết quả... “Severus, ta nghĩ từ này thật tốt. Hình như xuất xứ từ tiếng Pháp, nghĩa là “Bay khỏi tử vong”, Vo——”

Tom không thể nói cho xong cái tên kia.

Bởi vì lúc cậu mở miệng, tay Severus đã run lên và lần đầu tiên tạc nổi.

Sau đó Tom thấy người giám hộ của cậu đột nhiên nổi nóng, đoạt lấy quyển từ điển cấm cậu quên bút danh kia.

Severus vốn chỉ để Tom đặt bút danh thôi, hoàn toàn không nghĩ đến cậu chọn cái “tên kia” a...

Trong tình huống không hề chuẩn bị nghe tiểu Tom nói cái gì “bay khỏi tử vong”, thiếu chút nữa hẳn xúc động vung đũa phép niệm Avada Kedavra. Gặp quỷ, thoát nhìn Tom rõ ràng là một đứa bé tốt a... Vì sao còn chưa nhập học đến tuổi vị thành niên cậu đã nghĩ cho mình cái tên khác, soa với tên mặt rắn ma vương kia còn sớm hơn...

Đương nhiên sau đó hẳn hối hận, hẳn biết mình đã phản ứng quá mức.

Chẳng qua vừa lúc trùng tên mà thôi, cũng không phải chuyện tội ác tày trời gì. Hẳn đột nhiên phát hỏa như vậy hẳn sẽ lưu lại ấn tượng không tốt cho Tom, sợ rằng lại tạo ra hiệu quả tương phản.

Bất quá lý trí biết nhưng điều này, nhưng tình cảm lại không thể nhận. Sự kiện chọn tên kia đã trở thành cái nhọt ử trong lòng Severus thật lâu, hẳn nhớ kỹ bánh bao Tom đã từ trong đồng tử điển chọn ra cái tên “Vol-de-mort”, cái tên nguyên rủa “bay khỏi tử vong”.

Severus đứng ở trong góc cửa hàng đũa phép lặng lẽ nhìn, tiểu Tom ở trước mặt hẳn đã thay đổi đủ mười cây đũa phép.

“Thật là khách hàng xoi mói, đúng không?” Ollvander cười cảm thán, đưa một cây ma trượng khác tới tay Tom, “Ồ... thử cái này xem, cậu bé. Mười ba inch, cây gỗ sam tím, long chim phượng hoàng Fawkes. Đây là một cây đũa phép có lực lượng rất mạnh, có lẽ nó thích hợp người.”

Khi nghe đến ba chữ “gỗ sam tím”, Severus chỉ biết thời khắc kia đã tới.

Gỗ sam tím, cây bắt tử, tượng trưng sống mãi cùng bất diệt.

Cùng kết quả “Voldemort kia” như nhau.

Nhìn Tom cầm đũa phép thật cao hứng, trong lòng Severus trào lên loại tư vị khó hình dung. Lẽ nào số phận thật sự không thể cải biến? Đời này của Tom cũng sẽ như trước đây, điên cuồng theo đuổi sống mãi cùng bất diệt?

Lần thứ hai nghĩ đến cái từ “Voldemort” kia, khuôn mặt đứa bé trước mặt chợt trùng điệp cùng cái tên Hắc Ma Vương điên cuồng kia. Suy nghĩ của hẳn rồi rầm thành cục, thế nên khi Tom ở bên sung sướng hô “Ta tìm được rồi, Severus, ta tìm được cây đũa phép thuộc vận mệnh định trước rồi!” hẳn cũng không để ý đến.

Severus trầm mặc thật lâu.

Đến tận khi rời khỏi cửa hàng đũa phép Ollvander, hắn mới nhẹ giọng hỏi: ‘Người cứ thể theo đuổi ý bất tử như vậy hay sao?’

“Đúng vậy.” Tom thản nhiên đáp.

Những lời này như dao nhỏ đâm trúng lòng Severus, nhắc nhở hắn đứa bé trước mắt có ý niệm khao khát sống mãi như thế nào. Nhưng khi Severus định mở miệng nói thêm hai câu, bỗng nhiên nghe thấy lời tự bạch khó ngờ đến.

Tom, đứa bé vừa nhận được đũa phép long chim phượng hoàng nghiêng đầu, tiếp tục bổ sung lý do cậu truy cầu sống mãi: “Hiện tại ta chỉ mới mười một tuổi, thế nhưng Severus đã bốn mươi rồi. Người sinh ra trước ta những ba mươi năm, cũng có thể rời đi sớm ba mươi năm.”

“Severus, nếu ta có biện pháp giúp người sống mãi... Người sẽ không chết sớm như vậy.”

Severus trợn mắt há miệng nghe tính toán dài dòng về thọ mệnh của bản thân.

Hầu như theo bản năng hắn thốt ra lời: “Chưa từng có phù thủy nào chân chính sống mãi...”

“Đúng vậy, cho nên ta mới tìm cây đũa phép mạnh nhất.” Giọng Tom non nớt lại kiên định, “Tuy ta không biết ngụ ý của đũa phép cùng số phận có quan hệ thế nào, nhưng chí ít cũng là cái bắt đầu tốt đẹp. Ta phải khiến mình trở thành người đầu tiên trở thành người sống mãi, tin tưởng ta, Severus, ta sẽ nỗ lực làm được chuyện ấy.”

Thoạt nhìn kết quả giống nhau, nhưng lý do lại hoàn toàn bất đồng.

Đứa bé Tom này... lại định vì hắn mà truy tìm phương pháp sống mãi?

Mất nửa ngày Severus mới bình phục được trạng thái bình thường, lôi kéo Tom về cửa hàng nhà mình: “Đừng ở bên ngoài làm cho ta mất mặt, đây chính là chí hướng cuồng vọng mà ngu ngốc a...”

Tom nghe ngữ điệu không được tự nhiên đầy quen thuộc, khuôn mặt đẹp đẽ nhỏ nhắn lộ ra nụ cười đầy hài lòng. Đăng bởi: admin

6. Chương 6:

Xuân về ~ về ~ về ~ ~

~Chương 9: Tập kích bất ngờ trước khai giảng.

images (6)

Ngoại trừ tài liệu học tập, đũa phép, trường bào, nồi và những thứ vật phẩm linh tinh khác, Tom còn phải mang theo thứ đặc biệt khác.

Con rắn nhỏ tên thật là “Meilin” kia.

Severus đã dùng bốn năm trời để chứng kiến câu chuyện một vị thần linh xuyên việt thành một con rắn cái là cỡ nào bi kịch...

Meilin mất đi năng lực pháp thuật, phát ra âm thanh chỉ có người nói xà ngữ cùng Severus mới có thể nghe. Một kẻ vốn tịch mịch như cậu, tại khoảng thời gian này càng thêm cô đơn.

Bốn năm này “nó” – thân rắn chẳng chút lớn lên, vẫn là thân nhỏ xinh kiêu bút máy bỏ túi, hoàn toàn không có vóc dáng của “Nagini”. Hơn nữa vốn là thần linh, sinh mệnh lực của Meilin vô cùng tràn đầy so với thân hình nhỏ bé kia, Severus có thể không hề e ngại cố kỵ gì liên tục nã “nó” làm thí nghiệm ma được đủ loại cách tân... Từ đó, con rắn nhỏ đã dưỡng thành tập quán chui vào trong lòng Tom tìm kiếm chỗ che.

Bản thân Meilin khi còn là nhân loại đã dùng vóc dáng trẻ nhỏ, kết quả khi thành con rắn cái, vẫn không thể dài cao...

Từ ý nghĩa nào đó để nói, loại sống mãi không già này quả thực khá xui xẻo.

Theo thời gian khai giảng đến gần, Hẻm Xéo bắt đầu có biến hóa.

Đi tới đi lui khắp nơi đều là trẻ con cùng với người giám hộ cầm đồ dùng học tập cho khai giảng, cửa hàng Severus cũng dính chút hào quang kỳ khai giảng này. Nhưng cũng cùng thời điểm ấy, bầu không khí khẩn trương khó hiểu cũng lan tràn nơi này.

“Nghe nói Hogwarts dự định tìm một vị giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám hợp cách... Loại tình thế hiện nay quả cần cho trẻ con học chút thứ cần thiết...”

“Nghiêm trọng như vậy sao? Nghe nói “vị nào” đang hoạt động ở Đức...”

“Chắc chắn, hiện tại đang như thế, nhưng sau này thì sao?”

Giữa dòng người nơi Hẻm Xéo, thỉnh thoảng xuất hiện những lời nhàn rỗi soi xét.

Severus vẫn đặt đầu tim của mình lên cửa hàng, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe được những lời mang tin tức liên quan như vậy.

Gellert Grindelwald, vị Hắc phù thủy cường đại của Đức, đã mang theo Thánh Đồ của hắn lên sân khấu lịch sử. Theo đầu đề “Nhật báo tiên tri”, Grindelwald đã “Dùng lực của mình nhắc lên một hồi trận chiến”. Tuy rằng Anh quốc cách xa đầu sóng ngọn gió nơi Đức kia, thế nhưng bầu không khí bất an vẫn bao trùm lên đầu Hẻm Xéo.

Đời trước khi Severus sinh ra, Grindelwald đã “dọn nhà” vào nhà tù Nurmengard. Cho nên đối với những sự kiện liên quan vị tiền Hắc Ma Vương này, Severus hầu như không biết gì.

Nhưng đáy lòng hắn có dự cảm không tốt.

Hình như, có chuyện xấu sắp xảy ra.

Chạng vạng hôm đó, dự cảm của Severus đã được xác định. Hắn phát hiện đến tận trời tối, Tom Riddle vẫn chưa trở về.

Cho tới nay Tom chưa bao giờ làm chuyện không đúng mực như vậy.

Cho dù con rắn nhỏ Meilin định hồ đồ, cũng bị Tom lập tức tóm trở về.

Chuyện gì đã xảy ra?

Mặt mày Severus âm trầm, cầm đũa phép ra ngoài.

Ban đêm nơi Hẻm Xéo quanh quē nhiều lắm, rất nhiều cửa hàng đã đóng cửa. Cũng may Tom là một cái tên duy nhất ở Hẻm Xéo, đồng thời thân thuộc, rất nhanh Severus tìm được hướng đi của cậu từ một ông chủ bánh ngọt.

Nhưng hắn chẳng thể nghĩ kế tiếp hắn nhìn thấy gì.

Đó là cửa khẩu của hai đường tắt giao tiếp tại Hẻm Xéo, Tom suy yếu nằm trên ven đường. Mà trước mặt cậu là... hai Giám Ngục?

Tại sao tại Hẻm Xéo lại có Giám Ngục?!

Không nghĩ được nhiều, Severus giờ lên đũa phép, con nai cái màu bạc nhảy ra cùng âm thanh giận giữ: “Hô thần hộ mệnh!”

Giám Ngục có bản năng sợ hãi đối với thần hộ mệnh, chúng nó vội vã lùi bước khỏi khu vực kia.

Nhưng khi Severus kiểm tra xong tình trạng thân thể của Tom thì, trong đôi mắt đen tia băng lãnh như cơn lốc nổi lên.

Tình trạng hiện giờ của Tom vô cùng tồi tệ.

Hai mắt thiếu niên nhắm nghiền, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt. Dường như cậu đã hoàn toàn rơi vào trạng thái hôn mê, ôm đầu gối co quắp lại. Đó là tư thái của trẻ nhỏ trong bụng mẹ, cũng là tư thái con người khi mất đi ý thức cố gắng tìm kiếm cảm giác an toàn.

Trên tay cậu là đũa phép mới.

Cây đũa phép gỗ sam tím ngụ ý “bất tử”.

Rõ ràng, trong lúc đối phó với Giám Ngục, đứa bé này đã dùng phương pháp của mình cố gắng chống đỡ... Năng lực của Giám Ngục là hấp thụ hạnh phúc cùng linh hồn, ma chú phổ thông vô dụng đối với chúng nó.

Giờ phút này, trông cậu bất lực, và nhỏ yếu đến đáng thương.

Severus trầm mặc hồi lâu, sau đó nhìn phía Tom hỏi: “Sao lại có Giám Ngục?”

Đối tượng mà hắn hỏi là rắn nhỏ Meilin. Hắn biết Meilin có thể nghe hiểu mình, bởi vì cả hai đều từ dòng chảy loạn thời không đến nơi này. Vốn hắn không nghĩ để ý tới con rắn nhỏ mang linh hồn thần linh biến thái kia, nhưng tình huống giờ đặc biệt, hắn không thể tùy ý như trước.

[Sev, Sev, rốt cuộc người đã đến cứu Tom, nếu không cả hai chúng ta đều sẽ đứt a.] Meilin lộ nửa đầu từ cửa tay áo của Tom, xì xì kêu.

Severus chưa từng cho con rắn nhỏ vẽ mặt hòa nhã bao giờ, lúc này hắn ngồi xổm xuống uy hiếp: “Đừng dong dài, bằng không ta sẽ cắt người thành mười ba đoạn ném vào nồi. —— nói, chuyện gì đã xảy ra?”

Nhất thời Meilin bị dọa sợ rụt về: [ta không biết a... Tom đi tới, đột nhiên vài thứ kia nhảy ra, chú ngữ của Tom không hiệu quả... Ô, thật đáng sợ thật đáng sợ...]

Nhìn con rắn nhỏ như muốn òa khóc, Severus càng thêm phiền táo.

... Phế vật đến trình độ này còn dám dùng tên Meilin không sợ mất mặt.

Severus thấy Tom không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, trực tiếp nâng thân thể của cậu lên.

Tuy bốn năm đã qua, Tom đã khỏe mạnh hơn nhiều so với thời điểm rời viện trẻ mồ côi, nhưng vóc dáng vẫn gầy nhỏ. Dưới tình trạng hôn mê, thân thể của thiếu niên mười một tuổi này càng thêm nhẹ.

Bất an trong lòng hắn càng thêm sâu.

Giám Ngục là thứ trông coi ngục giam Azkaban của phù thủy, không có khả năng không có chuyện chạy loạn khắp nơi như vậy... Càng đừng nói là chạy đến nơi phần hoa như Hẻm Xéo.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

.

Severus đưa Tom về hiệu thuốc ma dược.

Mà ngay trong đêm ấy, hắn bắt được đáp án của dự đoán bất an trong lòng. Tin tức khó tin liên tiếp xuất hiện, cấp tốc chiếm đầu đề “Nhật báo tiên tri”.

—— Giám Ngục Azkaban tập thể vượt ngục.

—— Giám Ngục đầu phục Hắc Ma Vương Grindelwald.

Không chỉ ở Hẻm Xéo, trong buổi tối này, ở Anh quốc bao gồm Hogsmeade, sơn cốc Godric, những nơi tụ tập đông đúc phù thủy đều xuất hiện tình huống Giám Ngục chạy loạn khắp nơi... Thậm chí ngay cả Hogwarts cũng không ngoại lệ.

“Hắc Ma Vương Gellert Grindelwald tiến công toàn diện.”

Chương 10: Về lựa chọn chức nghiệp của Voldelmort.

Tom_Colored_Ink_Art_by_wolvtrune

“Tom...”

Cậu thấy cơn ác mộng.

“Tom...”

Rõ ràng đang ở trong mộng, nhưng cậu không thể tỉnh lại.

Cậu mộng thấy một đứa bé gầy trơ xương, cánh tay có những vết ứ ngân xanh tím.

Đứa bé kia dùng ánh mắt cay độc chăm chú nhìn thế giới này... Sau đó trong cơn hoảng hốt, cậu thấy đứa bé kia là chính mình.

“Tom?”

Tom Riddle mở mắt.

Người đầu tiên cậu nhìn thấy là Severus Snape với mái tóc đen — người đàn ông tóc đen áo chùng đen đứng ở bên giường, sắc mặt âm u.

Sau khi tỉnh lại Tom tương đối hài lòng. Xem chừng người này đã cứu cậu? Về mặt này của hắn hắn là lo lắng ha... Quả nhiên, giống như nhận định của mình khi còn bé, Severus là một người tốt ngoài lạnh trong nóng.

Vì vậy phản ứng đầu tiên của cậu chính là — nhảy xuống giường, vô cùng phấn khởi nhào tới ôm lấy người giám hộ: “Cảm ơn người, ta rất vui!”

Căn bản Severus không nghĩ tới mình bị tập kích, cứ như vậy bị “con bạch tuộc” nào đó nhào tới.

Có chừng khoảng 2s, Severus Snape mới phản ứng được chuyện gì. Thân thể hắn thoáng cứng nhắc, sau đó dùng thanh âm trầm thấp chưa từng có quát: “Đầu óc của người đã bị Giám Ngục ăn sạch rồi hả? Lần đầu tiên ta nhìn thấy có người gặp phải chuyện này còn vui vẻ như thế!!”

Giám Ngục được xem như quái vật ăn hạnh phúc cùng tình cảm của con người, làm sao có tình huống như đứa bé này ngược lại còn sung sướng vui vẻ — phỏng chừng chỉ có một kẻ Tom Riddle.

Thế nhưng Tom chỉ tiếp tục cong miệng cười, trong đôi mắt đen đều là tia hạnh phúc.

Giám Ngục đã khiến cậu nhìn thấy quá khứ của chính mình, đứa bé không biết “hạnh phúc” là cái gì... Bị vứt bỏ, bị ghét, bị nhục mạ cùng ngược đãi tùy ý... Cậu không có cách nào thoát khỏi ác mộng, cho đến khi Severus tìm đến cứu cậu lần nữa.

— sao cậu có thể không vui cho được?

Severus không đoán được những khúc chiết ấy trong tâm lý của Tom... Hắn chỉ đang suy nghĩ vì sao Giám Ngục lại khiến cậu có di chứng kỳ cục như vậy. Lễ nào thứ bảy ở Hẻm Xéo là loại biến dị, bị nó ôm hôn sẽ nhảy dựng lên loạn ôm người khác còn hô vui vẻ?

Sắc mặt của Bạc Thầy Độc Dược càng thêm âm u.

Trầm mặc trong chốc lát, hắn thấp giọng nói: “Mấy ngày này đừng ra ngoài, Tom. Giám Ngục từ trong trại giam đã biến thành quái vật dã ngoại, ta phải đi thu thập vài con quanh đây.”

Tom khẽ run lên: “Vì sao người đi thu thập mấy con Giám Ngục ấy?”

Tuy rằng vì sự kiện vượt ngục quý mô này Bộ Pháp Thuật đã tăng thêm số lượng Thần Sáng, thế nhưng Severus không thể yên tâm. Hắn muốn tự tay giúp Hẻm Xéo an bình một chút, nếu có thể, hắn định tiện thể bắt vài con biến dị như ngày hôm qua để nghiên cứu một chút.

Thứ Giám Ngục này chưa bao giờ được sử dụng để làm nguyên liệu ma dược, sáng ý này đáng giá ném thử.

Thế nhưng khi Severus gật đầu chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Tom gọi hắn lại.

“Dạy ta thần chú hộ mệnh.” Bé trai nhỏ giọng nói, “Ta cũng muốn đi.”

Severus nhú mày.

Vốn hắn muốn nói. “Một đứa bé tân sinh Hogwarts còn chưa nhập học đã cuồng vọng tới trình độ nào mới cho rằng bản thân có thể học được ma chú cao cấp”, thế nhưng liên tưởng đến những biểu hiện gần đây của Tom... Hắn vội thu những lời châm chọc bên miệng.

Thiên phú cùng ma lực của Tom Riddle khiến cậu trời sinh là một yêu nghiệt nhỏ con.

Hơn nữa cậu thông minh, khắc khổ, cần cù luyện tập, như vậy thì một ma chú cũng không phải không có khả năng.

Hắn đành khô khốc hỏi. “Ta nghĩ chuyện này để một mình ta làm cũng đủ rồi —— người đi làm cái gì?”

Tom cầm lấy đĩa phép của mình, vô cùng vui sướng nhảy xuống từ trên giường. “Ta nghĩ đi theo người đánh Giám Ngục a. Ta vừa bị khi dễ xui xẻo như vậy, đương nhiên giờ muốn báo thù.” Cậu nghĩ một chút, lại tung thêm một lý do khiến người ta thạch hóa, “hơn nữa ta nghĩ mấy thứ kia rất cao to, không biết chất thịt bên trong thế nào. Dù sao Severus cũng không am hiểu nấu nướng ha, chuyện xử lý nguyên liệu nấu ăn đương nhiên phải để ta làm...”

Cậu ngừng lại một chút, giống như nghĩ ngợi mà nói thêm: “Cũng không biết loại sinh vật như Giám Ngục nên dùng để hấp vẫn là làm thịt kho tàu mới tốt đây?”

“... ..” Thịt kho tàu cái đầu quỷ a!

Severus có cảm giác gân xanh trên đầu sắp nổ.

—— Bỗng nhiên hắn nghĩ mình không cần lo lắng dù chỉ một chút rằng đứa bé Tom này sẽ vọng tưởng muốn chinh phục thế giới nữa... Đứa bé này vốn định vị cho mình nghề đầu bếp a đầu bếp! Một tên đầu bếp nào tàn dự định chế biến món Giám Ngục như thế nào có được không?!

Có thể tưởng tượng tương lai quân chủ hai mắt màu đỏ tươi thành thật cẩn thận tự giới thiệu: “Tên ta là Voldemort, có giấy chứng nhận đầu bếp cao cấp, am hiểu món ăn nước Anh, nước Pháp và Italy” —— một cảnh tượng làm người ta tan vỡ như vậy sao?

Hắn bắt đầu lại một lần hoài nghi về phương châm giáo dục cùng năng lực giáo dục của hắn... Khiến một ma vương biến thành đầu bếp như vậy có được không...

Bất quá với sự kiện Giám Ngục lần này, trong lòng Severus yên lặng làm ra một quyết định. Vốn hắn muốn tiếp tục ở Hẻm Xéo nấu ma được, đến tận ngày yên lặng mất đi... Thế nhưng hiện giờ hắn phát hiện bản thân không thể làm thế.

—— Hành động của Gellert Grindelwald dường như đã khác so với lịch sử vốn có.

—— Hogwarts hiện giờ không an toàn.

Severus Snape biết hiện tại phải làm điều gì đó... Cho dù hắn không muốn gặp lại Dumbeldore, nhưng có những việc hắn phải tự tay làm. Lần thứ hai nhìn thấy thư của Armando Dippet từ Hogwarts, hắn yên lặng một lần nữa viết hồi âm.

Làm một kẻ “căn bản chưa sinh ra”, Severus biết mình có thể ảnh hưởng đến quỹ tích của thế giới này. Hắn không biết sự huyền bí của thời không, thế nhưng mấy năm nay hắn cũng nghe Meilin lải nhải “thời không phi tuyến tính”, “hiệu ứng cánh bướm”,... đủ các loại danh từ cổ quái.

Severus mơ hồ cảm giác được, cuộc sống mở cửa hàng nuôi trẻ nhỏ đầy yên tĩnh gần kết thúc.

Hắn dùng một khoảng thời gian để nói rõ cho Tom, rằng Giám Ngục đã đầu phục một kẻ ma đầu tên Gellert Grindelwald. Hiện tại chúng nó đã không còn là kẻ trông coi Azkaban, mà là đối tượng đuổi bắt của Thần Sáng.

Sau khi giảng giải tất cả, đáy lòng hắn có chút bất an. Bởi vì..., sách lược mà Grindelwald dùng hiện giờ thật sự rất giống với tên Voldemort ở thế giới kia. Bất quá việc này hắn chỉ ngấm trong lòng, tuyệt đối không nói cho tiểu Tom...

Vài năm trước hắn giữ kín những bí mật này vì lo lắng Tom Riddle trở thành Voldemort, hiện tại là vì nguyên nhân khác.

Hắn không thể nói cho tiểu Tom chuyện thật: “Người sẽ giết chết rất nhiều người, sửa tên thành Voldemort... Sau đó người phát hiện thế lực quý tộc, trở thành quân chủ Hắc Ám so với Grindelwald còn cường đại hơn... Trên thực tế những việc ấy người đã làm qua, bởi vì ta chính là Tử Thần Thực Tử thuộc hạ của người. Người đã cắt linh hồn của mình làm bảy miếng để sống mãi, cuối cùng người đã sai Nagini cắn chết ta.”

Nội dung hoang đường như thế, hẳn tiểu Tom sẽ không tin tưởng ha?

Vạn nhất tin thật càng nát bét... Severus hiểu Tom là một đứa bé cỡ nào quật cường cùng quyết tuyệt, nói không chừng trực tiếp tự sát để tránh kết cục phát sinh.

Severus tuyệt đối sẽ không bao giờ kể chuyện này.

Thời không đã biến đổi, Tom của hôm nay sẽ không bao giờ là đứa bé dự định báo thù cả thế giới. Những sự kiện kia sẽ không xảy ra, tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa.

Hắn nhận thư của Armando Dippet, nhận lời mời ngồi vào chức Giáo sư ——

Hiện giờ hẳn đã không muốn suy nghĩ nhiều nữa, chỉ có thể giúp đứa bé của hắn một tuổi thơ bình ổn yên tĩnh mà thôi.

—> “đứa bé của hắn”~~ *hồ hồ hồ*, đọc lần nào cũng thấy tiểu Tom là thụ... TT^TT chẳng hiểu tác giả ghi công chỗ nào...? Đăng bởi: admin

7. Chương 7: .

Chương 11: Thần chú Hộ mệnh dẫn đến JQ

43723272

Tom học thần chú “hồ thần hộ mệnh” rất nhẹ nhàng.

Đối với tốc độ thích ứng pháp thuật này của cậu, Severus cũng không kinh ngạc. Trên thực tế, Tom Riddle là một thiên tài nhỏ mang thực lực mạnh mẽ hơn hẳn đã sơ học sinh cấp 7... Hiển nhiên việc nắm giữ một thần chú cao cấp đối với cậu không thành vấn đề.

Severus vẫn lo lắng như trước về đặc thù của câu thần chú thủ hộ... Về hồi ức hạnh phúc.

Hắn đã từng nghe qua một lời đồn chưa được chứng thực, rằng một đời Voldemort chẳng bao giờ sử dụng được thần chú “hồ thần hộ mệnh”.

Cả cuộc đời hắn chẳng thể tìm một đoạn ngắn hồi ức “hạnh phúc”, cho dù hắn là người đứng đầu Hắc ám.

Cho nên khi tiểu Tom hăng hái bưng bưng bày ra thành quả, Severus không khỏi thầm mắng bản thân đa nghi. Còn hoài nghi gì nữa đây? Hiện tại tiểu Tom hoàn toàn bất đồng “kẻ kia”...

—— Tom lớn lên ở bên hắn.

—— hẳn muốn bảo vệ đứa bé này.

Bỗng nhiên Severus có cảm giác vài phần vui sướng.

Hắn vốn nghĩ tìm một nơi an tĩnh chết già, tại thời không này ngao du cho hết thì giờ, đến khi mang theo thân thể già yếu vào quan tài... Lại không nghĩ rằng mình sẽ trở thành người giám hộ cho trẻ nhỏ. Trong lòng hắn cũng không phản cảm, ngược lại cuộc sống như vậy làm hắn thỏa mãn.

Ngay cả những lời nói ác độc mà kiếp trước chuyên bị học sinh lên án của hắn cũng đã đổi mới... Bởi mấy năm này hắn ở chung với tiểu Tom, đứa bé có thể đem những lời ác độc của hắn xuyên tạc thành những lời đáp “Ừm, là quan tâm a” ...

“Vây... Người thử biểu diễn cho ta xem xem?” Hắn đề nghị với Tom.

“Vâng!” Tom vô cùng vui sướng gật đầu, rút ra cây đũa phép long chim phượng hoàng, “Hồ thần hộ mệnh!”

Kết quả khi Severus nhìn thấy thứ bay ra từ đầu cây đũa phép thì, những cảm xúc vui sướng vừa được sản sinh của hắn một phát bị thổi bay. Về mặt của hắn cấp tốc lạnh xuống, thanh âm được truyền ra từ hai hàm răng nghiến chặt: “Người đã triệu hồi ra... thứ, này, sao?”

Từ đầu đũa phép của Tom bay ra một làn khói màu bạc.

Sau vài giây làn khói bạc ấy hóa thành hình, biến thành một con vật mập mạp... dơi con màu bạc.

Tính tình vừa được cải thiện của Bạc thầy Độc được lập tức bạo nổ. Nhìn con dơi con vầy cánh bay loạn trên không trong phòng, lập tức trong nháy mắt xung quanh Severus Snape hình thành tầng áp suất thấp. “Đây là thủ hộ thần cái kiểu quỷ gì?”

“Thủ hộ thần của ta vốn có hình thái như vậy da...” Tom vừa nói được một nửa phát hiện sắc mặt Severus đen thui, không hỏi thoáng rụt rụt cổ, “Àch, Sev không thích?”

Áp suất tiếp tục giảm thấp giảm thấp xuống...

“... Nhưng Sev a người có nhận ra hình như số động vật người ghét nhiều lắm?” Tom nhỏ giọng nói thầm, “Đầu tiên là rắn, sau đó là dơi, làm phù thủy mà có nhiều cấm kỵ như vậy là không tốt lắm na...” Cậu thật cẩn thận chọc chọc cánh nhỏ của thủ hộ thần của mình, con dơi nhỏ dường như xấu hổ bay vòng ra chỗ khác.

Cậu nói nốt biện giải cuối cùng: “Ta nghĩ nó rất đáng yêu a.”

Rất đáng yêu... Rất đáng yêu...

Hình như khi xuất hiện những từ này, áp suất trong phòng dường như đã hạ thấp tới điểm giới hạn đáng sợ nào đó.

Đầu tiên là sự trầm mặc quỷ dị đến cực điểm, sau đó chính là tiếng gầm gừ khó nhìn của Severus Snape: “Sau này, tuyệt đối không được sử dụng thần chú hộ thân hộ mệnh này!”

Tom vẫn không hiểu vì sao người giám hộ bỗng nhiên cấm đoán như thế —— vì sao không thể sử dụng thần chú ? Cậu nghĩ mình đã nắm giữ không tồi a. Cậu hoàn toàn đã thể hiện được yêu cầu “thủ hộ thần hiện hình”, hơn nữa cánh tiểu dơi sờ lên cảm giác rất tốt đẹp...

Mà suốt một thời gian dài sau đó, mỗi khi xuất hiện vấn đề liên quan đến “dơi” hoặc “thần chú thủ hộ” thì... tính tình Severus đột nhiên gắt gỏng hẳn lên.

“Rốt cuộc tại sao nhỉ?” Một vị thành niên Hắc Ma Vương nào đó không hiểu dù suy nghĩ cẩn thận.

Vì vậy cho đến tận học kỳ sắp tới, nó vẫn là một bí ẩn khó giải trong lòng Tom...

Tháng 9 năm 1938.

Tom Riddle ngồi trên đoàn tàu đi Hogwarts.

Nhà ga vẫn là sân ga 9 ¾, cổng vào vẫn là tường cột. Bất quá từ đầu đến cuối Tom vẫn không yên lòng, đối với việc “nhà ga mà Muggle vĩnh viễn không thể thấy” không có bao nhiêu hứng thú...

Cậu đang nghĩ tới Severus.

—— sao Severus có thể để cậu đi một mình như vậy? Cho dù không nói một câu, ít ra cũng không vô tình như vậy ha?

Tuy rằng người đàn ông kia vốn có tính cách như vậy, nhưng chẳng biết vì sao, ở sâu trong nội tâm, Tom vẫn hờ hết khát vọng. Khát vọng được giữ lại, được tạm biệt, sự dịu dàng mà mọi đứa trẻ có “gia đình bình thường” hẳn phải có.

Tom biết mình nghĩ như vậy là quá ấu trĩ, nhưng cậu không nhịn được.

Hơn nữa con rắn nhỏ biến tính nào đó vẫn kêu loạn “Tom Tom quả nhiên người bị từ bỏ”... các loại... Càng nghĩ cậu càng thấy phiền não.

“Heh, đây chẳng phải là thiếu niên tinh linh ở Hẻm Xéo sao?” Thùng xe bên cạnh bỗng vang lên tiếng thét kinh ngạc.

Tom dừng chân, quả nhiên nhìn thấy thiếu niên tóc vàng kia. Cậu thở dài, gọi tên thiếu niên: “Abraxas Malfoy.”

“Quả nhiên người vẫn nhớ rõ cái tên xinh đẹp của ta!” Abraxas cao hứng nói. Thoạt nhìn hẳn cũng là tân sinh năm nhất, chẳng qua cao hơn Tom một nửa cái đầu. Tại bên cạnh hắn, có mấy nữ sinh ngồi thành vòng, nghe hắn khoe khoang những thường thức mà hắn biết về Hogwarts.

Thấy Tom đi tới, Abraxas lập tức khuyên dụ những nữ sinh này rời đi, đồng thời bắt chuyện với Tom mời cậu ngồi cùng.

Ở Hẻm Xéo suốt bốn năm, Tom cùng Malfoy này đã gặp gỡ vài lần. Mỗi lần Abraxas đều tán chuyện phiếm khắp nơi, sau đó Severus bị làm âm ỉ không chịu nổi lấy hấn làm đối tượng luyện tập ma chú.

Cứ như vậy được vài lần, Abraxas đã khắc sâu ấn tượng đánh giá: “Nước phép cùng bình của người rất tốt... Vấn đề là trước đó người có thể hay không đừng ném vào đầu ta?”

Tom nhún vai ngồi xuống, vẻ mặt vẫn âm u.

Cậu không ghét Malfoy, dù sao người này cũng là phù thủy cùng tuổi đầu tiên mà cậu nhận thức. Tuy hấn tự kỷ chút, tùy hứng chút, thích khoe khoang và ấu trĩ theo phong cách phong độ quý tộc chút —— thế nhưng không khiến người ta ghét.

Nhưng tâm tình của cậu hôm nay rất tệ.

Không vì Abraxas, chỉ đơn giản là tâm tình của cậu tệ mà thôi. Ai bảo người giám hộ của cậu không nói lấy một lời từ biệt, cứ như vậy vô tình để cậu một mình trọ ở Hogwarts...

“Ta nghĩ người nhất định là Slytherin, Tom.” Abraxas ở bên cạnh lải nhải mặc cậu không lọt vào tai, “Người nhất định là phù thủy thuần huyết, đúng không? Dù sao ta chưa từng nghe nói có Muggle từ nhỏ sống tại Hẻm Xéo. Vốn Slytherin sẽ là nhà tốt nhất, đến lúc đó ta sẽ chờ người...”

Tom duy trì vẻ nghe mà không thấu, đến khi có câu nói bay vào tai cậu.

“...Nhà Malfoy thuộc ban quản trị Hogwarts, nên thường có thể nghe được một ít tin tức. Khoảng thời gian trước có một vị Giáo sư PCNTHA mới nhậm chức, hình như tên là Severus hay Snape gì đó...”

Tom nghe những lời này lập tức hoàn hồn lại, hầu như theo bản năng quay đầu: “Severus Snape?”

“Eh?” Abraxas càng hoảng sợ. “Sao người cũng biết? Nhà người làm nghề gì?”

“...”

—— Severus Snape giáo sư.

Tin tức này khiến tiểu Tom không thể bình tĩnh thật lâu. Người đàn ông kia... Người kia cũng theo mình tới trường học thật sao? Cậu cúi đầu, cảm giác ***g ngực có loại kích động xen lẫn vui sướng. Nguyên lai người kia không phải không quan tâm mình, mà so với dự đoán của mình còn quan tâm hơn.

Severus không nói lời tạm biệt với cậu, bởi vì ít hôm nữa bọn họ có thể gặp lại.

Chương 12: Giáo sư mới.

tải xuống (33)

Tác giả: Luận về Tom Riddle trong nguyên tác – lý luận phân tích vì sao biến thành Hắc Ma Vương...

Thân là truyền nhân của Slytherin, là một thiên tài nhỏ có ma lực xuất chúng, là cấp trưởng của Hogwarts... Vì sao một thiếu niên tốt đẹp như thế lại có lý trí méo mó, chỉ chú tâm với mục đích chinh phục thế giới?

—— bởi vì bóng ma lúc nhỏ?

Thế nhưng Harry Potter cùng giáo sư Snape đều có tuổi thơ không hề vui vẻ... Hơn nữa hai người còn chịu tổn thương từ những người thân (một là dưỡng dì, một là cha Muggle), cho nên trong lòng tuyệt đối không dễ chịu.

Như vậy nguyên nhân bóng ma tuổi nhỏ không là nguyên nhân chủ yếu, chí ít không phải nguyên nhân căn bản... Cùng lắm so với hai vị nhi đồng chịu ngược (Harry Potter với Giáo sư thuở nhỏ), vấn đề của Tom chủ yếu ở Hogwarts.

Thiếu niên Severus đã vi phạm giáo quy nhiều lần? Chí ít yêu sớm là một, thời gian hấn thăm mền Lily có thể đếm ngược dòng trước khi nhập học, tuyệt đối quá sớm. Hơn nữa hấn đánh nhau với James nhiều lần, tới lui cho nhau ác chú tuyệt đối không ít...

Còn Harry Potter thì sao? Mỗi năm đều loạn chạy dạ du, đàm ái tình với Ginny cùng Cho Chang, lén quyết đấu với Malfoy, các lệnh cấm của các Giáo sư cậu đều loạn phá.

Thế nhưng bọn họ không có biến xấu... Phạm quy kỷ luật chính là bí quyết trị hết chứng ác hóa...

Như vậy nguyên nhân then chốt khiến Tom ác hóa... Kỳ thực bởi vì cậu quá mức quy củ...

Cho dù xem xét từ góc độ nào, cậu đều là học sinh tốt mô phạm điển hình. Suốt bảy năm cậu không hề trái nội quy trường học, duy nhất có một lần triệu hoán xà quái gây họa đến trên đầu Hagrid (không tính cậu làm). Theo khuôn phép quy củ làm đến tình trạng như thế, hoàn toàn theo thiên tính thiếu niên, làm sao có thể không ác hóa cho được?

Bởi vậy có thể thấy — không trái nội quy trường học thì nhân sinh sẽ không còn là nhân sinh hoàn chỉnh!

Muốn giải trừ nguy cơ ác hóa, cuộc sống ở Hogwarts nhất định phải muôn màu muôn vẻ, giày vò đủ kiểu cùng sung sướng hỗn loạn cùng một chỗ... Nga, được rồi, còn phải có thêm mối tình đầu yêu đương một hồi.

...

Tòa thành Hogwarts. Phòng hiệu trưởng.

“Đã quyết định rồi?”

“Ừ, Albus, hy vọng người có thể hợp tác vui vẻ với vị đồng sự mới này.”

“Ta không tín nhiệm người nọ.” Dumbledore thản nhiên đáp. Lúc này hắn còn trẻ, tóc và râu mép còn mang màu rậm hồng sắc sỡ. Hắn cau mày, trong đôi mắt lam đều xuất hiện vẻ khó hiểu, “Armando, ta không rõ vì sao ngài lại làm ra quyết định như vậy...”

“Bởi vì hắn có đủ năng lực.” Hiệu trưởng Armando Dippet là một người đàn ông nhỏ gầy, khi nói hắn thường có thói quen mỉm cười. Hắn dùng đầu ngón tay gầy gõ gõ mặt bàn, nhỏ giọng nói: “Người biết Albus, chương trình học PCNTHA của chúng ta vẫn còn rất yếu. Nếu không có một vị giáo sư xứng chức, ngay cả Pháp thuật Đen là gì cũng không thể giải thích rõ cho học sinh hiểu, thì sao có thể dạy cái gọi là Phòng Ngự? Nếu tính đến khóa học của trường Durmstrang, khóa mà chúng ta mở ra chỉ là truyện cười.”

Hắn hơi ngừng lại, sau đó tiếp tục nói: “Hiện tại chúng ta có giáo sư Snape. Thời điểm hắn nhận lời ta thực sự hài lòng, bởi vì thời điểm đặc thù chúng ta phải có nhân tài như vậy. Ta cho rằng hắn có đủ tư cách để đảm nhiệm chức Giáo sư của khóa này — hơn nữa nón phân viện tin tưởng hắn.”

— Nón phân viện tin tưởng hắn, đó quả là lý do nguyên vẹn.

Đương nhiên Hogwarts không có khả năng để một người xa lạ nhận chức Giáo sư, đó quả là con đường đi tìm chết. Nhưng bảo vệ tòa thành xưa cũ không phải nhờ sự thận trọng của hiệu trưởng, mà nhờ ma pháp có từ xưa.

Từ ngàn năm trước, mỗi vị giáo sư nhận lời... đều phải tiếp nhận sự lựa chọn của nón.

Nón phân viện sẽ phân biệt được “người có thể thương tổn học sinh”, sẽ từ chối đưa họ vào thành Hogwarts. Có lẽ Severus Snape không có chứng cứ thân phận, nhưng Dippet vẫn khẳng định hắn không phải nhân vật nguy hiểm. Bởi nón phân viện tín nhiệm hắn.

Dumbledore còn muốn nói thêm, nhưng Armando Dippet đã lấy tay dè lại vai hắn ngăn lại. “Đừng nghĩ nhiều quá, Albus. Ta biết chuyện Grindelwald khiến người hoảng loạn, nhưng đó không là chuyện của hai người, mà là chuyện chiến tranh của giới phù thủy...”

Nghe đến cái tên kia, trong mắt Albus Dumbledore hiện lên vẻ lo lắng. “Giữa ta và Gellert không còn có chuyện gì nữa.” Hắn trầm lặng thật lâu rồi nói. “Hắn là địch nhân của ta, hơn nữa hiện tại vẫn chỉ là địch nhân.”

.

Severus đến tòa thành trước khi học sinh đến báo danh một ngày đêm.

Bởi vì học sinh chỉ có thể dùng xe lửa Hogwarts đến trường, mà hắn có thể sử dụng các phương tiện bay đường xa —tốc độ đương nhiên sẽ nhanh hơn nhiều.

Trở lại tòa thành Hogwarts làm hắn hoài niệm.

Không khí quen thuộc, kiến trúc quen thuộc, dường như thời gian không lưu lại vết tích ở nơi đây. Hắn đã từng ở nơi này — hoặc có thể nói vài chục năm sau — hắn ở nơi này học tập, đến trường, sau đó ở lại đây làm giáo sư.

Hogwarts năm 1938 không khác biệt sơ với kỷ ức của Severus, dường như tòa thành này vẫn ở đây từ nghìn năm trước, và bao nhiêu năm sau vẫn thế.

Duy nhất khiến hắn không biết nói gì là... Slughorn.

Horace Slughorn là viện trưởng nhà Slytherin, cũng là Giáo sư khóa Độc được hiện giờ. Lúc Severus tới nhận lời mời nhậm chức cũng gặp được hắn, kết quả chịu cái ôm nhiệt tình của Slughorn: “Nga, Severus Snape, ta biết ngươi. Người chính là Bạc thầy Độc được thiên tài xuất thế ngang trời mấy năm trước, phát biểu rất nhiều luận văn nhận được huy hiệu Meilin nhị cấp... Thế nhưng nghe nói ngươi từ chối nhận nó? Vì sao vậy?”

Đời trước Severus cũng từng nhận huy hiệu Meilin... Thế nhưng đời này hắn nhận được thư liền từ chối.

Nguyên nhân không vì hắn, mà vì Meilin trong truyền thuyết đã biến thành con rắn nhỏ sừng vật của bánh bao nhà hắn, hắn cũng không nghĩ thỏa mãn tâm hư vinh của con rắn nhỏ kia.

“Ta... không có hứng thú mấy.” Giọng hắn khô khốc.

Vì vậy Slughorn lại tán thán một chút về sự vĩ đại không màng danh lợi.

Severus nghĩ mình không biết nên ứng đối thế nào với vị đồng sự này — đời trước hắn không thích Slughorn, tuy rằng hắn đã học tập không ít tri thức độc được từ trên người hắn, thế nhưng những lời bốc phét từ miệng người này thực sự không hợp khẩu vị của hắn.

Hơn nữa Horace Slughorn đặc biệt ham vinh hưởng lợi vật chất, chỉ riêng điểm “Viện trưởng Slytherin chỉ có thể ở hầm” này cũng đủ hắn khóc thét. Vừa nghe Severus biểu thị mình rất có thiện cảm với việc cư trú ở hầm, mắt hắn lập tức tỏa sáng hỏi thăm: “Bằng không ngươi tới làm viện trưởng Slytherin ha? Người tới làm ha?”

“...” Chuyện này có thể nhường sao? Nhất là khi nhường cho một vị Giáo sư mới nhập giáo?

Severus Snape thiếu chút bùng nổ... Kết quả tại cùng ngày đó, khi hắn gặp một vị Giáo sư khóa ma chú trẻ tuổi cũng biểu thị biết chuyện, rằng Slughorn đã đưa ra yêu cầu “Người tới làm Viện trưởng Slytherin” với tất cả nhân viên trường học. Thậm chí còn hỏi Viện trưởng Gryffindor Dumbledore có nguyện ý kiêm chức hay không.

So với căn nhà to lớn ảm áp, Slughorn đã quảng trách nhiệm mấy thứ này sang một bên từ lâu.

Thế nhưng phải nói rằng, chế độ chọn lựa Giáo sư Hogwarts quả thực là... quá kém cỏi.

Severus biết chế độ phân loại của nón phân viện, cũng vì phương thức này hắn mới có thể nhậm chức. Thế nhưng hắn biết rõ kiếp trước bảy năm Harry Potter đến trường, loại phương thức chọn lựa này đã tạo nhiều bi kịch...

Một Người Sói, một Tử Thần Thực Tử, một tên phế vật trên gáy có mặt Voldemort, một tên tác gia có pháp lực ngang bằng Pháo lép... Những tên theo kiểu loạn xì dầu này đều được chọn làm giáo sư, bởi vì họ đích xác không có “Ác ý chủ quan” đối với học sinh. Moody mắt điên không tính, chính hắn không có ác ý, dự định thương tổn học sinh chính là Tử Thần Thực Tử Barty Crouch thế thân mạo danh.

Kinh nghiệm kiếp trước cho hắn biết, nón phân viện đã giúp hắn thành công nhậm chức, quả thật nên... giặt thật sạch.

Severus Snape nhận lời mời làm Giáo sư không có mục đích gì khác.

Chỉ để hoàn thành trách nhiệm giám hộ đứa bé Tom kia mà thôi. Nếu không có việc, hẳn có thể giúp giúp chút tên Abraxas Malfoy kia — thay cho bạn tốt Lucius.

Còn những chuyện khác đành tùy theo hoàn cảnh ha... Dù sao hẳn ở trong trường dạy học cho tốt, trừ trừ điểm, quả trách mắng mỗ những tên nhóc Griffindor thừa tình lực... cũng là chuyện vui vẻ.

Chỉ là chuyện “vui vẻ” chỉ dành cho Severus, còn đối với phần đông những động vật nhỏ tại Hogwarts nhất định sẽ là chuyện kinh hãi. Đăng bởi: admin

8. Chương 8:

Tết ô ~ Bạn a~~ Ngao

~~“Song sắc thảo” HPSS tung ngày 01 hay sao ý, nhà Kachan (sửa) ~^^

~Chương 13: Phân viện (thượng).

images (10)

Xuống đoàn tàu Hogwarts, bốn người một tổ trên thuyền nhỏ, xuyên qua hồ đen... Sau khi đi qua dòng nước chảy, rốt cuộc Tom cũng đến Hogwarts.

Tân sinh có chút sợ hãi đánh giá sảnh đường... Trần nhà khắc những hoa văn phức tạp, trên tường đá có những ngọn lửa thiêu hừng hực.

Trong đại sảnh là những dãy bàn dài, thế nhưng ở trên không có thức ăn. Sau khi kết thúc nghi thức phân viện, mọi người được phân đến nhà của mình mới được hưởng thụ tiệc khai giảng. Bốn nhà có khu vực riêng, trình tự rõ ràng. Màu vàng đỏ là Nhà Griffingfor, màu xanh bạc là Nhà Slytherin, màu đồng xanh thẫm là Nhà Ravenclaw và màu vàng đen giao nhau là Nhà Hufflepuff... Bốn Nhà có bốn trận doanh phân biệt, ngay cả trang sức trên bàn ăn cũng khác nhau.

Thế nhưng sức chú ý của Tom hoàn toàn không đặt trên những Nhà mà mình sẽ vào.

Cậu chỉ chăm chú nhìn đài cao trên phía trước các Nhà, ở đó, có một “giáo sư đặc biệt” mặc áo bào rộng thùng thình. Ngồi ở phía sau là các vị giáo sư, đa số lạ mặt trừ... vị “giáo sư mới”.

Bào đen cùng áp suất tản ra “chớ tới gần”, khí thế âm trầm, tóc đen đầy mỡ ngấy, khuôn mặt đông cứng góc cạnh như được đục khắc lên.

—Severus chính thức trở thành giáo sư Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám.

“Hoan nghênh đến với Hogwarts!” Phụ trách đọc diễn văn chính là phó hiệu trưởng Albus Dumbledore. “Trước tiệc khai giảng, đầu tiên ta khẳng định một chút về những Nhà mà các con sẽ vào... Nghi thức phân loại vô cùng quan trọng, bởi vì Nhà tương ứng sẽ là gia đình của các con...” Sau đó hẳn giới thiệu bốn Nhà, tên cùng đặc điểm của các Nhà.

Tom chán ngán ngồi nghe, lúc này vị thiếu niên tóc vàng huých chọc cánh tay cậu: “Người muốn vào Nhà nào?”

“Tùy.”

“Đừng lãnh đạm như vậy na!” Abraxas lộ ra vẻ mặt ta bị tổn thương rồi đó, “Vậy mà ta đã hi vọng Tom có thể tiếp tục theo ta ở bên nhau, cùng vào Nhà Slytherin hoa lệ a. Slytherin tốt nhất, cho dù sau khi tốt nghiệp đi nữa...”

“Hufflepuff.” Bỗng nhiên Tom nói.

“Cái gì?” Abraxas sững sốt.

“Nếu không ta sẽ vào Hufflepuff ha, nghe nói ở đó ma chú ả thực và ma chú cuộc sống rất toàn diện.” Học giỏi về nhà giúp Severus.

“...” Vị thiếu chủ Malfoy nào đó không biết nên nói như thế nào nữa.

Cư nhiên có người vì để học làm cơm lập chí vào Nhà Hufflepuff?! Dù sao Abraxas cũng xuất thân quý tộc, dù chỉ 11 tuổi cũng đã tiếp thu những huấn luyện cơ bản nhất. Mấy ngày này hẳn vẫn quần quýt lấy Tom, cũng chỉ vì nguyên nhân ngu xuẩn như “Người rất đẹp a rất xứng với người hoa lệ giống ta”...

Trọng yếu hơn nữa, Tom Riddle không giống người thường.

Vài năm trước Abraxas chơi với Tom cũng vì thú vị, thế nhưng tiếp đó hẳn phát hiện ra sự đặc biệt của bạn cùng lứa tuổi này. Trước khi nhập học Tom biết rất nhiều pháp thuật — kỳ quái hơn nữa là, cư nhiên cậu có thể đánh thoải mái ngang tay với hẳn!

Có pháp thuật cơ sở nói rõ cậu sinh hoạt ở gia đình phù thủy, thế nhưng cậu lại không rõ thế giới phù thủy... Trên người thiếu niên Tom này có rất nhiều mâu thuẫn tồn tại.

Vì vậy Abraxas tìm kiếm cơ hội ngồi cạnh Tom trên xe, đồng thời lần lượt mời Tom hai lần vào Nhà Slytherin.

Lời mời của thiếu chủ gia tộc Malfoy không phải ở đâu cũng bắt được a... Ánh mắt của Abraxas rơi trên người Tom như kiểu nhìn thấy quái vật, trong lòng một đồng ý niệm chuyển loạn: “Thiên phú của người vượt quá mức phù thủy nhỏ thông thường, ngay cả pháp thuật ta không dùng được người cũng có thể dùng tùy tiện... Kết quả, người a muốn vào Nhà Hufflepuff! Học viện chuyên tiếp thu các học viện khác là nhà Hufflepuff!” Điều này chẳng phải ta cũng là ngu ngốc hay sao a...

Tom hoàn toàn không thêm để ý đến ánh mắt “u oán” của Abraxas, bình tĩnh ngồi xuống thưởng thức nghi thức phân loại. Đầu tiên nón phân viện bắt đầu xướng ca — cậu thấy trước khi nón há mồm đã dùng một chú “bịt máy trợ thính”, cũng giờ lên ma trượng làm một chú tương tự.

Sự thật chứng minh, cậu học tập giáo sư là cỡ nào sáng suốt... Ngoại trừ con rắn nhỏ Meilin hứng phần bơi trong túi, bất cứ học sinh nào đang ngồi nghe đều không tiếp thu nổi âm điệu đáng sợ của giọng ca.

Nghi thức phân viện dựa theo tên chia thành danh sách, vì vậy Tom được an bài ở giữa nghi thức.

Kỳ thực Tom không có yêu cầu gì, chỉ cần không phải Slytherin là tốt rồi.

Đúng vậy, khi đi vào Hogwarts, đầu tiên cậu loại trừ đầu tiên là Nhà Slytherin...Bởi vì cậu nghe nói hiệu động vật của Nhà là Rắn. Severus ghét rắn nhất, vì vậy cậu kiên quyết không thể để mình bị ném vào nơi mà Severus chán ghét.

Gryffindor cũng bị cậu loại bỏ... Bởi vì nơi đó thoát nhìn rất ẩm ỉ, giống như nhà trẻ trò chơi đồ vàng giao nhau của Muggle.

Còn lại cũng chỉ có Ravenlaw tượng trưng trí tuệ cùng Hufflepuff tượng trưng cần cù thật thà. Tom nghĩ năng lực tự học pháp thuật của mình không tệ lắm, không tất yếu vào nhà Ravenlaw học tập. So sánh lại, học tập nhiều chút pháp thuật gia dụng cuộc sống mới thực tế...

Nghe nói học sinh Hufflepuff có thể vào nhà bếp, dưới sự giúp đỡ của tinh linh có thể học được pháp thuật làm chút thức ăn ngon đặc biệt.

— từ ý nghĩa nào đó để nói, vị Hắc Ma Vương thiếu niên đã đi trên con đường lệch lạc – chuyển chức đầu bếp nào tàn, và đã càng đi càng xa.

“Tom Riddle!”

Chờ đến khi mình lên, Tom bắt đầu tập trung ý nghĩ mỗi chữ “Hufflepuff” . Cậu nghĩ mình lặp đi lặp lại nhiều lần tên Nhà, sau một lúc nhất định tỷ lệ vào Nhà sẽ tăng.

Thế nhưng điều bất ngờ đã xảy ra —

“Nga, nhìn xem ta thấy gì?” Nón phân loại vừa đụng tới đầu cậu đã kêu to: “Cư nhiên có thể thấy huyết mạch xa xưa... Slytherin!”

Tom Riddle ngốc bạo: “Người khác được phân viện đâu có nhanh vậy!”

Có thể thấy được, ngay cả Abraxas Malfoy được nón phân viện cũng phải mất vài giây.

Mà nón phân viện vừa chạm vào đầu cậu, chưa kịp niệm thêm vài lần “Hufflepuff”... liền nhanh như vậy?

Nón phân viện dường như có năng lực đọc tư tưởng học sinh, trong ý thức của cậu bắt đầu giao lưu. Chỉ nghe thấy nón vui tươi hơn hở trong đầu cậu nói: “Huyết mạch có từ xa xưa, lực lượng kiệt xuất, quyến luyến đối với người thân, cùng khát vọng sâu cùng cực... Đúng vậy, đương nhiên là Slytherin. Đã vài chục năm rồi ta mới có thể gặp gỡ học sinh phù hợp với Slytherin như vậy, hơn nữa ta còn nghĩ thấy được vị của huyết mạch xa xưa...”

Nón phân viện hơi ngừng, bỗng nhiên hỏi: “Được rồi, người nghĩ đến Hufflepuff làm gì? Bạn gái của người ở đó? Hay là, người vẫn ngưỡng mộ Helga Hufflepuff? Những ngài đã chết một nghìn năm trước rồi a...”

“...” Tuy rằng biết người sáng lập Nhà Hufflepuff là nữ, thế nhưng nón phân viện ngài co sức tưởng tượng thật phong phú quá ha.

Chương 14: Phân viện (hạ).

tải xuống (33)

Sau khi kết thúc nghi thức phân viện Tom vẫn không yên ổn tâm tình.

Cậu dùng khoe mắt nhìn Severus trên bàn giáo sư, hy vọng có thể nhìn ra chút manh mối.

Snape giáo sư giống như đá cẩm thạch không có biểu cảm, thế nhưng không có nghĩa hắn không phát giận. Tính cách người này vốn vậy, lúc nào cũng duy trì vẻ mặt âm trầm.

Biết rõ tính cách người giám hộ, Tom thở dài một hơi... Xem ra Severus không có tức giận lắm đối với việc cậu vào Nhà Slytherin, đúng không?

Vì vậy đêm xuống, Tom bắt đầu viết thư.

Người nhận đương nhiên là Severus Snape, người giám hộ của cậu.

Cậu ngồi ở phòng nghỉ công cộng của nhà Slytherin, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn huy chương Rắn bạc trên vách tường.

Vừa có vài rắn nhỏ Slytherin mời hắn. Những con rắn nhỏ dòng giống quý tộc này đều biết “Non phân viện dùng tốc độ mau chóng hô Slytherin” có nghĩa gì, nó đại biểu huyết thống thuần khiết. Abraxas Malfoy cũng biểu thị chúc mừng, mời cậu tham gia tranh đoạt chức thủ tịch niên cấp.

Nhà Slytherin có chế độ hạng nhất đặc biệt, từng cấp kể cả năm nhất tân sinh đều có thể tuyển ra “thủ tịch”. Nhưng sau khi nghe quy tắc, Tom ngay cả đầu cũng không nâng.

“Ta tặng cho người.” Cậu nhẹ nhàng nói với Malfoy.

“Những lời này có thể hay không được coi là khiêu khích cùng vũ nhục?” Abraxas khoa trương kêu lên, “Ta không yếu kém a... cái gì mà kêu “nhường”?”

Nhưng lời phản đối của hắn chỉ đến nửa là dừng.

Bởi hắn nhìn thấy ánh mắt của Tom.

Ánh mắt nâu chăm chú nhìn da dê, hình như xuyên thấu qua nó để nhìn nơi rất xa. Giờ khắc này Abraxas hiểu rõ, thiếu niên thần bí nơi Hẻm Xéo đang làm chuyện rất quan trọng đối với cậu.

“Vậy được rồi.” Abraxas thu bớt thái độ vui đùa, nhẹ giọng nói một câu, “Vậy ta đi trước, sau đó ta sẽ lợi dụng chức quyền thủ tịch giúp người phân đến cùng phòng ngủ với ta.”

Tom Riddle vẫn không nói gì.

Tom đang làm chuyện vô cùng quan trọng, viết thư xin lỗi cho Severus.

Cậu nghĩ mình phải luôn xin lỗi, cho dù thái độ của Severus như thế nào. Dù sao cậu đã làm chuyện mà Severus không thích, đúng không? Severus ghét rắn, đương nhiên sẽ không thích Slytherin.

Một hiểu lầm sinh ra từ nhiều năm trước, cho tới bây giờ vẫn thâm căn cố đế trong đầu tiểu Tom.

Cậu rất rất rất nghiêm túc bắt đầu viết thư, vì vậy đã biên ra những dòng với nội dung... thiếu chút nữa khiến Giáo sư Snape phát tác bệnh xuất huyết não.

“—— xin lỗi xin lỗi xin lỗi, ta thật sự không hề cố ý!”

“—— ta viết Severus vẫn ghét rắn, vì vậy ta đã tận lực tách những thứ liên quan đến rắn. Nhất định người rất không thích huy chương rắn của Nhà Slytherin, đúng không? Vì vậy ta đã định vào Nhà Hufflepuff, bọn họ nói đây là học viện nhân số tối đa học viên cũng không đặc sắc nhất, nhưng ta nghĩ không tồi...”

“—— thế nhưng cái nón phân viện quỷ quái kia! Cái nón phân viện kia cứ cứng rắn ném ta tới nơi này, còn nói ta có huyết thống thích hợp Slytherin nhất... Severus ta thật sự không cố ý đâu!”

“—— Tom Riddle viết.”

Thư xin lỗi của cậu thành khẩn lại nghiêm túc... Nhưng có thể tưởng tượng, ngày thứ hai, Severus thu được thư sẽ có biểu cảm gì.

Sau khi thu được thư Severus nảy sinh xung động chạy ào vào phòng nghỉ công cộng Slytherin.

Quả thực hẳn muốn lập tức mở cái đầu ngu ngốc của đứa bé kia ra, xem xem bên trong rốt cuộc có cái gì! Rốt cuộc đứa bé kia muốn làm cái gì vậy a?

Hắn vốn nghĩ bản thân là vì Slytherin mà vinh, sau nhiều năm làm viện trưởng Slytherin, hắn càng “trắng trợn” bao che Nhà của mình. Kết quả đứa bé kia nói mình ghét rắn, rốt cuộc đây là mở cuộc vui đùa gì!

—— Xà vương hầm Slytherin sao có khả năng “ghét” rắn?

Còn có quyết định “ta đã định vào Nhà Hufflepuff” kia, càng khiến Severus thêm tăng tăng tức giận...

Meilin nào tàn a, nếu ngày sau xuất hiện Hắc Ma Vương xuất thân Hufflepuff, những Slytherin này mai sau có thể nước mắt tràn mi kéo kẻ thù Griffindor cùng nhau tự sát.

Sau khi đọc câu “đều do nón phân viện”, biểu cảm trên mặt Severus mới hòa hoãn một chút. Cũng may pháp thuật xa xưa của Hogwarts vẫn còn chưa mất hiệu lực, nếu không ném đứa bé kia vào Hufflepuff mất. Lần đầu tiên, hắn có ý niệm cảm kích nón rách nát Nhà Griffindor...

“May là, may là nón phân viện sáng suốt a...”

Lần phân viện hỗn loạn lần này của tiểu ma vương Tom, cư nhiên khiến Severus Snape nảy sinh ý cảm ơn Griffindor cảm ơn nón phân viện... Quả thực lực sát thương của “thư xin lỗi” quá mạnh mẽ...

Thế nhưng sau khi xé bỏ phong thư, Severus Snape bỗng nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt.

Hắn nhú chặt mày, hồi tưởng lại toàn bộ quá trình nghi thức phân viện hôm nay. Hắn bỗng nhiên phát hiện một vấn đề, một vấn đề không tính quan trọng nhưng dường như cũng vô cùng vô cùng nghiêm trọng...

Đứa bé Tom, có đúng hay không có chút quá mức rộng rãi hoạt bát?

Hắn đã nói cho mình rất nhiều lần không cần đặt tên Voldemort kia so với Tom. Cho dù bọn họ có linh hồn tương đồng, cũng là hai người bất đồng. Thế nhưng cho đến hôm nay hắn mới nghĩ, dường như cái “bất đồng” của Tom có quá mức chút...

Sau nhiều năm đưa tiểu Tom rời viện trẻ mồ côi, hắn cho rằng mình sẽ thấy một đứa bé âm trầm quái gở. Sau khi phát hiện thiên phú pháp thuật kinh người của Tom, hắn lại cho rằng mình sẽ dưỡng ra một đứa bé hận đời.

Thế nhưng cũng không có.

Mỗi ngày Tom đều thật thà cẩn thận, vây quanh hắn “Sev”, “Sev” kêu loạn... Bình thường đều làm ra những chuyện kỳ kỳ quái quái khó tin, sau đó bức hắn đến thu dọn tàn cục. Nếu nói thật cá tính như vậy... hầu như biến thành... tổ hợp Griffindor cùng cực quái...

Hơn nữa còn là cực quái nhỏ chuyên cả ngày quẩn quýt lấy Severus hắn!

Severus Snape đề đầu, lần thứ hai bắt đầu khổ não vì sao thiếu niên Hắc Ma Vương lại biến thành cái dạng này... Khả năng giáo dục của hắn có thể kém như vậy sao? Hay nói... Tom bị con rắn nhỏ Meilin làm hư?

Nghĩ Tom Riddle vẫn tùy thân mang theo Meilin làm vật dưỡng, biểu cảm trên mặt Severus càng khó coi. Hắn biết rõ tính Meilin có bao nhiêu không đứng đắn cùng thường thức có bao nhiêu không bình thường, nói cho đúng Tom ở bên lâu như vậy, không bị ảnh hưởng mới là kỳ tích... Đăng bởi: admin

9. Chương 9:

Chương 15: Phiền não của thiếu niên Tom Riddle.

images (1)

Phòng nghỉ công cộng của Nhà Slytherin ở đáy hồ.

Tom bắt đầu cuộc sống năm nhất của cậu — mỗi ngày chạy đến các phòng học, lạc đường, phần đầu không ngừng với những thang lầu biến ảo không ngừng.

Đúng vậy, phần lớn thời gian Tom đều dùng để tìm đường khi lạc... Ngày đầu tiên cậu không tìm được phòng học, may mắn trên đường đụng được Abraxas mới có cứu trợ.

Mỗi ngày cậu đều đi ra từ phòng ngủ ở đáy hồ, cậu đều mất rất nhiều thời gian để tìm đường. Nói thật sau khi phát hiện mình có tiềm chất “ngốc lộ”, cậu đã tự tìm một ít sách lược đối phó — ví dụ như tìm địa đồ tòa thành Hogwarts. Nhưng rất nhanh cậu phát hiện ra không có tác dụng gì, vì dù cậu đánh dấu toàn bộ địa điểm và đường lên bản đồ, cậu vẫn tiếp tục lãng phí thời gian cho việc “tìm đường”.

Nhắm mắt lại cậu có thể viết chính tả từng căn phòng của tòa thành, nhưng hết lần này đến lần khác phòng học đơn giản nhất cậu cũng không tìm thấy.

“Rốt cuộc ngươi muốn để ta đi vào bao nhiêu ngõ cụt để mò ngươi đưa ra ngoài?” Abraxas thở hỗn hển bó tay.

Trong vòng một tuần từ khai giảng đến nay Tom đã khắc sâu sự tuyệt vọng của bản thân đối với năng lực dò đường của mình... Cậu phát hiện, nguyên lai có vài thứ cần có thiên phú. Đối với năng lực nhận biết phương hướng, cậu sợ rằng nó ngược đường đối với năng lực học tập...

(đúng vậy, ma vương điện hạ Tom có thuộc tính “ngốc lộ”... Nếu không sao cậu có thể phát hiện mất thất “phòng rửa mặt của nữ sinh”?)

Về phần học tập, đối với cậu mà nói không quá trắc trở.

Khóa ma chú tự học nhẹ nhàng. Khóa thảo dược cũng không có vấn đề. Khóa ma dược có Giáo sư mập mập nọ dự định mời cậu vào “cậu lạc bộ con sên” gì đó, còn nói “ngươi sẽ là vị thành viên tuổi trẻ nhất”. Thế nhưng Tom cho rằng cái tên kia rất khó nghe, Giáo sư Horace là viện trưởng Slytherin, nhưng thường thức sợ rằng còn tệ hơn công viên trò chơi Griffindor.

Vấn đề duy nhất là... Khóa PCNTHA.

Khóa PCNTHA của Giáo sư Snape.

Lần đầu tiên học xong khóa PCNTHA, cả khuôn mặt Tom Riddle đều xụ xuống.

“Ta đã gửi thư xin lỗi rồi, vì sao Severus còn không tha thứ cho ta a...” Ngồi trong phòng ngủ cậu lầm bầm.

“Eh eh?” Abraxas sợ run một chút, “ngươi nhận thức Giáo sư mới của chúng ta?”

“Đúng vậy, hình như hắn giận ta...” Tom buồn rầu rồi đáp.

Rõ ràng cậu đã xin lỗi vì chuyện “vào Nhà Slytherin”, vì sao Severus không vui? Tuy rằng trên khóa Severus không nói gì, nhưng cậu có thể nhìn ra được.

Có điều chuyện cậu nhận mình quen biết Giáo sư Snape, đã khiến Abraxas tò mò.

Giáo sư Severus Snape vừa nhậm chức một tuần đã cấp tốc nhận danh xưng “Một trong 3 Giáo sư khiến học sinh sợ hãi”, là nhân vật khiến rất nhiều học sinh lên bàn luận. Không ít Ravenclaw thảo luận về khí

chất âm trầm đến từ huyết thống Quỷ hút máu vẫn là Âm Thi... Mà Griffindor đều vì Giáo sư mới đáng sợ này phải kêu rên không ngừng.

Tuy Abraxas không phải Griffindor, nhưng cũng hiểu vị Giáo sư mới kia quả thực có chút âm trầm. Rắn nhỏ giọng nói với Tom: “Người nói Giáo sư Snape có bộ dạng hiện giờ vì tức giận? Lẽ nào bình thường hắn là một người bình thường có thể cười?”

“Không, sao có khả năng đó?” Tom tưởng tượng hình ảnh Severus thoải mái cười to, quả không thể nghĩ nổi. “Bình thường khi hắn không tức giận, hắn sẽ phụng phịu.”

“Như vậy... Bình thường hắn sẽ không đâu lại châm chọc khiêu khích ha?”

“Cũng có a, đấy là phương thức nói chuyện của hắn.” Rất đáng yêu, quen quen là tốt rồi.

Abraxas nói không ra lời, cuối cùng hắn khó tin nói với Tom: “Người nói Snape giáo sư là người giám hộ của người, bình thường hắn vẫn mang vẻ mặt kiêu cả thế giới nợ hắn trăm vạn gallon? Vậy người làm sao nhận ra hắn tức giận hay không?” Chẳng phải dù giận hay không, mặt hắn vẫn cùng một vẻ à?

Tom gãi gãi đầu: “Ta cũng không rõ lắm, dù sao ta vẫn biết.”

Ở bên nhau cùng sống rất nhiều năm, thời gian chậm rãi tạo thói quen gần như bản năng.

Vào ban đêm, khi rắn nhỏ Meilin giả dạng đi tìm Tom “lại chơi cờ phù thủy”, Tom không chút lưu tình đánh nó lưu loát như nước chảy hoa rơi.

“Kia... ta đi được chưa?”

“Không được.”

“Ta có thể yêu cầu người nhường ta một quân kỵ sĩ?”

“Không được.”

“Ồ ô... Tom, hôm nay người thế nào thật quạu?” Rắn nhỏ mang vẻ mặt đáng thương, “Rốt cuộc người bị kích thích gì thế?”

Tom Riddle tâm tình không tốt có nguyên nhân rất đơn giản. Số lần cậu đi nhầm đường quá nhiều, Severus thu được thư xin lỗi không hồi âm... Hai nguyên nhân ấy hợp lại khiến cậu phiền lòng mà thôi.

Dưới tình huống như vậy, đương nhiên cậu lười chơi cờ phù thủy giúp rắn nhỏ.

Tom cùng rắn nhỏ Meilin đã cùng nhau chơi cờ rất nhiều năm.

Có điều nói cùng nhau chơi cờ, thay vào đó nói Tom bị làm phiền hết cách phải dung túng.

Meilin là một tay chơi cờ dở tệ.

Hơn nữa “nó” còn là một tay chơi cờ dở tệ lại có tình yêu thương nhiệt tình cố chấp đối với cờ phù thủy.

Trước khi xuyên việt, cậu đã mong Severus chơi cờ cùng cậu — kết quả tự nhiên tạo thành cái kết tiến thủng rác. (?)

Sau đó, Meilin học ngoan đi tìm Tom.

Khi đó Tom mới rời khỏi viện trẻ mồ côi, chưa đủ 8 tuổi, tự nhiên không biết trò giải trí cờ phù thủy này. Vì vậy Meilin thành thật cẩn thận dạy Tom quy tắc chơi cờ một lần — lần đầu tiên chơi Tom hiểu rõ quy tắc, lần thứ hai đã giết chết rắn nhỏ trên bàn cờ nhanh nhẹn lưu loát.

Tom đã từng an ủi “nó”, rằng Nagini chỉ là con rắn không có mấy tài nghệ cũng có thể gả ra ngoài. Nhưng không biết vì sao, rắn nhỏ nghe xong câu đó bao giờ cũng dùng tư thế đau khổ bắt đầu lẩn lẩn giả dạng....

Sau đó lại tiếp tục tập quán một người một xà tiếp tục chơi cờ.

Khi Tom có tâm tình vui vẻ, sẽ nhường rắn nhỏ hai quân giúp “nó” có chút mặt mũi... Khi Tom không vui, giống như hôm nay sẽ trực tiếp giết quân lên xuống trái phải người ngã ngựa đổ.

“Tom?” Rắn nhỏ xì xì vài tiếng gọi Tom về thực tại.

Tom quay đầu lại, khẽ nhú mày: “Làm sao vậy? Buổi tối hôm nay đừng ở đây, đừng nghĩ để ta tiếp tục chơi với người.”

“Ta không nói chuyện này.” Rắn nhỏ Meilin nói với giọng hồi hộp, “Dường như ta vừa nghe có người nói _____”

“Nó” chưa nói xong, Tom lập tức nhấc đuôi nhét “nó” vào túi. Khi cậu nói chuyện với rắn nhỏ Meilin đều nói ở chỗ không người, vì Severus từng nói không được bại lộ năng lực “xà ngữ”.

Kết quả hiện tại... bị người nhìn thấy? Đăng bởi: admin

10. Chương 10: .

Chương 16: Medusa không nói lời nào.

tải xuống (25)

Tom khẩn trương nhìn quanh bốn phía, tay phải chậm rãi đưa tới gần đũa phép.

Cậu cũng nghe thấy âm thanh kỳ quặc rồi.

shar——se——

Hình như là giọng nữ, âm thanh kéo dài theo hơi. Cậu lần theo âm thanh tìm phương hướng, kết quả phát hiện không có ai chạy tới theo dõi cậu... Âm thanh được phát ra từ bức họa.

Medusa trên vách tường chẳng biết từ thuở bao giờ đã mở mắt, dùng giọng điệu chia sẻ bí mật thì thầm với cậu: [shar——se——]

Có ý gì?

Tom sợ run lên, sau một giây đồng hồ bỗng nhiên hiểu rõ hàm nghĩa trong đó.

[khẩu lệnh]

Bức họa Medusa nói “xà ngữ” với cậu.

Tom Riddle vừa tới Hogwarts chợt nghe đến hàm nghĩa quan trọng của Xà ngữ, đó là thiên phú của Salazar Slytherin. Sau đó cậu hiểu vì sao nón phân viện ném cậu tới Nhà Slytherin, không để ý tới khẩn cầu muốn vào Nhà Hufflepuff của cậu...

Hiện tại cậu ở phòng nghỉ công cộng nghe được bức họa nói Xà ngữ, có nghĩa gì?

Tom Riddle nhú nhú mày, ấn cái đầu tò mò của rắn nhỏ Meilin vào túi, dùng xà ngữ hỏi Medusa: [đăng sau có cửa ạ?]

Bức họa không trả lời, chỉ tiếp tục mang theo nụ cười tao nhã lặp lại: [khẩu lệnh]

Ai biết khẩu lệnh là cái gì a, nói không chừng chính bản thân Salazar Slytherin lưu lại... Tom thở dài, thấy xung quanh vắng vẻ liền thuận miệng hô hoán:

[mở?]

Hiển nhiên “mở” không phải khẩu lệnh, Medusa vẫn mỉm cười như cũ.

Trên thực tế Medusa trên bức họa không di động vào ban ngày cũng không nói lời nào, ở phòng nghỉ công cộng luôn có chút quái dị. Có chút tân sinh suy đoán, có đúng hay không có Giáo sư nào đầu rút đặt bức họa Muggle ở đây... Dù sao chỉ có bức họa của Muggle mới không nhúc nhích...

Hiện tại Tom hiểu, bức họa không có vấn đề gì, chỉ “có xà ngữ mới có thể mở ra”.

Khi bên cạnh có người nói xà ngữ, bức họa Medusa sẽ chủ động hỏi khẩu lệnh... Thế nhưng khẩu lệnh xong sẽ mở ra cái gì? Thư phòng bí mật của Salazar Slytherin?

Đáp án này phỏng chừng chỉ khi nào có khẩu lệnh mở ra mới giải quyết xong.

Tom lén lút chuồn về phòng ngủ ngủ một giấc.

Mấy ngày tiếp theo, cậu vẫn duy trì quy luật làm việc và nghỉ ngơi “đi học —— lạc đường —— đi học”.

Bí mật bức họa Medusa cậu tạm gác sang một bên, dù sao suy nghĩ chốc lát cũng không ra khẩu lệnh.

“Ban đêm người chạy đến phòng nghỉ công cộng làm cái gì?” Đầu cờ ban đêm giữa Tom với rắn nhỏ Meilin bị Abraxas chú ý tới, thiếu niên tóc vàng sáp mặt vào: “nửa đêm hẹn hò?”

“Đầu óc của người chỉ nghĩ đến hẹn hò thôi hả?” Tom thu hồi sách giáo khoa đọc được, sau đó chuẩn bị nghiên cứu một chút sách về biển báo giao thông pháp thuật lấy từ thư viện —— cậu không tin bệnh lạc đường của mình không có đường cứu chữa.

“Không hẹn hò còn cần thần bí như vậy? Người lừa gạt ai đấy?”

Tom quay đầu, nhìn về mặt tò mò của Abraxas. Vì vậy cậu mở hai tay, thẳng thắn trả lời: “Ta chơi cờ cùng vật nuôi của ta —— người đã thấy nàg, nàg tên Nagini.”

Cậu trực tiếp ăn ngay nói thực.

Vốn cậu không định giấu diếm Abraxas, dù sao cậu cùng hắn là bạn cùng phòng.

Cậu để rắn nhỏ chui ra từ tay áo, lập tức biểu diễn cách chơi cờ —— rắn nhỏ cắn quân nhúc nhích đặt lên bàn cờ.

Chỉ cần không thể hiện thiên phú “xà ngữ”, việc rắn nhỏ biết chơi cờ phù thủy cũng không đặc biệt mấy. Biểu hiện của Meilin làm Abraxas tán thán hai ba câu, thế nhưng cũng không kinh ngạc mấy. Cuối cùng Abraxas nhéo nhéo cái đuôi của Meilin, quay đầu nói với Tom rằng: “Vật nhỏ người dường thật hay... Thế nhưng người có cho nó ăn nhiều nhiều không vậy? Nó thật gầy.”

Những lời này làm cho vị thiếu niên thần linh – càng ngày càng xui xẻo – rắn nhỏ Meilin bùng nổ... Hiện tại có thể thấy, dường như vị trí “vật nuôi” của “nó” càng ngày càng được chắc chắn...

Cùng lúc đó, danh tiếng của Giáo sư Snape môn PCNTA trong trường càng ngày càng nồng nhiệt.

Không ngừng có học sinh khóc rống: “Ai đã bình chọn hắn là “Một trong ba vị Giáo sư đáng sợ nhất” vậy, sai rồi, hoàn toàn sai rồi, lão dơi này phải chiếm vị thứ nhất, ai dám đặt vị trí song song với hắn a!” Học sinh Griffindor tiếp tục kêu rên: “Đây là mãnh thú nguy hiểm chưa từng có ở Hogwarts...”

“Cái gì là pháp thuật Đen?” Giáo sư Severus Snape điểm danh ở đầu khóa, dùng ánh mắt như chim ưng khổng lồ quét nhìn toàn phòng, “Hugh Browder, người trả lời?”

Nam sinh Griffindor kia đứng lên sững sốt nửa ngày: “Ách... ta... ta... ta không có chuẩn bị bài...”

“Vấn đề này ta cho rằng không cần sách cũng có thể trả lời, đã học hai tuần rồi các người còn không biết vì sao học khóa này?” Snape giáo sư có giọng điệu vô cùng đặc biệt, âm trầm, mang theo giọng cao thâm chọc, “Hiện tại, Browder tiên sinh, mời dùng chút đại não còn sót lại ít ỏi của người, trả lời ta, —— cái gì là pháp thuật Đen?”

Nam sinh bị điểm danh kia trực tiếp ngốc, mơ hồ mở miệng đáp: “Ách... dùng đũa phép đen tạo pháp thuật đen?”

“Griffindor trừ 5 điểm, bởi vì trong đầu của người chỉ có chút màu đen kỳ quái.”

Tình huống cùng kiểu loại liên tiếp sinh ra, toàn bộ phòng học, đối với việc hưởng thụ cùng thỏa mãn không gì sánh bằng khóa học cùng cách dạy học của Giáo sư Snape —— chỉ có một người Tom Riddle mà thôi.

Bao giờ cậu cũng vô cùng vui vẻ chạy đến phòng học thật sớm, ngồi vào bàn đầu tiên ở dãy giữa. Hơn nữa thủy chung như nhất, cũng chỉ có một mình Tom dám ngồi vị trí kia ở khóa PCNTA. Để phòng ngừa việc lạc đường không đi học được, mỗi lần cậu đều túm Abraxas đi cùng. Sau khi tới phòng học, cậu có thể thần nhiên trước bao ánh mắt trân trối ghen hòng của bao bạn cùng học, dùng thái độ thưởng thức lời nói ác độc của Giáo sư Snape.

Vì thế Abraxas vẫn bó tay: “Dù ta không có mấy phản cảm đối với Giáo sư này, cũng không có nghĩa ta nguyện ý cùng người mỗi ngày ngồi gần hắn như vậy a...”

Mà mấy nữ sinh Slytherin trực tiếp đánh giá hành vi của Tom là: “Ách, tân sinh học đệ Tom này... Hắn chẳng lẽ bị ngược cuồng ha?”

...

Tom Riddle cứ như vậy tiếp tục cuộc sống sung sướng và hưởng thụ cuộc sống vườn trường của cậu. Thế nhưng nửa tháng sau đó, loại cuộc sống bình tĩnh này bị đánh vỡ...

Bởi vì có một lần Abraxas không có ở bên, cậu dự định dùng biển báo giao thông học được ở thư viện để tìm đường dò phòng học... Kết quả khi tìm được phòng học cậu đã mất tròn nửa giờ, sau đó, cứ như vậy tại khóa PCNTHA của Giáo sư Snape, cậu lạc đường đến muộn. Đăng bởi: admin

11. Chương 11:

Chương 17: Bởi muộn nên phát sinh cảm đoán.

images (74)

Khóa học bắt đầu được nửa ca Tom mới sợ sệt đi vào phòng học.

“Tom Riddle.” Severus không lưu tình chút nào điểm danh tên cậu, “Ta hắn nên vì thế mà tán thưởng người? Bởi vì người là chủ động đảm đương tân sinh đầu tiên trực tiếp bỏ qua hơn nửa ca học PCNTHA?”

Khóa PCNTHA đều do hai học viện cùng nhau học. Nhóm Slytherin không phản ứng, nhưng thái độ của nhóm Gryffindor hiển nhiên có chút hẫ hẫ.

“Tom Riddle, chính là đứa nào tàn nhẫn lần tranh ngôi chỗ đầu ấy hả?” Bọn họ lộ vẻ chẳng đáng, “Ra sức lấy lòng lão dơi như thế để có ích lợi gì, chẳng phải cũng bị lão mắng cho đầy người cầu huyết?”

Severus Snape không để chuyện này làm gián đoạn lớp học. Sau khi thở ra câu “trở lại chỗ ngồi của người đi, đừng quên người vì chuyện đi học muộn sẽ phải nhận cảm đoán”, hắn tiếp tục dùng giọng điệu trầm thấp tiếp tục giảng giải yếu điểm khóa học.

“Hiện tại, lật sách của các người đến trang 34... Đọc một chút về phần nói rõ thủ pháp tước cây. Ta không trông cậy vào việc các người có thể nhìn một lần liền hoàn toàn hiểu, mặc dù đó là trí lực mà học sinh thông thường đều hiểu biết...” Trong tiếng nói như vi-ô-lông của Severus, Tom nghiêm túc ngồi xuống vị trí của mình. Về phần những ánh mắt của mấy Gryffindor, từ đầu tới đuôi cậu đều lựa chọn không nhìn.

Nguyên nhân hôm nay Tom đến muộn rất đơn giản.

Thường thường với tình huống này, cậu đều quán lấy Abraxas làm người chỉ đường chuyên dụng cho mình.

Nhưng tình huống hôm nay đặc biệt... Abraxas có hẹn hò.

Abraxas vừa nhập học là tân sinh năm nhất, lập tức bắt lấy tâm mấy nữ sinh — trong đó còn có cả học tỷ năm bốn — rồi quen nhau. Nếu bỏ qua vấn đề đạo đức phẩm hạnh cùng tiết tháo, hành vi của hắn có thể coi là biểu hiện của sức hấp dẫn.

“Người cứ thích con gái như vậy?” Tom cau mày hỏi bạn cùng phòng của mình.

“Cái này không liên quan đến chuyện con gái.” Abraxas – Playboy – Malfoy bày ra vẻ mặt nghiêm túc nói, “Đó là cách sống tao nhã và hoa lệ, trẻ nhỏ không chịu nổi như người sẽ không hiểu được đâu.”

Đối với chuyện bạn cùng phòng liên tục thay đổi bạn gái như áo mới, Tom Riddle vẫn tò mò thật lâu. Vì vậy ngày ấy cậu dùng trí thức mà Severus từng dạy cho để phân tích, biểu đạt nghi hoặc của bản thân: “Ta biết, tìm phối ngẫu là một cách sống tao nhã. Thế nhưng Abraxas, dường như người chỉ mới 11 tuổi ha? Dù chiếm được ưu ái của nữ sinh, điều kiện sinh lý hiện tại của người vẫn không đủ để hoàn thành chuyện *** a...”

Gì? Phối ngẫu? Cứ nhiên còn có... giao... ***?

Hai từ ngữ quý dị cực điểm kích thích lòng tự trọng nhỏ bé của thiếu chủ Malfoy, vì vậy Tom bị bạn cùng phòng đuổi ra khỏi phòng ngủ. Đương nhiên, lúc này đây hiển nhiên không có dịch vụ dẫn đường miễn phí nữa.

Có điều nói thật, lỗi này không phải do tiểu Tom a...

Đồng học thiếu niên ma vương được lớn lên dưới sự bồi dưỡng của Severus, học xong rất nhiều phương thức độc được, tập tính của động vật thần kỳ cùng chú ngữ pháp thuật, ngay cả phương thức *** của nhện tám mắt Tom cũng có thể dễ dàng nói ra. Thế nhưng, với tính cách của Severus Snape, tuyệt đối không có khả năng giúp cậu mua quyển tiểu thuyết ai tình...

Cho nên những gì Tom học được vượt xa bạn cùng lứa tuổi, nhưng tại mặt cuộc sống lại ngây ngốc đến phát sốc.

Tom Riddle vì bạn cùng phòng vứt bỏ mờ mịt lạc đường một vòng trong thành, sau đó đến lớp học PCNTHA nhận một lần cấm đoán.

Đây là lần đầu tiên Tom nhập học tới nay phải nhận phạt —— dù sao cậu đều xây dựng hình tượng bé ngoan thông minh điển hình trước các giáo sư, ngoại trừ Severus quả thật chẳng còn ai phát hỏa cấm đoán cậu.

“Giáo sư Snape?” Đúng giờ Tom gõ cửa hầm.

Thế nhưng Severus không xuất hiện, đầu tiên mở ra là... một phiên cửa khác. “Nga, là tân sinh đầu đỏ của chúng ta.” Đầu Horace Sluhorn từ trong phòng viện trưởng Slytheirn ngó ra, “Người cần nhắc thế nào đối với đề nghị lần trước của ta?”

“Đề nghị?”

“Người rất có thiên phú độc được.” Giáo sư Sluhorn trừng con mắt, “Ta làm viện trưởng Slytheirn hoan nghênh người trở thành thành viên trẻ tuổi nhất “câu lạc bộ con sên”... người đã quên?”

Tom Riddle vẫn không rõ vì sao kẻ mập mạp này có thể trở thành viện trưởng... Bao giờ hắn cũng sa vào chuyện ăn uống hưởng thụ, thích tự quyết, mặc kệ người nói gì cũng vô dụng. Nói ví dụ cậu lạc bộ con sên này ha... Tom vốn không đáp ứng tham gia, cho tới giờ vẫn vô dụng. Dù cậu nói rõ vài lần, dường như không có tác dụng gì đối với vị viện trưởng này.”

Đang lúc cậu một lần nữa biểu thị bản thân không muốn tham gia câu lạc bộ con sên, cánh cửa đối diện đột nhiên mở ra.

Severus cau mày cúi đầu nhìn cậu, mệnh lệnh giản đơn rõ ràng: “Tiến vào.”

Trước đây Severus Snape từng tỏ vẻ ưu ái việc sử dụng căn phòng dưới hầm, cho nên hắn trở thành hàng xóm đối diện với Sluhorn. “Người gọi đứa bé này đến đây làm gì, đồng sự PCNTHA của ta?” Lúc này Giáo sư Sluhorn tùm tùm mở miệng, “Có chuyện gì giao cho hắn làm à? Đứa bé Tom Riddle này thật không tồi... Ta khá thích hắn...”

“Cấm đoán.” Severus đáp lời ít mà ý nhiều.

Giáo sư Sluhorn nói được một nửa lời tán dương liền bị tap họng, “Ách... cấm đoán? Không cần nghiêm khắc với học sinh năm nhất như thế, thanh niên cần có chút sức sống mới tốt...”

Lúc này đây đột nhiên Tom nghĩ mình không ghét vị viện trưởng mập mạp này nữa.

Rõ ràng, Giáo sư Sluhorn đang biện hộ cho việc cấm đoán của cậu a... Một Giáo sư học viện tài cán vì một tân sinh không liên quan làm đến được như vậy, là một chuyện không dễ dàng. Tom đột nhiên nghĩ, có lẽ gia nhập câu lạc bộ con sên gì gì đó cũng không phải không thể chịu được.

Thế nhưng cậu vẫn nhích về phía sau nửa bước.

Dùng biên độ khó nhận thấy, từ phía Giáo sư Sluhorn nhích về phía bên người Severus.

“Cấm ta người, giáo sư Sluhorn.”

Tom lễ độ đáp lại, sau đó ngẩng đầu, lộ ra nụ cười thật lòng:

“Thế nhưng ta đã đáp ứng cảm đoán hôm nay của Giáo sư Snape, cho nên ta không thể cãi lời hắn... đúng không ạ?”

.

Tác giả: Phân tích gien di truyền của Tom Riddle...

Đến từ tổ phụ Marvolo: “cổ chấp cuồng” cùng “ham vọng quyền lực”.

Đến từ mẹ Merope: “pháp lép ngọc thiên nhiên” cùng “tình yêu trầm lặng hủy diệt”.

Đến từ ông bố Muggle... mặt xinh đẹp.

Cuối cùng, đến từ lão tổ tong Salazar Slytherin: “Thiên phú pháp thuật” cùng “nguy trang hoàn mỹ kiểu quý tộc”. (di truyền cách bao đời?)

Chương 18: Bởi vì cảm đoán dẫn đến thương tổn bất ngờ.

Harry-Potter-and-the-Order-of-the-Phoenix-BluRay-severus-snape-27574083-1920-800

Theo lệ thường Severus Snape vẫn cảm đoán bằng việc xử lý sâu bướm.

Nó chính là “nhiệm vụ tốt nhất cho cảm đoán” mà kiếp trước hắn đã phát hiện —— vừa tạo ra nguyên liệu độc được, vừa có thể giáo huấn mấy đứa học trò bướng bình. Chỉ cần lấy ra những con sâu mập mạp này ra, là có thể khiến lũ động vật nhỏ kia cả đám như mất cha mẹ, đảm bảo lần sau tuyệt đối không tái phạm.

Vì vậy lần này hắn cũng ném nhiệm vụ này cho Tom... Thế nhưng cuối cùng Severus phát hiện, lần thứ hai hắn đánh giá thấp đường lối tư duy cổ quái của thiếu niên Hắc Ma Vương này.

Tom Riddle cúi đầu ngoan ngoãn làm xong việc, sau đó lặng lẽ thấp giọng nói một câu:

“Cảm ơn người, Severus, người không cần vì ta mà làm nhiều việc như vậy.”

“Đại não ngu xuẩn của người đã bắt đầu chỉ huy miệng của người lảm nhảm mê sảng à?” Sắc mặt Severus nhất thời âm trầm hẳn.

Đã nhận cảm đoán còn cảm tạ, lẽ nào đứa bé này muốn công bố mình rất thích sâu lông?

“Thế nhưng... Severus, kỳ thực người không cần vì ta làm nhiều việc như vậy.” Tom ngẩng đầu, lộ vẻ xấu hổ ngượng ngùng, “Ta biết trong trường học thân phận của chúng ta khác nhau, người là giáo sư, mà ta là học sinh. Cho nên khi nào có người ngoài ta mới xưng hô “Giáo sư Snape”, việc này ta hiểu rõ, cho nên người có thể đối đãi ta như học sinh khác, không cần để ý đặc biệt đến ta.”

Người không cần, vì ta, làm nhiều như vậy?

Severus thiếu chút nữa bị những lời lộn xộn trên làm cho tức không thở được, đứa bé này dùng con mắt nào nhìn thấy hắn “để ý đặc biệt” à?

“Người xem, ta làm sai chuyện người cũng không trừ điểm học viện, ngược lại đưa ta đến đây lấy lệ cho qua. Rõ ràng người hận răn đến thấu xương, kết quả người cứ nhiên bắt đầu thiên vị Slytherin rồi.” Tom giải thích xong còn bổ sung, “cảm ơn người, Severus, nhưng người miễn cưỡng bản thân như thế thật sự không tốt.”

Bất công Slytherin chỉ vì tập quán thường xuyên, thế nhưng những lời Tom nói, cứ nhiên có loại cảm giác hy sinh chịu nhục... Đến tột cùng thế nào mới có đường lối tư duy như vậy chứ hả.

Khí thế xung quanh Severus hoàn toàn hóa âm u, trầm mặc hồi lâu cuối cùng triệt để bùng nổ:

“Người —— cút ra ngoài —— cho ta!”

Lần đầu tiên cho cả hai cuộc đời, Giáo sư Severus Snape cứ nhiên bị học sinh đến chịu cảm đoán kích thích thần kinh không thể nhịn được, còn học sinh thì lại muốn nán nã thêm một hồi. Tom lộ ra vẻ mặt bị từ bỏ, nhào tới về muốn giải thích.

Mà khi Tom vừa bước tới, bên cạnh cái giá... không cẩn thận chạm vào rơi xuống.

Mọi người đều biết Severus có tình yêu nồng nhiệt với độc dược, giống như mọi nhà nghệ thuật gia yêu thương nhiệt tình nghề nghiệp chuyên môn của hắn.

Nghệ thuật gia có cổ chấp của nghệ thuật gia. Cho nên hiện tại Severus là giáo sư PCNTHA, trên giá của hắn đặt loạn một đồng bình chai nguyên liệu độc dược... Mà mất thứ này cũng được đặt theo kiểu rất có phong cách nghệ thuật — nói cách khác, không có trật tự.

Những thứ bình chai đặt loạn lên không hề trật tự ấy lại dễ nứt vỡ, càng không cần nói đến việc nó đối mặt với trận đối thoại kịch liệt của Severus với Tom nữa. Vì vậy khi Tom vừa định bước thêm nữa bước biểu đạt quan điểm của mình, cái giá và những bình lọ trên mình nó thoáng rơi xuống —

“Wingardium Leviosa!” Tom theo bản năng làm chú bay lên. Nếu cậu không có phản ứng nhanh như vậy, phỏng chừng toàn bộ cái giá nghệ thuật rơi đổ thẳng xuống nền nhà.

Thế nhưng hiện tại tình huống cũng chẳng cải thiện được bao nhiêu... Bởi vì cái giá quả thực đã bay lên rồi... Thế những những nước thuốc cổ quái lại rơi thẳng xuống.

...

Khi Severus ý thức được chuyện gì đã xảy ra, tất cả đã không còn kịp rồi.

Hắn cứ như vậy mất mở trừng trừng nhìn toàn bộ bình lọ của mình rơi nát xuống... Càng không xong là, những dung dịch nước ấy tưới thẳng lên cánh tay của Tom. Không biết độc dược nào có hiệu quả gì, cánh tay của Tom cứ nhiên biến thành màu than đen cháy.

“Người phát điên gì vậy?” Severus hoàn toàn không nghĩ sẽ xảy ra loại chuyện này. Bản thân hắn chỉ cường chế lao động phục vụ sớm kết thúc, giúp Tom mau chóng quay về phòng ngủ để khỏi kích thích thần kinh hắn thêm... Không ngờ sau khi Tom nghe câu “đi ra ngoài cho ta”, đột nhiên lại làm ra phản ứng kịch liệt như vậy.

Lẽ nào đứa bé này luôn sợ bị vứt bỏ như thế? Câu nói đầu tiên như vậy đã khiến cậu nổi điên?

Những độc dược lộn xộn này có thể tạo ra thương tổn như thế nào, Severus cũng không rõ ràng. Bởi vì hắn chưa bao giờ thử, đem thành phẩm thuốc nói thật cùng dịch nhầy sâu lông, nhị hoa cây lưu huỳnh, độc rắn cùng hỗn hợp các loại nguyên liệu độc dược trộn lẫn vào nhau, sau đó tưới lên người sẽ phát sinh phản ứng pháp thuật gì... Có điều nhìn Tom Riddle nhếch miệng, sự cố bất ngờ này hiển nhiên không chỉ tạo hậu quả cánh tay biến màu đơn giản như vậy.

Severus Snape chỉ có thể trước làm chú giảm đau cùng trị liệu cho Tom, sau đó nỗ lực phân tích thành phần những bình lọ độc dược trên. Cho dù đó là bình lọ của hắn, cũng phải mất nhiều thời gian mới có thể chữa cho tốt thương tổn bởi đồng hỗn hợp lộn xộn này.

“Đau...” Tom nâng mặt về tội nghiệp nhìn hắn, quả thực giống như... như... con chó nhỏ không muốn bị đuổi ra ngoài.

Nhìn vẻ mặt ấy, Severus càng phiền muộn trong lòng. “Đừng nhúc nhích.” Hắn nói.

“Ta không cần về phòng ngủ nữa?”

“Ta cần một chút thì giờ để giải quyết vấn đề tự làm tự chịu của ngươi, phỏng chừng buổi tối hôm nay ngươi không đi được.” Câu này vừa dứt, mắt Tom lập tức sáng rực lên.

Tuy rằng gặp xui xẻo cùng cánh tay chịu đau, nhưng vẻ mặt của cậu rõ ràng viết “nếu được ở lại đây thì đau cũng đáng”.

Severus nhìn biểu hiện hưng phấn của Tom, cảm giác mí mắt của mình lại nhảy loạn. Hắn nghĩ càng ngày hắn càng không có cách nào với Tom nữa... Thật không rõ, việc có thể ở cùng một đêm với Giáo sư được công nhận âm trầm nhất trường học tại hầm lạnh, chẳng lẽ có thể đáng giá vui sướng đến thế à?

Càng ngày hắn càng hoài nghi tính cách của Tom có vấn đề... Đứa bé này ngày nào cũng dính ở bên hắn, quả thực là... rõ ràng là cự quái nhỏ ngu ngốc... Hơn nữa đá cũng đá không chạy, mắng cũng mắng không đi...

Hắn nhìn Tom Riddle biến thành cự quái nhỏ bám dính, nghĩ thế giới này quá khủng khiếp rồi.

Đây rõ ràng là tiểu Tom hoạt bát sáng sủa, chỉ hướng vào Nhà Hufflepuff, sở thích bám dính lấy người giám hộ a... Severus bỗng nhiên nghĩ còn hơn đứa bé mang đường lối tư duy quỷ dị này, có lẽ ma vương mặt rắn rồ dại còn thân thiết hơn chút. Dù sao người sau có phương thức hành xử còn có chút logic...

Nhưng Bạc thầy Độc dược của chúng ta đã không có ý thức được, rằng chính hắn tự tạo phiền toái cho chính mình. Chính hắn đã tạo cơ hội cho tiểu Tom hồi đó đến bên người, chính hắn từ đầu thủy chung không an tâm để Tom đi học một mình, chính hắn đã hành động làm Tom dường thành tập quán ý lại ngưỡng mộ... Hiện tại Tom Riddle có đường lối tư duy quỷ dị, ...ít nhất... có hơn phân nửa nguyên nhân do hắn tạo thành mà thôi. Đăng bởi: admin

12. Chương 12:

Chương 19: Tính hướng có vấn đề?

images (6)

Severus dùng cả buổi tối để nấu dược tạo thuốc mỡ — việc này phải do chính hắn làm, bởi vì pháp thuật cùng độc dược của phòng y tế hết cách giải quyết vấn đề ngu xuẩn kiểu “bị hơn mười loại độc dược khác biệt cùng lúc tước lên trên người”. Hắn có chút phiền lòng tiến hành phân tích vấn đề tương quan, còn Tom yên lặng một mực ngồi bên cạnh, vẻ mặt điềm tĩnh an tường.

Thời gian theo đêm yên tĩnh trôi qua.

Đợi cho thuốc mỡ hoàn thành cơ bản, Severus xoay người: “Tom Riddle.”

“Làm sao ạ?” Tom ngẩng đầu.

“Ta cũng không giống tưởng tượng của người... rằng “thiện lương”.” Severus Snape thở dài, thông thả nói. Hắn không thể tiếp tục để hài tử xuyên tạc những lời châm chọc của hắn thành những lời thiện ý, có chút chuyện hắn phải nói cho rõ ràng.

Từ lúc đầu đưa Tom về nhà hắn cũng có mục đích...

Hắn đã nghĩ rằng “sớm giết chết Voldemort có thể đổi lấy hòa bình tương lai”... Hắn căn bản không phải người giám hộ thân thiết trong tưởng tượng của Tom.

Kết quả Tom chỉ gật đầu lộ ra đáng cười:

“Không sao, ta biết, chỉ cần người là Severus là tốt rồi.”

“...” Quả thực câu thông vô dụng.

Có điều với Tom mà nói, sự kiện cảm đoán này chỉ làm sâu sắc thêm nhận định của cậu đối với ấn tượng “Severus quả nhiên không được tự nhiên” — xem, lúc cậu không cẩn thận bị thương, chẳng phải Severus đã sốt ruột hay sao? Mặc kệ ngoài miệng nói thế nào, hắn vẫn quan tâm đến cậu.

Sâu trong nội tâm của Tom Riddle đã đem thế giới chia mọi người rõ ràng thành hai loại bộ phận... Một bộ phận là người giám hộ của cậu Severus Snape, một bộ phận là những người ngoài Severus ra.

Cậu biết Severus chỉ biết nói ngoài miệng những lời ác động, nhưng trên thực tế vĩnh viễn sẽ không tổn thương cậu. Vào khoảng khắc ở viện trẻ mồ côi cậu nhìn thấy người đàn ông ấy lần đầu tiên đã cảm giác được điều ấy, mà ngay cả cuộc sống sau này, hắn cứ một lần lại một lần làm sâu sắc ấn tượng ấy.

Đợi đến khi đồng hồ hợp độc dược lộn xộn kia được giải trừ hoàn toàn, đêm đã khuya.

Sau đó, hiển nhiên không thể để Tom một mình về phòng ngủ.

Vì vậy buổi tối này, Tom được nằm trên giường của Giáo sư kiêm vị Giám hộ một đêm. Lòng cậu thỏa mãn cực kỳ, bởi vì hồi trước ở Hẻm Xéo hai người được ở riêng hai phòng. Cậu được an bài ở phòng nhỏ, còn Severus trực tiếp ngủ ở phòng thực nghiệm kiêm phòng ngủ. Đến bây giờ rốt cuộc cậu cũng có cơ hội nằm cùng một chỗ, đương nhiên trong lòng cao hứng cực.

Ngày thứ hai Tom một mình trở về phòng nghỉ công cộng của Nhà Slytherin.

“Cả đêm không trở về, ta còn tưởng rằng ngươi bị quái vật ăn tươi ni.” Rắn nhỏ Meilin bị ném một chỗ oán giận nói.

Đương nhiên đối với thâm cừu đại hận giữa Giáo sư Severus Snape đối với Nagini, tự nhiên Tom không có khả năng mang “nó” theo. Lúc này Tom nhặt rắn nhỏ quần lên cổ tay, suy nghĩ một chút nói: “Buổi tối vừa rồi ta qua rất khá... Ta chỉ nghĩ một vấn đề...”

“Cái gì?” Melin uốn éo đầu.

“Có đúng hay không... ta nên đến chỗ Abraxas thỉnh giáo một chút...?” Tom nghiêm túc hỏi.

Abraxas có thể nói chuyện với rất nhiều con gái tự lại hân hoan, hơn nữa các nàng chẳng bao giờ giận.

Nếu cậu có năng lực về phương diện này giống như Abraxas, có đúng hay không cậu có thể ở chung thật tốt với Severus? Tính tình Severus không tốt lắm, sau khi làm Giáo sư càng cổ quái... Tuy rằng đối với việc này Tom không hề chú ý, nhưng đang bình thường lại phát hỏa như thế thân thể Severus sẽ không được tốt...

Ôm ý nghĩ như vậy, cậu chạy nhanh về phòng ngủ của mình, tìm thấy thiếu niên tóc vàng đang chỉnh lý luận văn của mình.

“Ta không bao giờ... nói ngươi tìm phổi ngẫu khắp chốn nữa, chuyện lần trước thật xin lỗi.” Tom đi thẳng vào vấn đề để hỏi thăm, “Hiện tại có thể nói cho ta một chút cách tìm phổi ngẫu, ách, không, kinh nghiệm ở chung với những nữ sinh đồng học?”

— cư nhiên có thể trực tiếp nói vấn đề này ra miệng, không thể không nói đồng học Tom có thường thức thực sự khủng khoảng đến cực điểm.

Abraxas đề lại huyết Thái dương của mình, có chút bó tay hỏi: “Ngươi nói chuyện yêu đương đây à?”

“Hắn là... không phải ha?” Tom chần chờ một chút, nói.

Cậu chỉ hi vọng có bản lĩnh giúp Severus hài lòng, ở bên Severus hiển nhiên không tính là “yêu đương”.

Vị thiếu niên Hắc Ma Vương diện hạ khuyết thiếu thường thức cực độ này vừa hiểu rõ hàm nghĩa từ “yêu đương”, đó là từ để chỉ nhưng nhớ của nam nữ khi yêu... Tom nghĩ cậu cùng Severus không phù hợp định nghĩa này. Tuy rằng xác thực cậu hi vọng ở bên Severus, không có nghĩa Severus cùng cậu có cái gì “nhớ nhưng”...

Huống hồ Giáo sư Severus Snape không hề trẻ, cũng không phải giới tính nữ...

Tom cân nhắc trong lòng một hồi, sau đó càng thêm khẳng định: “ừm, không phải yêu đương, chỉ là một người vô cùng quan trọng.”

“Không cần vì loại chuyện này mà xấu hổ ha.” Abraxas lộ ra vẻ mặt đáng cười tự cho mình hiểu rõ, “con gái là một loài vô cùng, vô cùng tốt đẹp, nếu thích hãy nên vươn tay đuổi theo. Ta nghĩ ta có thể dạy ngươi những phương pháp xã giao xinh đẹp...”

Hắn nói đến một nửa đã bị Tom cắt đứt. “Không phải con gái.”

“Nga?”

“Người kia là nam.” Tom Riddle nghĩ mình không hề có hứng thú với con gái, bởi vì con gái trong trường học không đáng tin cậy như người giám hộ của cậu. Cậu nghĩ con gái quá mức yếu đuối, cũng quá dễ chết. “Ta... không thích con gái.”

Severus biết rất nhiều chú ngữ cao thâm. Con gái Hogwarts sẽ không.

Severus thành thạo cung cách chế tạo độc dược. Con gái không được.

Severus cho dù gặp chuyện gì cũng không sợ. Những con gái này càng không làm được.

Tom dùng so sánh tương đối vô cùng thực tế này cho ra kết luận “không thích con gái”, thế nhưng những lời này rơi vào Abraxas Malfoy lại... hoàn toàn là... một vấn đề khác.

Abraxas sau khi nghe xong là hoảng sợ, sau đó bừng tỉnh hiểu ra: “Nguyên lai người là... tính hướng khác a...”

Xuất thân từ gia tộc Malfoy đương nhiên hẳn hiểu rõ trong giới phù thủy nam nam yêu nhau không hề ngạc nhiên, nhất là từ những gia tộc từ xa xưa. Hắn cảm thấy kinh ngạc là Tom tại phương diện này thuần khiết như tờ giấy trắng, không nghĩ tới cư nhiên cậu lại có bạn lữ nam tính...

Tom nhìn bạn cùng phòng bỗng nhiên nói một câu như thế, chỉ cảm thấy không hiểu ra sao. Ngay cả từ “tính hướng” này cậu cũng không hiểu, chỉ có điều nghe có vẻ là lạ...

“Quên đi, ta đi thu thập chút đồ, một hồi đi học đi.” Cậu hạ quyết tâm không tiếp tục hàn huyên những biểu hiện kỳ quái của Abraxas.

Tom nghĩ Abraxas không phải bạn chí cốt, hướng hắn thỉnh giáo vấn đề cư nhiên hắn lại phun ra một đồng từ tính hướng gì lộn xộn chẳng hiểu. Cậu dự định học khóa xong sẽ đến thư viện tra tra tư liệu tương quan, đồng thời tìm một chút thư kiểu ...

Ma vương điện hạ mười một tuổi gần mười hai tuổi... đang đi vào con đường thời kỳ trưởng thành của mình...
Đăng bởi: admin

13. Chương 13:

Phiên ngoại 01: Một trăm câu hỏi vô cùng não tàn.

1004685_171761459675861_508387477_n

Cảnh cáo: lần này còn muốn băng, lỗi thật người so với chính văn, cẩn thận!

Đỉnh đỉnh đỉnh đỉnh!

Đầu tiên chúng ta xin mời chủ trì Một trăm câu hỏi lần này... Đồng học Melin (hình thái nhân loại)!

Melin: “Vì sao là ta?”

Vị tác giả vô lương: “Bởi vì làm Một trăm câu hỏi cho hai người kia trình độ nguy hiểm rất cao a, ta còn muốn sống lâu hai năm không muốn bị chú Avada đánh gục...” (dù sao người là thần không sợ chú chết người)

Meilin: “... ..”

Vì vậy tại thời gian chưa đến, không gian hư ảo, chúng ta bắt đầu Một trăm câu hỏi.

Đứa bé tóc đỏ Melin là người chủ trì vấn đáp lần này, mà đối tượng được phỏng vấn lần này là Severus Snape khí thế âm trầm cùng Tom Riddle tư duy lệch đường.

1. Mei: xin hỏi tên của ngài?

Sev: Severus Prince Snape. Dù người động kinh cũng đừng quên đến mức này chứ.

Tom: hỏi tên của ta? Hắn là Tom Riddle (Tom Marvolo Riddle). Có điều ta muốn dùng bút danh từ đơn trước đó ta tìm được có mở đầu là chữ V kia, chỉ có điều Severus không cho ta dùng...

(Mei: hẳn cho phép người dùng cái tên Voldemort kinh tủng này chạy loạn mới là lạ...)

2. Mei: tuổi tác?

Sev: chết lúc 38 tuổi. Sau khi chết đến nơi này được 5 năm.

Tom (cười tủm tỉm) : 11 tuổi, tiếp qua mấy tháng là 12 rồi

~3. Mei: giới tính là?

Tom: bé trai nga

~Sev: tính nam... Rốt cuộc đây là vấn đề ngu ngốc gì?

Mei: cũng không phải ta viết ta chỉ đọc theo... ô... (vì dùng hình thái rắn cái sống lâu rồi lên Meilin bị Severus dọa lập tức tạo phản ứng theo bản năng, thiếu chút nữa lăn thẳng vào lòng Tom)

4. Mei: xin hỏi tính cách ngài thế nào?

Sev: không rõ lắm, bình thường người ta nói âm trầm cổ quái.

Tom: không có gì đặc biệt lắm a, ta rất bình thường (...ai tin a!)

5. Mei: tính cách đối phương?

Sev: đường lối tư duy khác người thường, tập quán làm việc khác người thường, cậu ta không phải loài người mà là sinh vật thần kỳ ha?

Tom: rất không được tự nhiên, rất đáng yêu.

Mei: hai người các người đánh giá bản thân cùng đánh giá đối phương hoàn toàn không ăn khớp (thậm chí đối lập) a... Đây chính là hiểu biết bản thân bù trừ hiểu biết thiếu hụt...

6. Mei: lần đầu tiên hai người gặp nhau là lúc nào? Ở đâu?

Sev: Năm 1933. Trên đường.

Tom: 5 năm trước đây, lúc tuyệt vọng nhất.

7. Mei: Ấn tượng đầu tiên về đối phương?

Sev: tiểu đông tây (nguyên văn đáng yêu hơn) này không có khả năng là Hắc Ma Vương ha? Ta nhận sai người ta nhận sai người...

Tom (bỗng nhiên nghiêm túc nổi cơn văn nghệ): hắc là ánh sáng sinh mệnh của ta.

(Mei: hai người các người mang ý tưởng trống đánh xuôi kèn thổi ngược thật xa a...)

8. Mei: thích đối phương ở điểm nào nhất?

Sev: ta đã nói thích tiểu đông tây bao giờ cũng quần quýt lấy ta lúc nào chưa? Dù không đề cập tới chuyện cậu ta tại thời không này chưa biến thành Hắc Ma Vương, chỉ nói tới đại não ngu xuẩn loại quan tâm Hufflepuff cũng đủ khiến người ta đau đầu rồi...

Tom: toàn bộ.

9. Mei: Ghét đối phương điểm nào nhất?

Sev: ý nghĩ tư duy khác hẳn người thường.

Tom: nếu chẳng mưu cầu chuyện ngăn cản bỏ rơi ta là tốt rồi.

10. Mei: Ngài nghĩ bản thân cùng đối phương tương tác ở chung thể nào?

Tom: rất tốt nga

~Sev: tương? Tác? Ở? Chung? Đó là từ quỷ quái gì?

(Mei: người đây đang là lảng tránh vấn đề a... ORZ (?))

11. Mei: ngài xưng hô đối phương thế nào?

Tom: đã dùng “Snape tiên sinh”, thử dùng từ “cha”, ... có điều sợ hấn giận không dám gọi nữa... Sau đó trực tiếp xưng tên Severus, tên này nghe hay nhất rồi. Tại trường học, xưng “giáo sư” hoặc “Snape giáo sư”.

Sev: Tom.

12. Mei: ngài hy vọng được đối phương xưng hô thế nào?

Tom: xưng hô tên ha.

Sev: tên.

(Mei: vấn đề này lại nhất trí...)

13: nếu như lấy động vật làm so sánh, ngài nghĩ đối phương là?

Tom: dơi

Sev: thú sừng cong

Mei (kinh hãi): đó không phải là động vật trong ảo tưởng của cô nàng Luna Lovegood à?

Sev: đó quả thực là động vật mà cô nữ sinh suốt ngày đặt bên miệng... Rất hồ đồ, rất không có cảm giác tồn tại, rất thích hợp cậu ta.

Mei: ...

14. Mei: nếu muốn đưa lễ vật cho đối phương, ngài muốn?

Tom (cân nhắc một chút): bản thân?

Sev: ... Gần đây đang suy nghĩ tặng Avada Kedavra.

15. Mei: vậy ngài muốn mình nhận lễ vật gì?

Tom: Severus tặng gì ta cũng hài lòng nga~ đương nhiên nếu hấn nguyện ý thất nơ con bướm cho bản thân rồi tặng ta càng vui vẻ

~Sev: cậu ta không đến quấy rầy ta cũng đã thỏa mãn.

16. Mei: có bất mãn gì về đối phương không? Về chuyện gì đó?

Tom: tất cả đều thỏa mãn

~Sev (lâm vào trạng thái bạo phát): rất nhiều... rất nhiều chuyện...

17. Mei: bệnh vật của ngài là?

Tom: không biết vì sao Severus lại tức giận, ta cũng muốn biết nguyên nhân

Sev: ...Ta không thể không trả lời vấn đề này? Có lẽ là lòng mềm yếu, không thể bóp chết đứa bé phiền phức này.

18. Mei: bệnh vật của đối phương?

Sev: đã nói rất nhiều lần, ý nghĩ khác với người thường, rất quái dị.

Tom (bình tĩnh): thọ mệnh quá ngắn.

Mei: eh eh?

Tom: ta không thể tiếp thu chuyện Severus lớn hơn ta ba mươi tuổi đồng thời chết sớm cũng 30 năm, chờ hấn chết rồi ta không biết phải làm gì... Ta đang một mực nghĩ biện pháp giải quyết.

(Mei: người lo lắng quá sớm a, thọ mệnh của phù thủy rất dài...)

19. Mei: đối phương làm chuyện gì khiến ngài không hài lòng?

Sev: gặp chuyện gây họa phải để ta giải quyết, hoặc là nói một đồng chuyện lộn xộn khác thường.

Tom: không để ý tới ta.

20. Mei: ngài làm chuyện gì khiến đối phương không hài lòng?

Sev: hiện giờ còn chưa có... nhưng nói về chuyện này dường như cậu ta có chút hoạt bát rộng rãi vui sướng quá mức, ta còn chưa thấy cậu ta không vui bao giờ...

Tom: ta làm rất nhiều chuyện khiến hắc mất hứng, ta đã tạo thói quen rồi.

(Mei: có thể tạo thành thói quen... người thật khổ cực)

21. Mei: quan hệ của các người đạt đến trình độ nào rồi?

Sev: quan hệ cừ nhân xen giữa quan hệ người giám hộ.

Tom (giơ tay tính toán): ở chung với nhau a, ở chung a, tới cứu ta a... Nên tiên triển đều tiến triển.

(Mei: hai người các người có thành kiến đối với việc trả lời vấn đề này... thật đủ lớn.)

22. Mei: ngài thích đối phương đến cỡ nào?

Tom: rất thích rất thích, so với chuyện Abraxas thích con gái còn mạnh mẽ hơn gấp rất rất nhiều lần.

(Mei: đây rốt cuộc là tu từ kỳ quái gì a...)

Sev: vấn đề này có thể không thể trả lời à? Cho tới bây giờ còn chưa thích, hãy cho ta Avada người ra đề mục đi.

23. Mei: vậy, ngài yêu đối phương sao?

Tom: hẳn là yêu ha.

Sev: giống vấn đề trên.

24. Mei: đối phương nói gì làm ngài không có cách?

Sev: bình thường cậu ta nói rất nhiều khiến ta không có cách nào... Không, hẳn là nói bình thường cậu ta làm phần lớn mọi người không biết thể naof.

Tom: lúc hắc tỏ vẻ hắc thất vọng về ta.

25. Mei: về mặt đối phương khi quyến rũ?

Tom: lúc không được tự nhiên hơn nữa khẩu xà tâm Phật.

Sev: Lần thứ hai ta hỏi ai ra vấn đề này?

Mei (che mặt): không phải ta... (lần thứ hai rần nhỏ phát tác bản năng tập quán, chui xuống bàn trốn)

Tác giả: Trên thực tế ta thấy đủ loại Một trăm câu hỏi, nhưng chưa bao giờ viết qua... Hôm nay bỗng nhiên ngứa tay gõ phiên ngoại 100 câu hỏi Tom x Severus. Đăng bởi: admin

14. Chương 14:

Phiên ngoại 02: Hành trình công viên trò chơi xui xẻo.

images (10)

Severus Snape chưa bao giờ có kinh nghiệm trong việc dưỡng dục trẻ nhỏ.

Đương nhiên điểm này không làm chúng ta bất ngờ... Dù sao suốt đời Severus chưa từng cưới vợ, đương nhiên không có con riêng nhảy từ trên trời xuống.

Tính cách hắc quái gở, bạn bè duy nhất là Lucius Malfoy... Người sau xuất thân thế gia quý tộc, hiển nhiên không gặp phải tình huống “đạo gần đây nhà ta rất bận, cho nên xin để Tiểu Long (Draco) ở tạm nhà người vài ngày”...

Cho nên theo đúng nguyên tắc, kinh nghiệm chăm sóc trẻ con cùng giáo dục chúng của Severus hoàn toàn bằng 0.

Tom rất ngoan nên bớt lo, cho cậu quyến sách cậu có thể ngồi góc xem nửa ngày. Nhưng Severus lại cho rằng mình hẳn làm cái gì đó, có như vậy mới hoàn thành mục tiêu “bồi dưỡng Hắc Ma Vương trở thành

thiếu niên không có mục tiêu thống trị thế giới”. Hắn vắt óc nghĩ ngợi nửa ngày, cuối cùng nghĩ đến công viên trò chơi nơi mà trẻ con ai ai cũng thích...

Đúng vậy, công viên trò chơi... bé gái của chủ thuê nhà hay gọi hắn “quỷ hút máu” trong thế giới Muggle kia, dường như bình thường đều bắt mẹ đưa đi công viên trò chơi.

Nếu mang Tom đi công viên ấy, hắn đưa bé này sẽ rất vui mừng ha?

Ôm loại tâm tình thử một lần như vậy, ngày thứ hai hắn lôi Tom cùng đi công viên ở ngoại ô thành phố London.

Tuy rằng đang là mùa đông lạnh lẽo tĩnh mịch, nhưng công viên trò chơi vẫn đông đúc. Người lớn mang trẻ nhỏ trong tuyết, ven đường còn có quầy hàng bán bong bóng cùng đồ vật.

Chỉ có Severus cùng đứa bé hắn mang đến không phù hợp với nơi này...

Bản thân hắn đương nhiên không có hứng thú gì đối với mấy trò chơi trong công viên trẻ con này, không nghĩ tới là, mặt mày Riddle cũng là lạnh lùng. Sau khi hắn mua vài gói bánh kẹo Tom nhỏ giọng hỏi hắn: “Người thích ăn đồ ngọt à? Ta nghĩ vị của mấy thứ này còn không bằng cà phê người thường uống.”

“Ta... cũng không thích.” Severus khô khan đáp.

Hiển nhiên hắn không biết trong công viên trò chơi có gì đáng thăm thú chơi bởi, chỉ biết “bình thường trẻ con hay thích đến nơi này đi chơi”. Về phần đồ ngọt... đừng nói nữa, hắn không phải lão ông mặt Dumbledore.

Từ ý nghĩa nào đó nói lên, Tom cùng hắn có sở thích cùng hứng thú khá giống kiểu “cha con”...

...

Chỉ có thể nói, chơi công viên trò chơi thật không phải việc thích hợp cho hai người bọn họ.

Tom dùng thái độ nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ xem xét cảnh vật xung quanh, vòng vo một vòng để đánh giá ——

“Công viên trò chơi này có tác dụng gì? Nhìn một đồng trẻ con ngốc cùng nhau cười ha ha sau đó mình cũng cười theo à...” Trong lúc hỏi ánh mắt cậu tràn ngập vẻ nghiêm túc.

“...” Severus ở trong lòng tán thành bình luận của Riddle, đúng vậy, nơi này xác thực quả là để cho lũ ngốc chen chúc với nhau cùng tranh cãi âm ỉ. Nhưng sau đó, hắn lại lo lắng vô cùng về vấn đề tuổi thơ của Tom. Vì sao... vì sao đứa bé này lại không thích công viên trò chơi?

Hắn định dưỡng dục đứa trẻ này thành một người bình thường không làm Hắc Ma Vương a... Tuy rằng hắn cũng không biết nhân sinh bình thường là được bồi dưỡng như thế nào, thế nhưng, trẻ con bình thường đối với việc đến công viên trò chơi hẳn nên giống như “chim nhỏ về nhà” vô cùng sung sướng à?

Severus sờ sờ cái mũi của mình, nghĩ đường dưỡng dục trẻ nhỏ của mình sao mà dài dằng dặc lại còn gian nan.

Công cuộc đi chơi công viên quả thật không xong, khi vòng đu quay dừng lại trên đỉnh núi.

Tom Riddle thật không hiểu vòng đu quay có ý nghĩa gì.

Trước đây khi cậu ở viện trẻ mồ côi, cậu cũng từng nghe qua những kẻ có tiền thường dẫn trẻ con đi công viên trò chơi, chơi đùa vòng đu quay. Thế nhưng khi tận mắt nhìn thấy, cậu phát hiện đó chẳng qua vẻ ngoài là cái thùng gỗ sơn màu lên đi theo quỹ đạo hình tròn, xoay theo kiểu xe đẩy. Hơn nữa cái trò này chẳng thể làm phương tiện giao thông, nó chỉ có thể tự mình quay quanh một chỗ.

Bé trai rất buồn bực, vì sao có nhiều người lại lao đầu như xua vệt đối với nó như vậy?

Qua vòng đu quay, cậu chỉ có một đánh giá duy nhất đối với trò chơi này —— âm ỉ.

Quá mức âm ỉ. Mọi người xung quanh hét chói tai, làm cho lỗ tai của cậu đau nhức.

Tom quay vòng đu quay suốt 360 độ sau đó vẫn bình tĩnh tròn mắt như cũ, ở trong lòng suy ngẫm vì sao phụ nữ cùng trẻ con lại phải hét chói tai như thế. Vì sao như thế nhỉ? Dù sao cũng không ngã xuống, một chút cũng không đáng sợ.

Có chút trò chơi đối với một số người nào đó thật sự không có chút tác dụng gì... Đó thuần túy chỉ là vấn đề khác biệt giữa người với người.

Ví như Tom Riddle chỉ có 7 tuổi, cậu hài lòng đối với việc bay nhanh trên cao, hoàn toàn không có chút mệt nhọc hãi hùng. Đến khi hoàng hôn buông xuống, cậu mới mang theo vấn đề ngập óc “đến công viên trò chơi để làm gì” cùng về nhà với Severus.

Càng bị thương hơn nữa là... Severus Snape vừa khéo lại là người thích ứng vô cùng kém cỏi đối với việc bay trên không trung. Vừa bắt đầu leo lên thùng xe, hắn đã có cảm giác mấy thứ trong bụng mình sắp móc ra ngoài... Thật giống lúc nắm chìa khóa đi đường xa, chỉ có điều hắn phải “hưởng thụ” thời gian dài lâu hơn. Tại trò chơi này thuần túy hắn chỉ đi chịu tội, chỉ vì ngại Tom ở bên phải hẳn nhin không có chỗ phát tác.

Vì vậy sau khi đi chơi công viên về, hai người một lớn một nhỏ trong bụng đều là oán giận.

“Chơi công viên trò chơi thật chán ngán.” Tom tổng kết với chuyện ngày hôm nay.

Severus nhú nhú mày, khó có được không phản bác lời của bé trai. Hắn đồng ý: “Ừm, phương diện giải trí của Muggle quả thực rất chán ngán.”

“Hơn nữa vé vào cửa cũng đắt.” Tom bổ sung, “Có thể mua vài chục cái bánh mì lớn kia.”

“...” Ở Hẻm Xéo ăn uống không lo thời gian dài như vậy, đứa bé này cư nhiên vẫn mang phương thức tư duy khi còn ở viện trẻ mồ côi. Đăng bởi: admin

15. Chương 15: .

Lần này Tom tỏ tình trước toàn bộ đại sảnh Hogwarts đây... sock đây... (^ ^)

Chương 20: Halloween.

Severus Snape nghênh đón ngày cuối của tháng mười Halloween.

Trong hai tháng này, không ít học sinh đưa ra kháng nghị về vị giáo sư mới này, Albus Dumbledore cũng đa thử làm điều tra về hắn... Có điều đến cuối cùng, số liệu hiện thực đánh bại những người kháng nghị.

Sau khi giáo sư mới đến, tỉ lệ các niên cấp học sinh Hogwarts đi học — nhất là tỉ lệ những học sinh Gryffindor hay trốn học cùng thành tích trắc nghiệm — có thể thấy được đề cao trên diện rộng.

Trong phòng hiệu trưởng, hiệu trưởng Armando Dippet rất thỏa mãn nói với phó hiệu trưởng: “Người nói bên Đức đang có tình huống đặc thù, có thể để học sinh học thêm chút ít cũng tốt...”

“Thế nhưng điều tra không ra bất kỳ tin tức nào về hắn...” Râu mép đỏ nâu của Dumbledore mấp máy: “Ta đang lo sẽ phát sinh chuyện không tốt. Tuy rằng hiện giờ hắn cùng Grindewald không có liên hệ, nhưng vì sao thế giới lại xuất hiện đột ngột ra một người như thế?”

“Không có việc gì.” Armando Dippet cười cười, rất bình tĩnh nói, “chỉ cần nón phân viện xét duyệt không gây hại lại có ích cho học sinh, thì... thì cho dù là Giám Ngục cũng có thể nhận vào.”

“... ..”

Thì ra trong trường học có u linh lại có nhân mã là vì lý do đó à? ... Hay là, hắn là nên may mắn vì có Dumbledore làm phó hiệu trưởng trấn trụ hàng chục năm, Armando Dippet mới không thật sự nhận một vị Giám Ngục vào làm Giáo sư. Thật đáng mừng. Thật đáng mừng.

Vì vậy Giáo sư Severus Snape được ở lại trường học... Dù sao nói đi nói lại, cuộc sống học viên thật sự giúp người ta thư thái.

Mỗi ngày một khóa dạy tốt, giáo huấn người, thỉnh thoảng vào khóa độc được của Slughorn dự thính. Có thể vì thân thể xuyên việt cùng tầm tuổi Giáo sư Slughorn, vị Giáo sư mập mạp này rất vui lòng lôi kéo hẳn để “tăng tiến tình hữu nghị”.

Thậm chí ngay cả tiểu Tom thường thường hay làm cho hẳn bất ngờ trong cuộc sống dạo gần đây cũng an phận rất nhiều.

Từ sau lần cầm đoán giày vò lần trước, dường như Tom Riddle không còn có nhiều chuyện cổ quái nữa... Khóa PCNTHA cậu cũng ngồi ngoan bình thường, không có nhảy lên nhảy xuống làm phiền hẳn nữa.

Severus nghĩ như vậy thật tốt.

Lúc ấy hẳn giữ Tom bên người hoàn toàn là bất ngờ... Bởi vì hẳn là phù thủy đầu tiên và duy nhất Tom nhận thức thuở nhỏ, cho nên hẳn bắt buộc phải trở thành người giám hộ của Tom.

Sau đó hẳn cũng chạy đến trường học, cũng vì phòng ngừa có chuyện bất ngờ xảy ra. Thế nhưng hiện tại cho thấy, vị Hắc Ma Vương Gellert Grindewald xa xa tại Đức dường như không có động tĩnh gì. Mà Tom Riddle hẳn sẽ không lặp lại số phận xui xẻo trước kia nữa. Đứa bé này thể hiện ra với bề ngoài là Slytherin, nội tâm mười phần là lưng con Hufflepuff... thoát nhìn thế nào đầu óc cũng sẽ không bị nước vào hóa thân thành ma vương.

Hiện giờ Tom không cần hẳn nữa.

Tom Riddle chỉ có 11 tuổi, còn có cả thế giới phù thủy rộng lớn cho cậu thăm dò... Cậu hoàn toàn không cần... suốt ngày bám dính chạy quanh lấy hẳn, một lão dơi đầy mỡ ngấy.

Severus Snape nghĩ đây là tình huống hoàn mỹ... Chẳng biết vì sao, khi hẳn thấy dạo gần đây Tom không còn vui vẻ chiếm chỗ ngồi đầu tiên khóa PCNTHA thì, trong lòng không hiểu sao có cảm xúc gọi là mất mát.

Khung cảnh chuyển đến vườn trường... một góc khác, xem xem đường sự của chúng ta đang làm gì...

Kỳ thực Tom Riddle cũng không cần nhắc chuyện làm bất hòa mình với người giám hộ, trên thực tế, dạo gần đây cậu đang vội vàng đọc sách.

Tại trên bàn của thiếu niên đang đi vào thời kỳ trưởng thành, là một loạt sách báo lộn xộn vứt bừa.

Có sách cậu lấy về từ thư viện, bao gồm rất nhiều sách báo không phù hợp cho tân sinh năm nhất gồm sách ma chú cùng sách độc dược. Có điều tại góc bàn học bên kia... lại đây ngập... sách báo các loại của Muggle. Từ , đến . v.v., không phải cá biệt.

Đúng vậy, gần đây Tom đang dành nhiều thời gian để xem những... sách tiểu thuyết ngôn tình của thế giới Muggle thế kỷ 19...

(uy, những sách đó là hư cấu, làm ơn không cần dùng thái độ nghiên cứu học thuật để xem xét chúng lấy kinh nghiệm được không a...)

Từ sau khi Tom nghe kiến nghị của Abraxas, cậu nghĩ càng lúc cậu càng rơi vào bế tắc. Thiếu niên đang thời kỳ trưởng thành thấy đáng dấp người giám hộ Severus, vừa đảo quanh trong óc những nội dung ngôn tình tiểu thuyết.

“Hô thần hộ mệnh.” Cậu dùng âm thanh thật nhẹ nhàng một câu.

Dơi nhỏ màu bạc “phốc” một cái bay ra từ đỉnh đầu phép.

Tom cúi đầu, đầy hứng thú lấy tay chọc chọc trên dơi con. Thiếu niên cứ như vậy chìm đắm trong trò chơi của chính mình, khiến thần thủ hộ màu bạc của mình chạy loạn tại chỗ.

“Severus Snape...” Cậu nhẹ giọng niệm kỹ nhớ thật sâu tên người giám hộ của mình.

Vị thiếu niên Hắc Ma Vương điện hạ càng ngày càng khuyết thiếu thường thức...

Hiện giờ cậu không chỉ đang có thời kỳ trưởng thành, hơn nữa dường như... dường như còn mang trái tim nhộn nhạo của thiếu nữ mới lớn...

Đến tận tiệc tối của Halloween, Severus Snape còn không phát hiện dị dạng của Tom. Hắn hoàn toàn đơn phương cho rằng Tom trưởng thành nên “bình thường” hơn chút, hoàn toàn không nhận thấy được thiếu niên đang ngày càng phát triển, bước đi trên con đường càng thêm kinh thế hãi tục...

Tiệc tối Halloween là tiết mục truyền thống của Halloween.

Tại ngày này, học sinh có thể tự ý cải trang thành nhân vật mình thích, cho dù là quỷ hút máu, người sói, Giám ngục hay Âm Thi... Theo phó hiệu trưởng Dumbledore, đây là “ngày lễ bí đỏ vui vẻ”.

Severus Snape ngồi trên bàn Giáo sư, liếc mắt hướng về dãy bàn Slytherin. Hắn phát hiện Tom mặc bình thường, không động kinh như bọn Gryffindor sắm vai bí đỏ lớn vàng óng ánh... Cho nên đến tận lúc này, tâm tình của hắn vẫn bình thản mà vui sướng.

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới, vài phút sau, vị đồng học Tom Riddle có thể dựa theo những gì viết trên ngôn tình tiểu thuyết để thực hiện thực tế.

“Hắc, đứa bé kia của ngươi lại đến tìm ngươi a.” Giáo sư Slughorn huých huých Severus.

Severus ngẩng đầu, thấy Tom ở không xa hướng tới hàng ghế Giáo sư đi tới. Hắn hơi nhú nhú mày, lại nghe Giáo sư Slughorn tiếp tục nói rằng: “Chẳng lẽ ngươi lại định phát hỏa nữa à? Ta nghĩ ngươi đã nghiêm khắc quá mức với đứa bé kia, dù sao ta cũng khá thích đứa bé Tom này.”

Trong lúc Giáo sư Slughorn nói những lời này, Tom đã chạy tới bàn.

“Ngươi có... lời gì muốn nói?” Severus khô khan hỏi, “hôm nay là Halloween, ngươi có thể tùy ý tìm bạn bè để đi chơi.”

Tom rất lễ phép cúi người chào hắn.

Lúc này đã có không ít học sinh liếc mắt hướng về phía dãy bàn Giáo sư. Chỉ thấy Tom bước gần nửa bước, nói ra lời tuyên ngôn hầu như khiến người kinh tởm. “Ta đã tra nội quy trường học, cũng xem xong, không có bất kỳ nội dung nào cấm học sinh tỏ tình với Giáo sư của mình.” Tom Riddle ngẩng đầu, rất nghiêm túc nói rằng, “Cho nên Giáo sư Severus Snape, ta có thể nói rằng ta rất thích ngươi được không ạ?”

“... ..”

Nội quy trường học không có cấm chuyện yêu đương, cũng không có nghĩa phải đi làm a!

...

Tác giả:Càng ngày ta càng mạnh Nhà Hufflepuff rồi...

Lúc đầu khi ta xem nguyên tác HP, nghĩ đây là thùng rác tiếp thu các Nhà khác.

Thế nhưng gần đây ta bắt đầu cân nhắc một vấn đề... [Peeves] rốt cuộc là học viện nào nhỉ? Quấy rối rồi đùa dai, bắt nạt kẻ yếu sợ Công tước Đẫm máu, hắc hắc không có tư cách đi vào học viện chính nghĩa dũng cảm Griffindor. Tò mò Ravenclaw cũng không hợp. Về phần Slytherin? Đừng giỡn, bạn có thể tưởng tượng “Peeves quý tộc Slytherin” sao...

Vì thế ta phát hiện Hufflepuff không chỉ có trẻ nhỏ thành thật, “học viện ngu ngốc chuyên thu kẻ thừa Nhà khác” này thật sự muôn màu muôn vẻ a!

Mặt khác Helga Hufflepuff là nữ... Trước đây ta vẫn hiểu lầm giới tính vị này thật lâu... (dòng họ này quá nam tính rồi... hiện giờ mới biết giới tính thật của Hufflepuff, người viết lập tức naoc bổ rằng nàng là một chị gái ôn nhu tính lạnh tay cầm bình nổi... vì vậy bị mạnh đến lẩn cuồn cuộn...) (? Mình cũng chẳng hiểu đoạn sau tác giả viết gì. TT^TT)

Được rồi ta thừa nhận ta bị mạnh vì tính lạnh lùng gì đó... (?)

Trong chuyện con gái rắn nhỏ cùng sư tử nhỏ nhiều hơn... Như vậy xem ra ta có ý kiến về lừng nhỏ a... Hôm nay viết chương mới, Hufflepuff sẽ chiếm sân làm chuyện thêm nào tàn chút ít... Đăng bởi: admin

16. Chương 16:

Chương 21: Di chứng của việc tỏ tình.

tải xuống (33)

“Giáo sư Severus Snape, ta có thể nói rằng ta rất thích người được không ạ?”

Tỏ tình kinh tởm này vừa phát ra, lực sát thương đã mở rộng đến toàn bộ đại sảnh.

Nó không chỉ vì đó là lời tỏ tình của một học sinh năm nhất đối với một vị Giáo sư nghiêm khắc nổi danh của toàn giáo, hơn nữa điều quan trọng hơn nữa là... cả hai đều là nam...

Nhóm sư tử nhỏ chần chừ, nhóm lông con kinh khủng luôn, nhóm rắn nhỏ bắt đầu tự thôi miên “tên kia không phải thuộc Nhà Rắn chúng ta”, tên đứng trước công chúng tỏ tình giáo sư nhất định không phải là người thuộc Nhà Rắn chúng ta”... Chỉ có nhóm ưng nhỏ Ravenclaw hoàn toàn bình tĩnh, viết lên vở về sự kiện kỳ quái hôm nay để ngày sau phân tích nguyên lý.

Severus Snape đối mặt tình cảnh như vậy, cuối cùng chỉ có thể trưng vẻ mặt không có biểu tình mà “nga” một tiếng.

Hắn còn có thể nói cái gì đây?

Từ chối? Hay mắng Tom một hồi?

Thì ra hai ngày trước bình tĩnh không có nghĩa Tom Riddle trở về làm một người bình thường... mà chỉ là yên lặng trước bão tố à...

Phương thức tư duy của đứa bé này quả nhiên không thuộc về phạm trù bình thường, toàn bộ thân cậu chính là sinh vật thần kỳ a...

Cho dù nói gì đi chăng nữa cũng là vô dụng, hắn dám đánh đố, chỉ cần hắn mở miệng, Tom Riddle sẽ nói ra càng nhiều nội dung càng thêm kinh tởm càng thêm thoát ly phạm trù thường thức. Severus nghĩ đứa bé Tom kia quả thực chính là khắc tinh của hắn, nếu hắn không chạy trốn cũng chỉ có thể ở chỗ này tự tìm khó xử.

Cho nên nhìn Tom Riddle đứng ở trước mặt đợi câu trả lời thuyết phục, Severus suốt một thời gian dài không nói gì. Đến cuối cùng hắn chỉ có thể vung tay áo, nổi giận dưng dưng rời đại sảnh.

Khi Severus Snape xoay người rời đi, góc áo choàng đen bay lên cuộn cuộn.

Thoạt nhìn hắn vẫn khí thế mười phần như trước, trên thực tế chính hắn biết... hắn đang trốn chạy a...

Đại sảnh treo đầy trang sức Halloween vắng vẻ cả đám.

Phần lớn Giáo sư cùng học sinh bị vây vào trạng thái không phản ứng cùng khiếp sợ, chỉ có đứa bé Tom kia bản thân cậu vẫn bình tĩnh.

Tom Riddle quả không hổ là sát thủ Halloween a... Cho dù là ma vương mặt Rắn, hay thiếu niên tân sinh thoát tuyền (việc đoàn tàu bị trật đường ray, nếu dùng để nói người thì là chỉ người nói giữa chừng cái này tự nhiên nhảy sang chuyện khác, đầu óc có phần hơi lan man, trí nhớ ko tốt, cũng có thể hơi điên điên 1 chút), cậu đều có thể dùng phương thức có hiệu suất vô cùng cao làm cho tiệc tối Halloween biến thành lộn xộn rối tinh rối mù.

Nói thật nội quy trường học không có ghi xử lý việc “học sinh biểu lộ ái ý đối với giáo sư”, hơn nữa loại chuyện này cũng không có tiền lệ a! Cho dù có Giáo sư nào đó nhảy ra nói “Slytherin trừ 20 điểm”, cũng sẽ không biết nói gì trong bầu không khí quỷ dị này rồi...

Một lát sau, phó hiệu trưởng Dumbledore mở miệng,

“Ha hã, tuổi trẻ thật tốt, không phải sao?” Albus Dumbledore cười uống một ngụm nước bí đỏ, “Thật có sức sống a...” Đối mặt màn tỏ tình quỷ dị, toàn trường người duy nhất có cảm giác vui mừng phồng chùng chỉ có Dumbledore. Giáo sư Dumbledore cứ nghĩ như vậy, cuối cùng hắn cũng có thể bỏ đi hoài nghi đối với Severus Snape. Dù sao người do Grindewald phái tới hắn không có khả năng khiến người ta chú ý...

“Tuổi trẻ thật tốt...” Giáo sư Horace Slughorn cười gượng đáp lại, dáng cười có phần cứng nhắc.

Giáo sư mập mạp này cũng ôm tâm tình hoàn toàn bất đồng...

Hắn nhớ có vừa lúc này... Hắn còn nói qua thường thức học sinh Tom này a... May mà màn tỏ tình kinh tởm này không có rơi lên đầu mình... (không thể không nói Giáo sư Slughorn quá mức lo lắng...)

Tom Riddle cũng không có ý thức được rằng hành vi của mình thoát ly quỹ đạo thông thường bao nhiêu độ.

Cậu nghĩ mình nếu muốn khiến người giám hộ vĩnh viễn ở bên người, cho nên thoải mái làm chuyện như vậy.

Nếu muốn học một ma chú nào đó, muốn nắm giữ chắc nó cần luyện tập không ngừng nghỉ —— cho nên cậu cho rằng tỏ tình một lần không thành công, nên cần “luyện tập” thêm vài lần.

Cho nên mấy tháng tiếp theo... Severus Snape trước sai bị tập kích bởi vô số màn tỏ tình kinh tởm tiếp theo.

“Abraxas nói, hai người ở cùng bên nhau được gọi là sống chung.” Tom tiếp tục nháy con mắt hồn nhiên nói với nội dung đủ để bạo người, “cho nên ta nghĩ ta cùng người sống chung lâu như vậy... ngài hẳn nên vì ta mà phụ trách đúng không?”

“...” Severus nghe ngôn luận như vậy, bỗng nhiên có xung động giết chết thiếu niên Abraxas kia... Cho dù đó là cha của Lucius, giết chết hẳn sẽ làm gia tộc Malfoy tuyệt hậu cũng không quan trọng.

Cái tên Abraxas kia quả thực chính là đồng lõa xúi giục Tom tiếp tục đi trên con đường thoát tuyến thường nhân a!

Tình huống như vậy vẫn tiếp tục duy trì cho đến giữa năm học.

Severus thực sự không thể chịu nổi tình huống này nữa.

Ban đầu hắn còn có thể cho rằng màn tỏ tình của Tom là vui đùa một chút, thế nhưng hiện giờ người mù cũng có thể nhìn ra đứa bé này có bao nhiêu nghiêm túc... Hắn nghĩ làm người giám hộ của Tom, hẳn có nghĩa vụ làm thẳng lại quan niệm sai lầm của Tom.

Vào lúc gần tới ngày nghỉ lễ Giáng Sinh, hắn thử gọi Tom lên.

“Được rồi.” Hắn thở dài thật sâu, trong giọng nói tràn ngập uể oải, “Ta nói rồi ta không phải người thân thiết thiện lương trong cảm nhận của người... Tom, cho nên người đã huyền tưởng ta trở thành đối tượng cho thời kỳ trưởng thành ngu xuẩn của người, chỉ vì trước đó người chưa từng tiếp xúc bất kỳ phù thủy nào khác... Người không cần phải đem hết tinh lực cuộc sống của mình phung phí trên người ta, hiểu chưa?”

Tom trầm mặc thật lâu, ngẩng đầu lên hỏi: “Người nói ta tiếp xúc bạn cùng lứa tuổi một chút, sẽ không thích người nữa đúng không?”

“Gần như là ý tứ này.” Severus khô khan đáp.

Sử dụng các loại lời bình của các học sinh các thời đại của kiếp trước kiếp này, hẳn chính là lão dơi lớn lên xấu xí hơn nữa tính tình không tốt. Hắn tự mình hiểu lấy, rằng bản thân rõ ràng là người không hề có mị lực gì đáng nói... Ngoại trừ tiểu Tom có phương thức tư duy động kinh trước mắt, còn có ai nhân rồi buồn chán quần quýt lấy hắn không buông?

Kết quả Tom suy nghĩ một chút, lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ: “Nếu như ta nhận thức nhiều người sau đó vẫn nghĩ người hay nhất, có đúng hay không người sẽ không phản đối nữa? Đi, ta đi làm ngay!”

“...” Đây là năng lực não bộ (tự tưởng tượng) kiểu gì a. Gọi người đi giao lưu cuộc sống bình thường với bạn bè cùng trang lứa, không phải gọi người làm gái hồng lâu a...

Câu thông vô dụng...

Giao lưu vô dụng...

Vì vậy vào ngày nghỉ Giáng Sinh mùa đông, khi Tom Riddle trở về cửa hàng “nồi cùng bình thủy tinh” ở Hẻm Xéo thì... phát hiện Severus Snape không ở đó chờ cậu. Cậu trầm mặc một hồi, dùng chìa khóa dự bị mở cửa, lại ngồi ở cửa chờ suốt buổi chiều.

Kỳ thực không cần phải đợi... Nhân viên toàn giáo rời tòa nhà Hogwarts nhanh hơn rất nhiều so với xe tàu, nếu Severus trở về nhất định sớm hơn rất nhiều so với cậu...

Dùng lời khái quát đơn giản sáng tỏ nhất, có lẽ Severus thực không chịu nổi hành động cùng việc làm động kinh gần đây của cậu... trực tiếp bỏ nhà chạy trốn.

Lễ Giáng Sinh năm nay Tom trải qua một mình.

Tom Riddle làm cỗ bàn hai phần theo thường lệ, một phần cho mình, một phần khác... đặt lên bàn đối diện.

Khi pháo hoa phóng trên bầu trời London thì, người kia không trở về.

Khi tiếng chuông lễ Noel gióng lên, người kia vẫn không trở về.

Màn đêm buông xuống rồi sắc tối dần dần tán đi, bầu trời lộ ra ánh bình minh nhàn nhạt màu trắng thì... người kia thật không có trở về.

Thiếu niên Tom suốt một đêm không ngủ đi tới bàn, nhìn thức ăn bày trên bàn còn nguyên, sau đó mặt mày không đổi ném chúng nó vào thùng rác.

...

Tác giả: hôm nay bị một chút... sau đó phát hiện nội dung phát triển dường như hài bớt đi, kế tiếp có chút chính kịch. (ô! Ta không muốn viết chính kịch! Ta muốn viết văn hài...)

Severus cùng đồng học Tom không thể câu thông...

Cái này kêu là khoảng cách huyền thoại...

Khụ khụ.

Đột nhiên ta muốn viết một nữ diễn viên chính bình tĩnh trạch... Nên cô gái đối mặt đồng học Voldemort hồn khí đang giận giữ tỏ vẻ hài lòng nói: “Mắt của người biến thành màu như thế nào? Nga, nguyên lai người chuyển sang chức chiến sĩ hỏa vụ (khói lửa) đúng không?”

... Thực sự không phải , đó là Shakugan Voldemort =.=

...

ảnh nè

~tải xuống (23)

tải xuống (24) Đăng bởi: admin

17. Chương 17:

Chương 22: (không có tên chương)

Severus để lại Tom ở một mình ở Hẻm Xéo, còn mình lại không biết đi đến nơi nào.

Lễ Giáng Sinh này Tom trải qua cô đơn một mình, chính hắn cũng vậy.

Hắn có thể đi đến đâu đây?

Đây không phải thế giới hắn tồn tại, hắn vốn là một người không nên tồn tại.

Quay về Hogqarts, hay “nhà” của hắn ở Hẻm Xéo? Thế nhưng cho dù là trước hay là sau, hắn sợ rằng hắn đều gặp phải đồng học Tom Riddle lúc nào cũng nhào tới nhiều lần đưa ra đề nghị muốn kết làm bạn lữ với hắn...

Severus biết rõ mình là dạng người gì.

Tướng mạo không tốt, lời nói khó nghe, cho dù đi đến đâu cũng không được người ta ưa mến.

Lê thân thể sứt mẻ, giống như cái xác vô hồn sống trên thế giới này. Không có gì ưa thích đặc biệt, cũng không có gì đặc biệt ghét.

Đúng vậy, hắn vẫn nghĩ mình là một người đã chết...

Cũng không phải vì bị Meilin ném đến thế giới này mới sản sinh ý nghĩ ấy, ngược lại, trước khi bị răng nọc của Nagini cướp đoạt sinh mệnh... hắn nghĩ mình đã chết đi rất nhiều năm.

Hắn sẽ không cố ý đi truy tìm cái gì, mọi hành động việc làm của hắn đều vì trách nhiệm.

Bảo hộ Harry Potter là như vậy, mà làm việc cho Hội Phượng Hoàng cũng thế.

Cũng không phải nói “hắn thích làm như vậy”, mà bởi vì hắn biết đây là việc ứng báo. Có thể vì bồi thường tội nghiệt của hắn, có thể vì bảo hộ đứa con của Lily, cũng có thể là hứa hẹn cho Dumbledore.

Kết quả hắn xuyên đến thời đại không thuộc về mình, trái lại mang đến cuộc sống chết lặng của hắn không ít gợn sóng. Dù sao hiện giờ hắn thường bị Tom kích phát ra lửa giận, cảm giác được phần nộ cùng nổi nóng. Hắn luôn hận không thể mở toang cái đầu của tiểu Tom để nghiên cứu thật kỹ, xem đầu tên nhóc nhà hắn rốt cuộc chứa những suy nghĩ gì.

Một đứa bé mới mười một tuổi thì biết cái gì là yêu? Huống hồ, lại có khả năng yêu một kẻ đã chết?

Loại tình huống này... hình như đã thật lâu thật lâu không gặp...

Severus thủy chung không có về nhà.

Lòng hắn rất loạn, luôn luôn có cảm giác trong ngực có một cục phiền táo bốc lên. Mỗi lần hắn đều lạnh băng từ chối tiểu Tom như theo tập quán, thế nhưng ở sâu trong nội tâm lại nổi lên tâm tình không rõ...

Cứ như vậy, cho đến ngày đêm cuối cùng của ngày nghỉ lễ Giáng Sinh.

Severus ở bên ngoài bồi hồi thật nhiều ngày, đến buổi tối này rốt cuộc trở về nhà nhìn nhìn... Chính hắn cũng rõ ràng trốn tránh không phải là phương pháp giải quyết vấn đề.

Hắn nghĩ... hay là hắn nên thẳng thắn một chuyện... có một số việc hắn nên nói cho thật rõ ràng, như vậy mới có thể chấm dứt tình cảm ngày thơ mà hoang đường của đứa bé kia.

“Tom?” Hắn thấp giọng hô hoán tên đứa bé kia, “Ta có một số việc muốn nói cho người.”

Hắn đã ngẫm kỹ những gì nên nói cho Tom. Trừ việc xuyên việt cùng tương lai, hắn định nói ý nghĩ của mình ra.

“Ta biết người vẫn nghĩ ta là một người hoàn mỹ, bởi vì khi đó ta đã cứu giúp người. Nhưng không phải thế, thật sự, khi đó ta cứu người cũng là có mục đích.” Severus đẩy cánh cửa trong phòng, nường bóng đêm thấy Tom ngồi bên cạnh bàn. Hắn thở dài, nhẹ giọng bổ sung, “Ta biết chuyện này thật tàn khốc đối với người, thế nhưng linh hồn đã mục rữa của ta thật không thích hợp với người... Ta đã làm rất nhiều chuyện không nên làm, ta đã không còn tư cách nói chuyện yêu... Thậm chí ta còn giết qua người.”

Hắn nói một phen ào ào không ngừng lại không thu được kết quả trong dự đoán.

Tom thoáng giương lên mi mắt: “Cho nên? Lê nào người muốn ta cũng đi ra ngoài giết một tên... để xứng đôi với người?”

Thanh âm của cậu thật nhẹ, lộ ra hàn ý lạnh lẽo âm hàn.

Cũng đi giết một tên?

Loại chuyện này cũng có thể dùng ngữ điệu nhẹ nhàng phiêu phiêu như gió để nói ra à?

Severus có cảm giác lửa giận khó hiểu từ ngực mọc lên, lần đầu tiên hắn nghe thấy đứa bé này nói ra như vậy. Nhưng ngay cả khi hắn chuẩn bị nói ra lời phản bác thì, bỗng nhiên phát hiện... phòng ở không bình thường.

“Nồi và bình thủy tinh” vừa là cửa hàng vừa là chỗ ở, cho nên trong phòng có rất nhiều vật linh tinh.

Thế nhưng hôm nay... có chút khác.

Lúc này tia sáng quá mờ, cho nên Severus Snape mơ hồ nhìn thấy vị trí của Tom. Nhưng ở cự ly gần hẳn mới phát hiện, toàn bộ nội thất trong căn nhà khác hẳn trước đây. Sách báo, nồi bình trong phòng được đặt cùng nhau, như vừa được thi triển chú “thanh lý đổi mới hoàn toàn”. Tất cả đồ đạc được chất đồng tương đối ngăn nắp, ngăn nắp đến mức... hình như phòng không để cho người ở lại.

Tom ngồi yên ở trong phòng, trên người mặc là... lại là một bộ quần áo Muggle đơn bạc.

“Người đây là đang chuẩn bị làm cái gì?!” Severus không nghĩ tới hắn trở về sau một kỳ nghỉ lễ Giáng Sinh, thấy lại là cảnh tượng cổ quái như vậy. Gian phòng biến hóa là thứ hai, quan trọng nhất là, vì sao Tom lại mặc trang phục kiểu gập quỳ như thế?

“Đương nhiên phải rời đi.” Tom Riddle đứng lên, sau đó làm ra một chuyện kinh thế hãi tục. Cậu bắt lấy khăn quàng cổ trước ngực, thuận lợi xả xuống, khăn quàng tiện đà rơi xuống. Sau đó cậu giương mắt nhìn Severus một chút, tiếp tục mặt không đổi sắc cởi áo khoác...

Cuối cùng đương nhiên còn lại là áo T-shirt trắng mua từ cửa hàng loại hai, cùng quần lao động bị nước tẩy trắng bệch.

Severus trợn mắt há mồm nhìn Tom cởi áo khoác trước mắt... Cởi đến khi chỉ còn trang phục Muggle lót bên trong... Thiếu niên đã từng mặc trường bào Slytherin bỗng nhiên thay một thân trang phục như vậy, thoạt nhìn muốn bao nhiêu quỵ dị có bấy nhiêu quỵ dị.

“Rời đi?” Hắn khô khan lặp lại lời Tom vừa nói.

“Nồi cùng bình thủy tinh” là cửa hàng của Severus Snape, nhà ở phía sau cửa hàng cũng là nhà của Severus Snape.” Tom bước thêm một bước, nghiêng đầu nói rằng, “Ta cùng người không có quan hệ huyết thống, người lại từ chối tiếp thu ta trở thành đối tượng ở chung với người... Nếu đã như vậy, ta còn có tư cách gì ngốc ở nơi này?” Cậu vừa nói, vừa vứt áo khoác lên mặt đất, “Rất cảm ơn vài năm này người đã chiếu cố... cái này cũng là đồ sở hữu của người, ta trả lại cho người; người mua cho ta y phục, ta trả lại cho người; gallon người mất chi tiêu trên người ta, giờ ta không có khả năng trả, nhưng ta sẽ nỗ lực kiếm lại trả lại tất cả cho người.”

“Như vậy, người có thỏa mãn không?”

...

Tác giả: ma vương điện hạ rốt cuộc xuất hiện bệnh trạng thời kỳ trưởng thành... rời nhà trốn đi.

Chương 23: Tùy hứng cùng bồi thường.

images (75)

Tuyết tháng mười hai vốn rất lạnh.

“Chết tiệt, người đang phát bệnh điên gì vậy?” Severus nghiêng rằng nói một câu, “Mới có vài ngày, thế nào người đột nhiên lại hứng lên nói cái gì rời đi?”

“Mới có vài ngày?” Tom phẩy tay Severus trên vai, dùng loại ngữ khí trào phúng hỏi ngược lại, “Người biết ta ở chỗ này từng ngày đêm chờ mang tâm tình gì không? À, nếu như người tìm mọi biện pháp phải bảo trì cự ly với ta, sao lúc ấy đừng nhốt ta mang về. Hiện giờ người buông bỏ chỗ ở của mình, ngược lại ném ta ở chỗ này... Người không thấy hoang đường?”

Tường trong phòng không châm lò sưởi, cậu lại chỉ mặc mỗi bộ quần áo đơn bạc mỏng manh. Nhưng tư thế của thiếu niên vẫn thẳng tắp không nhúc nhích, mơ hồ lộ ra vài phần quyết tuyệt.

“Cho nên ta phải đi.” Tom ngẩng đầu, nhìn sâu vào mắt Severus, “Ta Tom Riddle hiện giờ cả thân mình đều được người cấp cho, những gì cần trả ta đều để lại.”

Người đã hết mực tìm cách làm bất hòa ta.

Như vậy không bằng trực tiếp làm theo điều người mong muốn.

Tuyên ngôn “trả” như vậy, khiến Severus Snape vô ý thức lùi về phía sau nửa bước.

Nếu chỉ nhìn sự tình đơn thuần, đây quả là tình cảnh hoang đường đáng cười. Một thiếu niên 11 tuổi tuyên bố cậu phải rời người giám hộ của mình, hơn nữa chỉ mặc một bộ quần áo mỏng manh chạy giữa trời tuyết vào lễ Giáng Sinh... Severus thật muốn nói cho cậu muốn biểu lộ quyết tâm có rất nhiều phương pháp khác a, không cần đột nhiên phát rồ cởi, quần, áo! Còn nữa, cởi quần áo là phương thức biểu lộ quyết tâm cái kiểu gì a...

Thế nhưng giờ phút này, Severus lại hoàn toàn cười không nổi. Hắn có thể cảm giác được khi Tom nói những lời này cậu phần nộ cùng tuyệt vọng đến cỡ nào, đó là những cảm xúc mà hắn chưa từng thấy qua trên người đứa bé này...

Tom mặc quần áo Muggle thoát nhìn đơn bạc gầy yếu hơn bình thường, nhưng những lời cậu nói lại cho Severus cảm giác... bỗng nhiên liên tưởng đến Voldemort mặt rắn kia.

Tuy rằng là một vị quân chủ hắc ám giết người thành tính, còn thiếu niên dự định trốn nhà trước mặt...

Thế nhưng không hiểu vì sao, giờ khắc này hai bóng hình lại trùng điệp vào nhau.

Tom nói: “Những gì người cho ta ta đều để lại.”

Tại sao lại có thể như vậy?

Trong đôi mắt đen của Severus nổi lên những tia lo lắng, hắn nghĩ, có thể hắn đã làm sai rồi.

Người giám hộ bỏ rơi trẻ con nhiều ngày nhất định là sai, thế nhưng hắn lại nghĩ Tom không phải trẻ con bình thường. Cho dù hắn lãnh đạm đến cỡ nào với Tom, Tom cũng có thể cười hì hì tiếp tục như kẹo kéo quần lấy hắn.

Cho nên hắn tùy tiện từ chối, chưa từng nghĩ nhiều đã rời đi.

Thế nhưng hắn không nghĩ tới, mấy ngày hắn rời đi sẽ làm Tom nảy sinh phản ứng dị dạng như vậy. Hắn thực sự đã làm thương tổn đến đứa bé này? Nói cách khác, đứa bé này cũng sẽ không đến mức quyết tuyệt và dùng thái độ thờ ơ như vậy tuyên bố muốn rời đi...

“Người... cứ định hai tay trắng chạy đi làm Muggle?” Severus dùng thanh âm cứng nhắc hỏi.

“Không, ta là phù thủy.” Lần thứ hai Tom đưa ra câu trả lời khó ngờ đến.

Cậu giơ đũa phép trên tay hơi lay chuyển, đó là hành lý duy nhất mà cậu mang theo.

“Chuyện này cũng là do Severus nói cho ta biết, người còn nhớ rõ không? Lúc đó người nói cho ta biết ta là phù thủy, đó là bước ngoặt khắc sâu trong trí nhớ của ta.” Tom cười cười, tiếp tục nói, “Thế nhưng thân phận phù thủy này ta không có cách nào trả lại cho người, đũa phép này lại là linh hồn nhận thức ta. Ta sẽ không khiến mình một lần nữa lưu lạc thành cô nhi, đũa phép là thứ duy nhất thuộc về ta.”

Cậu cất kỹ đũa phép, sau đó lưu loát thẳng tắp đi về phía cửa.

Một đứa bé vị thành niên muốn sống một mình không phải chuyện dễ, nhưng Tom lại cho người ta có cảm giác quyết định của cậu là chắc chắn, không thể hoài nghi. Cậu đi tới cửa, sau đó quay đầu bổ sung thêm một câu:

“—— ta sẽ nỗ lực dùng thân phận phù thủy để sống sót, sai đó một ngày nào đó trở thành người mà Severus người tán thành.”

Severus Snape nhìn Tom dự định rời nhà trốn đi, nghĩ mình phải động tay ngăn trở.

Đứa bé Tom này đầu đầu động kinh... Nếu thật để cậu một mình chạy mất, có lẽ sau đó còn làm nhiều chuyện điên rồ hơn.

Nói không chừng cậu có bản lĩnh “thu được Severus tán thành” bằng cách hồn khí các loại gì gì đó...

Nếu thật như vậy, mấy năm nỗ lực của hắn sẽ trở thành công cốc...

“Trở về...” Dường như trong cơn vô ý thức hắn buột miệng như vậy.

Tom dừng lại trước cửa, không có quau đầu lại.

Severus biết Tom đang biểu hiện quyết tuyệt nhưng thực ra cũng rất yếu đuối, cho dù thế nào, Tom vẫn chỉ là một thiếu niên 11 tuổi, Severus biết mình chỉ cần nói hai câu giữ lại, nói hai câu thoai mái, nói cho Tom “nơi này cũng là nhà của người”... phỏng chừng có thể hóa giải nguy cơ lần này.

Nhưng mà Severus vẫn chỉ mím mím môi, ngoài trừ câu “trở về” kia... một chữ hần cũng không nói ra nổi.

Hắn muốn Tom ở lại —— rốt cuộc có bao phần sợ Tom chạy mất rồi qua vài năm bỗng dưng trở thành Voldemort, hay có vài phần vì bản thân đứa bé này?

Bỗng nhiên hắn nghĩ hành động của hắn thật xấu xa... Hắn để mục đích của mình giữ chặt Tom bên người, hoàn toàn cải biến số phận của Tom... Cho dù là hiện tại, khi Tom Riddle bày ra toàn bộ sự phần nộ thì, trong lòng hắn lại là lý trí tính ngăn cản giữ lại...

Hắn giữ Tom ở bên người, có bao nhiêu vì tương lai có thể không chế kia?

Tom Riddle trực tiếp biểu đạt tâm tình của cậu, mà Severus Sanpe hắn vẫn lợi dụng, dấu điểm.

Severus nhìn bóng lưng thiếu niên đứng trước cửa, đột ngột mở miệng: “Ta đáp ứng người.”

“Cái gì?” Tom quay đầu lại.

“Không cần nói cái gì “rời đi” nữa...” Severus Sanpe nhắm mắt lại, sau đó chậm rãi mở. Bỗng nhiên hắn nghĩ yêu cầu của Tom kỳ thực cũng không khó, không phải là một lời tỏ tình cùng cầu yêu lộn xộn rồi tỉnh rồi mù à?

Hắn vẫn tránh cho Tom bước lên con đường Voldemort, giữ cậu bên người, hoàn toàn cải biến số phận thiếu niên này. Nếu vậy chuyện đáp ứng biểu lộ tình cảm cũng chẳng hề gì. Hắn giữ Tom ở bên người vẫn vì mục đích cho tương lai, như vậy thì dung túng sự tùy hứng đứa bé này một chút coi như làm bồi thường vậy.

Dù sao hắn chỉ là một lão già không hề có cuộc sống ham vui, cũng không có danh dự gì đáng nói.

“Người nói người không có lý do tiếp tục gốc ở bên ta, hiện tại người có. Những yêu cầu trước đây của người, ta đều đáp ứng... cho nên... không cần rời đi.”

Tác giả: kỳ thực lúc viết hai chương này ta chỉ muốn cho Tom thoát hết... (che mặt)

Thoát y phục là phương thức biểu lộ quyết tâm cái quỷ gì a... Đăng bởi: admin

18. Chương 18:

Chương 24: Âm mưu đạt thành của tiểu Tom.

Tom quay đầu lại, đầu tiên là không thể tin được tất cả những gì mình nghe được. Sau đó khi cậu ý thức được Severus hứa hẹn, hầu như cậu vui sướng chạy vọt vào.

“Thật tốt quá!” Cậu nhào thẳng vào lòng Severus, “Người có gì muốn ăn không? Ta lập tức đi chuẩn bị!”

“Uy, uy, không cần giống vòi bạch tuộc bám dính lên người ta được không...”

Trong lúc Tom vô cùng vui sướng, đáy lòng người giám hộ của cậu lại vắng lặng như cũ. Tuy rằng thành công bỏ ý niệm rời nhà khỏi đầu Tom, nhưng Severus lại chẳng có nửa điểm mừng rỡ.

Severus cười khổ phát hiện, cho dù hiện giờ hắn thoát khỏi gông cùm trách nhiệm của kiếp trước, hắn vẫn lo lắng như trước về tương lai của Voldemort, vẫn lo lắng Tom biến thành ma đầu đối địch thế giới phù thủy như trước. Cho dù hắn đáp ứng tỏ tình hoang đường của Tom, hắn vẫn không thể giống đứa bé này nhảy lên đầy vui sướng thật tình.

Severus vô ý thức giơ tay lên, vuốt ve mái tóc mềm mại của thiếu niên trước mặt. Hắn có thể nói “Ta đáp ứng người”, cũng chỉ vì hắn nghĩ cái giá không lớn mà thôi...

Danh dự hay ái tình của một lão già thật không tính là gì...

Nếu dùng một lời hứa hẹn có thể giữ lại đứa bé này, hẳn có thể cho.

...

Ngày thứ hai là ngày kết thúc tuần lễ nghỉ đông.

Khi Tom ngủ dậy, cậu phát hiện Severus không có ở bên.

Một ngày trước đó cậu đã thành công tiến sát ngủ cùng Severus trên một cái giường — phương pháp đơn giản, tiến vào ổ chăn của hắn, sau đó ra về tội nghiệp than thở “ta rất lạnh”. Sau đó Severus cau mày tung một chú “lửa cháy hừng hực” cho lò sưởi, đồng thời không vút cậu sang một bên.

Phòng chùng buổi sáng thức dậy nên xấu hổ ha... Severus Snape dường như đã dậy rất sớm, thế nhưng chỗ bên cạnh vẫn còn hơi ấm, nên Tom biết người lạnh lùng như Severus cũng có cơ thể ấm áp.

Tom nghĩ mình có cảm giác thành công.

Cho dù 6 tuổi năm ấy, khi được nhặt mang về, Tom cùng người giám hộ của mình vẫn luôn cách giường để ngủ. Hôm nay cậu có thể cùng hắn ngủ cùng một ổ chăn, thật sự đáng mừng, thật đáng mừng.

“Có điều nói lại, chiều ấy quả thực rất có tác dụng đối với hắn nhỉ...” Tom nhìn giường chiếu vắng vẻ bên cạnh, có chút suy nghĩ thì thào nói.

Dáng vẻ phần uất bất bình của cậu đêm qua đến hôm nay đã chẳng còn sót lại chút gì.

Ngược lại, là vẻ mặt hạnh phúc sung sướng của một đứa bé con được kẹ mà mình âu yếm đã lâu.

“Ta thật không nghĩ tới làm như vậy sẽ có được sự thỏa hiệp của Severus a...” Tom lẩm bẩm một mình, trong giọng nói đầy ngập sự đắc ý khó kiềm chế, “Ta vốn cho rằng hắn sẽ kéo ta lại, đánh mông ta một hồi rồi sau đó cấm ta chạy loạn... thật không nghĩ tới tâm hắn lại mềm mại như vậy a...”

Rắn nhỏ Meilin chui ra từ gầm bàn, nhỏ giọng nói với cậu rằng: “Người gạt người như vậy thật xấu a.”

“Cái này gọi là sách lược.” Tom Riddle nghiêng đầu, mắt đầy ý cười.

“Ta thật có chút đồng tình với Severus bị người lừa gạt đến vậy...” Meilin đáp.

Vốn kế hoạch rời nhà trốn đi, từ nay về sau một đao cắt đứt... đều do Tom bịa ra.

Hành vi ngày hôm qua của Tom phần lớn là hành động.

Căn bản cậu không có không chế đến loại phương thức biểu cảm biểu đạt trình độ phần nộ của bản thân — từ nhỏ cậu kính nể Severus thưởng thức cách làm của hắn, mọi việc đều theo lý trí để ứng xử lý. Cho nên cậu tin tưởng cậu có thể nỗ lực khống chế tâm tình để phục vụ cho mình, mà không phải để cảm xúc lấn át lý trí.

Đêm qua đơn thuần cậu cố ý biểu đạt phần nộ một chút trước mặt Severus, muốn nương cơ hội này nhìn nhìn phản ứng của người giám hộ mà thôi...

Đúng vậy, cậu bị Severus ném ở nhà một mình đương nhiên không vui, ở nhà một mình suốt cả ngày nghỉ quả thực rất cô đơn. Huống chi ngày ấy lại là ngày Giáng Sinh, đồng thời là sinh nhật của cậu... Thế nhưng khi Tom cảm thấy không thoải mái, thông thường cậu sẽ lựa chọn trêu chọc Meilin.

Rắn nhỏ mệnh cứng, không chết được, cho dù giày vò như thế nào cũng có thể phấn khởi vui vẻ. Trước đây Severus hay ném rắn nhỏ ra cửa, hôm nay Tom cũng thường nã Meilin làm phương thức phát tiết.

“Uy, đừng ném ta lên tường a... Đừng tỏ vẻ không hiểu ta nói cái gì, ta biết ngươi hiểu được “xà ngữ”... Buông, ô ô...” Hầu như Tom đã trêu chọc rắn nhỏ Meilin thành tánh.

Mỗi lần Meilin cảm thấy không sung sướng vui vẻ, Tom cảm thấy tâm tình của mình thoải mái hẳn lên.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, mấy ngày nay Tom không hề cô đơn lẻ bóng ở nhà một mình. Cậu có rắn nhỏ Meilin để trêu chọc giải buồn, cho nên có thể truyền tải buồn khổ xui xẻo của mình lên mình rắn nhỏ...

Màn biểu diễn rời nhà trốn đi của cậu trước mặt Severus chẳng qua vì tò mò phản ứng của đối phương... Về phần Severus đáp ứng điều kiện của cậu, chỉ có thể nói, vui mừng bất ngờ.

“Có điều nói lại, vì sao Severus lại dễ dàng đáp ứng như vậy a... Ta chỉ nói dọn nhà đi ra ngoài ở thôi, lại không nói gì đặc biệt...”

Tom Riddle đang cao hứng vô cùng, nhưng vẫn buồn bực trước hành vi của người giám hộ.

Cậu nghĩ Severus ngoài trừ việc không cho cậu ra ngoài, còn có chút... sợ cậu? Chẳng biết vì sao, cậu vừa nói mình muốn trốn nhà, Severus đã đầy vẻ sầu lo cùng sợ hãi... Sao lại kỳ quặc như vậy nhỉ?

Hơn nữa Severus chỉ cần nghĩ nhiều một chút, căn bản không cần khẩn trương như vậy a. Chỉ cần nghĩ nhiều một chút sẽ phát hiện, Tom căn bản hết cách trốn nhà.

Lẽ nào muốn bỏ học Hogwarts?

Hơn nữa Bộ Pháp Thuật đều quản chế đùa phép của trẻ vị thành niên, căn bản hết cách chạy trốn a...

Tom một bên chuẩn bị thu thập đồ đạc về lại Hogwarts khai giảng, một bên tự hỏi kỳ quặc của Severus. Đương nhiên, phỏng chừng vĩnh viễn cậu đều không tìm ra chân tướng... Phạm vi cậu cân nhắc vẫn chỉ là trường học Hogwarts, Bộ Pháp Thuật... những phạm trù bình thường, mà Severus đã không cẩn thận liên tưởng xa xôi đến tận Tử Thần Thực Tử cùng chú không thể tha thứ a...

Mà giờ phút này đen đủi nhất hẳn là rắn nhỏ Meilin...

Cuộc sống hàng ngày của Severus Snape là dạy học, làm độc dược, trêu chọc Meilin. Cuộc sống hàng ngày của Tom Riddle là đi học, truy cầu Severus, cùng trêu chọc Meilin. Vì vậy trong gia đình hai người một rắn, phiền muộn nhất cùng xui xẻo nhất đương nhiên là Meilin...

Hoặc có thể nói, vị rắn nhỏ Meilin vẫn bị trêu chọc đủ đường này... tại trình độ nhất định nào đó, cũng là vật giảm xóc vĩ đại duy trì tâm tình bình thản của hai người kia.

Tác giả: Vấn đề hành động của Tom Riddle.

Đúng vậy, Tom vốn “có ý”... Khi ta viết tuyên ngôn của Tom thì, nỗ lực cân nhắc một đứa bé mười một tuổi sẽ nghĩ ra bản kịch như thế nào... Cuối cùng chương này cũng viết xong...

Lúc đó ta đã nã bỏ bằng ngôn tình tiểu thuyết thế kỷ 19 cho giọng điệu của Tom (khi đó không có ngôn tình Quỳnh Dao, nhưng có ngôn tình tiểu thuyết tk 19 a). Nói ví dụ phỏng theo đoạn đối thoại kinh điển của Jane Eyre, Tom có thể nhái lại một đoạn —— “Severus, người nghĩ rằng ta không có kinh hồn, không có tâm ư?” (Được rồi, ta bị chính mình sét đánh tới rồi...)

Hình như có không ít người suy đoán Tom vì Severus mà trở nên lãnh đạm và ác hóa ... Có điều Tom chưa yếu đuối đến mức này.

Muốn vì chuyện nhỏ như vậy khiến ác ma hóa, Hắc Ma Vương cũng quá không tiền đồ ha?

(cười)

...

Jane Eyre nè

~tải xuống (22) Đăng bởi: admin

19. Chương 19: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 25: Eileen Prince.

eileen_prince_by_mrborsch-d512730

Mùa hè năm 1939.

Lại là một mùa khai giảng.

Hàng năm Hogwarts đều có thể nghênh tiếp một nhóm tân sinh phù thủy nhỏ. Đằng sau là các học sinh các niên cấp ngồi theo ghế học viện, cùng đợi kết quả phân viện.

“Thời gian trôi qua thật mau.” Abraxas Malfoy ngồi ở ghế bên cạnh cảm khái nói, “Một năm trước ngồi ở đây kia còn là chúng ta, đúng không?”

“Chuyện người chú ý chỉ có ba loại à? Con gái, con gái và con gái.” Tom Riddle nói lần thứ hai khiến Abraxas ngừng lại nụ cười tiêu chuẩn quý tộc trên mặt, “Dù sao người cũng không có hứng thú đối với học sinh mới đến, đại não đầy động dục của người phỏng chừng chỉ muốn biết trong tân sinh có bao nhiêu nàng xinh đẹp được phân vào Nhà Slytherin...”

Trong nháy mắt, Tom cùng Abraxas đã trở thành học sinh năm hai.

Rắn nhỏ Meilin đã có vài lần biểu thị hứng thú đối với Abraxas. Cho nên trong một năm này, Tom vẫn nghĩ biện pháp bảo hộ bạn cùng phòng tránh cho chuyện xui xẻo bị vật cứng nhà mình xâm hại.

Có điều Meilin chỉ trườn lên giường Abraxas vì ba lý do... Thực ra đơn giản muốn chết. Vị đã từng là thần linh nay là rắn nhỏ này cũng không phải thêm nhỏ dãi sắc đẹp của thiếu chủ Malfoy, chỉ: “Ồ ô! Lão tử từ khi biến thành rắn không còn tôn nghiêm nữa à... Trước đây chỉ bị Severus bắt nạt, nay ngay cả Tom cũng học xấu... Ô, lão tử chỉ tưởng tìm chỗ trốn thôi a ô...”

Vị rắn nhỏ nào đó quả xui xẻo đến cực điểm, phỏng chừng cho đến khi nó nhớ đến biện pháp khôi phục nguyên hình đều không thể kết thúc.

Tom ngồi ở vị trí đầu Nhà Slytherin, chán chết mà nhìn lũ tân sinh nối đuôi nhau đi vào đại sảnh.

Cậu không hề có hứng thú đặc biệt gì đối với học đệ học muội, nhưng thật ra đối với việc gia tình cung cấp cơm nước như thế nào cậu càng thấy hứng thú. Cậu cứ như vậy ngồi gầy dao nĩa chờ người ra... cho đến khi một nữ sinh được gọi thực hiện nghi thức phân viện.

“Eileen Prince!”

Tom Riddle lập tức ngẩng đầu.

Khi nghe cái tên này trong nháy mắt, cậu bắt đầu nhìn quanh toàn bộ đại sảnh xem nàng ấy đang ở đâu.

Rất nhanh, cậu tìm thấy. Đi vào là một nữ phù thủy tân sinh mặc quần áo màu đen, nàng bước chân rất nhỏ rất nhanh, dường như có chút khẩn trương. Y phục hoa văn cùng túi áo bao lấy người nàng thật chặt thật kín, và vẻ câu nệ của nàng làm cho nàng mang dáng con thỏ nhỏ bị kích động.

Không phải nàng bé xinh đẹp, thể nhưng thoát nhìn rất đáng yêu.

“Hình như... không có gì đặc biệt a...” Tom gãi đầu nói.

Cậu chú ý đặc biệt đến học muội tân sinh Eileen này... cũng không phải vì tên nàng đặc biệt gì.

Mà bởi vì, trong nháy mắt tên nàng gái kia vang lên, Tom phát hiện Severus đột nhiên khẩn trương.

Bình thường cậu vẫn tập quán quan tâm Severus, rất nhiều thời gian, cậu có thể luyện ra bản lĩnh một tâm hai việc... Mà vừa lúc tiệc tối tân sinh vừa này, Tom chú ý tới Severus thỉnh linh biến hóa ——

Môi Severus cong xuống 1 độ.

Vốn tay thả ở đằng sau chợt đưa lên phía trước.

Còn có... tần số chớp mắt cũng nhanh hơn, trong vòng mười giây chớp mắt ba lần.

Tom Riddle tỉ mỉ quan sát biến hóa của người giám hộ, sau đó cho ra kết luận... Nữ sinh vừa kêu tên Eileen kia nhất định có quan hệ gì đó với Severus.

Cậu phán đoán tâm tình của Severus khá chuẩn xác.

Rất nhiều người nói Severus không có tình cảm, nhưng Tom biết sự thực không phải như vậy. Chỉ là thể giới này người thường luôn thể hiện biểu cảm rõ ràng chút, còn Severus thì phản ứng biểu cảm khó nhận ra hơn chút mà thôi. Tom có năng lực nhận ra từ trên khuôn mặt như đá cẩm thạch không phản ứng của Severus, những tình cảm chân thật nhất như phần nộ, mừng rỡ, hay chán ghét...

Giờ này khắc này, Tom dùng bản lĩnh độc đáo của mình để nhận ra... Khi nhìn thấy nữ sinh Eileen Prince này thì, Severus xuất hiện trạng thái khấn trương cường liệt, có chút kinh hoàng, thậm chí có chút vui sướng khó hiểu.

Chuyện gì xảy ra?

“Có khi nào là con gái riêng của Severus ha...”

Tom nheo mắt nhìn nữ sinh thông thả đi vào bàn dài nhà Ravenclaw, bỗng nhiên phát hiện nàng cùng Severus có độ tương tự khá cao.

Mà đương sự chuyện này, giáo sư Severus Snape trong giây lát nhìn thấy Eileen Prince, xác thực rơi vào trạng thái tâm tình phức tạp gồm kinh hoàng cùng khấn trương xen lẫn.

Hắn đương nhiên biết nàng gái mẫn cảm, khiếp đảm mà quái gở kia là ai... Tuy rằng Severus chưa bao giờ nhìn thấy hình ảnh nàng thời thiếu nữ, thế nhưng chỉ cần dựa vào ánh nhìn đầu tiên hắn có thể nhận ra nàng là ai. Đây là loại liên hệ huyết thống thuần túy, không thể tiêu diệt, cho dù thời không cải biến nó vẫn kiên cố như trước.

Mẹ của hắn.

Severus đương nhiên sẽ không chạy tới nhận thức nàng gái mới mười một tuổi này, hành vi ngu ngốc này chỉ biết sẽ làm dọa sợ Eileen Prince. Nhưng ngay khi hắn hít sâu bình thản tâm tình, một giọng nữ có chút quen tai truyền tới lỗ tai hắn.

“Ta muốn vào Ravenclaw.”

“Tiểu thư Phirluty Thrye... Tân sinh không thể tự mình lựa chọn học viện, phải nghe theo an bài của nón phân viện.”

(Tên là Phí Lộ Ty – Thụy Y, mình đặt tên giống giống, ai biết thì giúp mình nhé. ^^)

“Vậy thì nón phân viện,” giọng nữ hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục nói: “Phân ta đến Ravenclaw, nếu không ta sẽ xé người thành 280 mảnh nhỏ sau đó ném vào bồn cầu tự hủy.”

“...”

Này... ai vậy...?

Trong lịch sử Hogwarts, chưa từng có hiện tượng bạo lực cũng như tân sinh nào uy hiếp nón phân viện như thế...

Severus dám cam đoan, trước đây hắn chưa bao giờ nghe nói qua có tên Phirluty Thrye này. Hắn hơi nghiêng người về phía trước, nhìn thấy đứng giữa hiện trường phân viện là một thiếu nữ tóc dài màu vàng nhạt.

Trường bào giáo phục của nàng vắt trên cửa tay áo, hai đường viền màu bạc hoa tự vẽ. Mà nàng vừa nhắc tới mấy chữ “bồn cầu tự hủy”, không hề nghi ngờ đã xác chứng thân phận Muggle của nàng...

Thông thường phù thủy nhỏ xuất thân Muggle khi tới Hogwarts tương đối khấn trương, nhưng thiếu nữ này lại chẳng có nửa điểm sợ sệt.

“Không được dùng đũa phép chỉ vào nón phân viện...” Dường như phó hiệu trưởng Albus Dumbledore cũng là lần đầu gặp phải tình huống này.

Thiếu nữ lại chẳng chút cảm kích, nàng cúi người đến bên nón phân viện lặng lẽ nói cái gì, kết quả nón phân viện dưới ánh mắt kinh sợ của toàn trường hô lớn tên học viện “Ravenclaw”. Vì vậy vị tân sinh Phirluty Thrye cảm thấy mĩ mãn xoay người, bước tới dãy bàn dài Nhà Ravenclaw.

Nữ sinh này... đến tốt cùng nói gì khiến cho nón phân viện nghe lời như thế a...

Ngay lúc Severus cau mày nhìn kỹ, thiếu nữ bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía vị trí Severus trên ghế Giáo sư.

“Lại gặp mặt, tiên sinh quý hút máu.” Phirluty cao hứng nói.

Vì vậy Severus hiểu ra vì sao mình nghĩ giọng nữ này quen tai...

Thì ra, mấy năm trước hắn đã gặp qua, chính là con gái của chủ nhà Muggle cho thuê hay gọi hắn là “quỷ hút máu” a...

Severus mang tâm tình phức tạp, nhìn Phirluty Thrye đi tới trường bàn Ravenclaw, ngồi cạnh Eileen Prince. Thiếu nữ tóc đen ban đầu có vẻ rối rắm, nhưng cuối cùng cũng không bài xích về thân thiết của Phirluty.

Tác giả: Tom Riddle, là vật chuyên dụng truy tìm tâm tình Severus.

Chương 26: Con gái riêng của Severus?

324718

Sự xuất hiện của Phirluty ít nhiều đã khiến cho nghi thức phân viện nhằm chán bóng có khúc mắc nhất định...

Tom Riddle nhìn hai học muội Ravenclaw xa xa, không tự chủ được nhúu mày.

“Đó là đối thủ ư...?” Cậu thầm thì một câu chỉ mình nghe thấy, sau đó càng quan sát tỉ mỉ hơn nữa hai nữ sinh.

Tom rất muốn biết quan hệ giữa các nàng cùng Severus...

Là con gái riêng à? Hay là không phải? Vẫn là con gái riêng?

Cậu nghĩ đến nữ sinh Eileen Prince kia cùng Severus có điểm giống giống... Đầu tóc đen, hơn nữa có cảm giác tối tăm trời sinh...

— nhưng cái nàng Phirluty kia là chuyện gì xảy ra? Lại là một nàng con gái khác?

Thì ra Severus có nhiều con gái riêng như vậy à...

Thật khó tưởng tượng người kia có thể làm ra những chuyện như thế, đến tận cùng là cùng người nào sinh ra a...

Vốn cho rằng người giám hộ của mình thuộc loại người không thích giao tiếp ít nói cười, kết quả dường như hắn có rất nhiều... bạn ư “cái loại này”? Thì ra Severus có những trải nghiệm như vậy trước khi sống chung với cậu, quả thật là chuyện thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng a...

Tom Riddle nghĩ địa vị trong nhà của mình đã bị khiêu chiến mạnh mẽ...

Trong lúc cậu chăm chăm nhìn không chuyển mắt Eileen, Abraxas bên cạnh bỗng nhiên dùng vai huých cậu: “Cuối cùng cũng có hứng thú với con gái rồi?” Abraxas cười khê hỏi: “Người có hứng thú với hai cô nữ sinh Ravenclaw kia?”

“Không, là khiêu chiến.” Tom rất nghiêm túc trả lời.

Không thể để Severus bị người khác cướp mất, đương nhiên phải tiếp thu khiêu chiến.

(Dù từ hí kịch Shakespeare ra đời, mọi người bắt đầu ca tụng tuổi tác cùng thân phận chẳng thể ngăn cản ái tình... Thế nhưng tại cuộc sống thực tế, vấn đề tuổi tác rất quan trọng a! Tuổi tác cách nhau quá lớn có đôi khi tạo thành một số bi kịch rất nghiêm trọng... Tỷ như thật sự không phải tình địch mà là mẹ ghé a tiểu Tom...)

“Hoan nghênh tới Hogwarts!” Phó hiệu trưởng Dumbledore lần thứ hai lên tiếng.

Ngay sau đó, trên bàn các Nhà xuất hiện những món ăn phong phú... Nào là thịt cừ non, vịt quay, lợn sữa quay, các loại lap xưởng cùng canh nóng... Mùi thơm điếc mũi của bữa tiệc làm mấy học sinh sắp bỏ qua nhạc đệm nho nhỏ của nghi thức phân viện thì, bỗng nhiên Phirluty Thrye trên trường bàn Ravenclaw mở miệng lần thứ hai:

“Chúng ta ăn thức ăn ở đây,” nàng trừng mắt, dùng giọng mộng du nói, “thế nhưng cũng có sinh vật khác đem chúng ta thành thức ăn nga.”

“Yên chút.” Eileen Prince kéo kéo tay áo nàng.

Là loại hình hầu như hoàn toàn tương phản với Phirluty, Eileen là loại nữ sinh đặc biệt trầm lặng không dẫn người chú ý. Nàng vẫn luôn dấu trong trường bào đen kịt, thoát nhìn hướng nội và tối tăm.

Hầu như mỗi lần mở miệng nàng chỉ nói mỗi từ đơn, giống như tiếc lời không nói.

“Quả thật có thể bị ăn tươi.” Phirluty tiếp tục vẽ thần bí nói: “Người xem Giáo sư Snape mặc áo choàng đen kia không, Eileen? Hắn là một con quỷ hút máu, khi còn bé ta đã biết hắn. Hắn là con quỷ hút máu trà trộn vào lớp học, chính vì chúng ta... những loại máu mới mẻ của phù thủy nhỏ...”

“Không tin.”

“Người đừng hoài nghi trí nhớ của ta... Từ lúc bốn tuổi ta đã nhớ kỹ đến nay, quỷ hút máu kia đã thuê qua nhà chúng ta...” Phirluty hạ giọng, đặt đầu tựa vào Eileen bên cạnh, “Có điều Eileen người cùng quỷ hút máu kia có bề ngoài thật giống, thật trùng hợp. Có thể quỷ hút máu kia sẽ vì... điểm này mà không ăn tươi người, trái lại đem người sơ ửng thành hấp huyết quỷ...”

“Không tin.” Eileen Prince tiếp tục đáp ra lời ngắn gọn như trước, sau đó tiếp tục cúi đầu ăn salad trên bàn ăn với lễ nghi hoàn mỹ.

Khi hai nữ sinh nói chuyện, Severus Snape vừa khéo trên đường rời hội trường.

Khi hắn nghe thấy Phirluty nói “quỷ hút máu”, bước chân của hắn không thể không chệch đường trên đường một chút. Loại tình huống này... thật là khiêu chiến năng lực nhẫn nhịn quá mức a...

Severus Snape nghĩ mình phỏng chừng là lần đầu gặp phải loại người như thế.

Mẹ hắn với hình dạng nàng bé xuất hiện trước mặt hắn, mà bạn nàng thì ở bên cạnh thận nói trước mặt nàng: “Giáo sư Snape kia là quỷ hút máu nga.” Vì vậy mình đã lưu lại ấn tượng đầu tiên trước mẹ mình là cái này sao... Một con quỷ hút máu mặc áo choàng đen?

Tuy rằng hiện tại Eileen Prince chỉ là một thiếu nữ bình thường hướng nội, và Severus cũng không có ý định cho bất kỳ ai biết về bí mật của mình... Nhưng chuyện này dù sao cũng quá mức hoang đường a!

Vùng xung quanh lòng mày Severus lần thứ hai nhảy lên.

“Bình tĩnh một chút.” Hắn an ủi trong lòng, “Chuyện càng không xong mình cũng gặp nhiều lần rồi, cuối cùng ta cũng không bị cuộc sống an tĩnh hiện giờ mài thành phế vật mềm yếu...”

Có điều nghĩ mãi rồi lại nghĩ, kỳ thật hắn không có kinh nghiệm ứng đối chuyện này. Hắn có năng lực chuyên tâm hàng chục năm như một ngày vì một mục tiêu, tại thời khắc nguy cấp có thể bình tĩnh giữ tâm trí — nhưng trong phương diện giao tiếp, hắn vẫn vô cùng không am hiểu. Ứng đối người xung quanh là ngược điểm của hắn, kết quả hắn xuyên việt hắn vẫn luôn phải giao lưu với người khác, hơn nữa đối phương vẫn là loại hình khó phỏng đoán như tiểu Tom...

Quả thật hắn gặp gỡ rất nhiều sự tình nghiêm trọng hơn bây giờ... Có điều nói thật, những thứ ấy đối với việc hắn xử lý chuyện hiện giờ... những vấn đề nhỏ gà bay chó sủa này thật một chút trợ giúp cũng không có.

Vì vậy Hogwarts năm học mới đã được bắt đầu với tiệc tối phân viện hỗn loạn.

Năm nay Tom Riddle học năm hai, quyết định trọng yếu của cậu chính là — cậu dự định viết nhật ký. Trang đầu tiên của nhật ký được trang trí tinh tế viết tên cậu và tên Severus, sau đó là nội dung, chủ yếu là quan sát của cậu đối với hai học muội tân sinh Ravenclaw.

“Rốt cuộc... có phải tình địch hay không nhỉ?” Thiếu niên Hắc Ma Vương lâm vào trạng thái khổ não.

Hai nữ sinh này — Eileen cùng Phirluty — biểu hiện tương đối bình thường. Xuất thân Muggle Phirluty đối mặt với pháp thuật không hề mới lạ, trừ khóa ma được các khóa khác đều khá, và Eileen luôn kề bên như bóng hình với nàng vừa khéo bổ sung ngược điểm ấy.

Severus Snape cũng không có tỏ vẻ đặc biệt quan tâm đến Eileen trên khóa PCNTHA, thế nhưng chính hắn vẫn tìm cơ hội chú ý hai cô nữ sinh...

Tính cách Eileen quá mức hướng nội mềm yếu, thoát nhìn bao giờ cũng là đáng vẽ dễ bị bắt nạt. Có những học sinh Gryffindor cùng Hufflepuff cá biệt dường như hay dùng chút trò đùa dai tổn thương lên người nàng, có điều khi có hiện tượng này, Phirluty Thrye sẽ hấp tấp xông lên.

Quả là đôi bạn tính cách bù nhau.

Ban đầu Severus thấy cô bé Phirluty nghĩ quá mức vừa khớp, vì sao gia đình Muggle trước đây hẳn gặp qua lại xuất hiện một phù thủy nhỏ.

Thế nhưng sau khi quan sát một đoạn thời gian, hẳn thật tình nghĩ nếu hồi nhỏ Eileen có một người bạn tốt như vậy hẳn là chuyện tốt.

Chưa bao giờ hẳn biết đến mẹ mình hồi nhỏ như thế nào nữa.... Trong trí nhớ mẹ hẳn là người luôn trầm mặc tái nhợt xanh xao của Đường Bàn Xoay. Một người phụ nữ trầm lặng, tối tăm như vậy, dưới ách bạo lực của chồng bao giờ cũng lựa chọn khóc mà không phản kháng... Lại ngầm dạy con nhỏ Severus học Pháp Thuật Đen...

Hẳn không biết kiếp trước Eileen Prince có người bạn Phirluty này hay không... Nhưng mặc kệ có thể mình xuyên việt mang đến ảnh hưởng, hẳn đều tương đối thỏa mãn với tình trạng hiện tại.

Hình ảnh hai nữ sinh Ravenclaw cùng nhau đi học quả sáng sủa và đẹp đẽ.

Đó là ánh sáng mà vĩnh viễn sẽ không có khả năng xuất hiện tại Đường Bàn Xoay. Đăng bởi: admin

20. Chương 20: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 27: Trình độ não tàn lớn hơn.

images (11)

Tom Riddle trốn khóa.

Ngay khi các học sinh khác đi học, cậu lại lặng lẽ chuồn về phòng nghỉ Slytherin.

[Quay về làm gì?] Rắn nhỏ Meilin chui ra từ trong túi.

[Nghĩ biện pháp đối phó tình địch.] Tom thẳng thắn đáp, [Severus là của ta.]

Dường như Severus có thái độ đặc biệt đối với Eileen Prince, đương nhiên Tom có thể nhìn ra. Từ sau lễ khai giảng năm hai này, cậu đã khiến bản thân tiến nhập trạng thái cao cấp chuẩn bị chiến tranh.

Trên vách tường, bức họa Medusa lần thứ hai mở mắt trước mặt Tom: [mặt khẩu.]

Bức họa này Tom đã sớm phát hiện hồi nhập học, bình thường không nói lời nào, chỉ khi có người biểu hiện là người biết “xà ngữ” mới nói. Tom nhún vai, quen việc dễ làm nói: [... Gryffindor.]

Bức họa mở.

Khẩu lệnh này do Tom nghĩ ra suốt một năm trước. Sau khi đi vào mật thất, là một hành lang dài, bên trong có thư phòng, phòng thí nghiệm cùng phòng vật nuôi mà Salazar Slytherin lưu lại. Trong đó có xà quái được nuôi dưỡng ở phòng vật nuôi, phụ trách bảo vệ Hogwarts ngàn năm.

Phòng vật nuôi kiên cố nhất trong mật thất, cửa khẩu là phòng rửa mặt của nữ sinh.

Hơn nữa căn cứ theo thư tín được phát hiện ở thư phòng, cửa khẩu này đã được tính toán dày công tỉ mỉ... Salazar Slytherin tỏ vẻ học thuật giải thích, rằng phòng rửa mặt của nữ sinh là nơi không dễ dàng bị đánh sập nhất trong chiến tranh.

Sau đó... Ngoài trừ phòng vật nuôi có khởi động phòng vệ khẩn cấp, tất cả các mật khẩu của mật thất Slytherin đều là “Gryffindor”. Khi Tom thí nghiệm được cái mật khẩu này đã buồn bực nửa ngày, cậu không rõ vì sao khẩu lệnh lại là tên người. Rốt cuộc Slytherin có bao nhiêu ghét hận Gryffindor a, cứ nhiên chết nhiều năm như vậy vẫn còn mang thù...

Đường ngầm của mật thất Slytherin thông hướng bốn phương, tại nửa năm này Tom đã sử dụng nó làm rất nhiều chuyện.

Tỷ như... lặng lẽ tiến vào văn phòng của Severus, nhìn lên hần ngủ.

Tỷ như... lặng lẽ tiến vào văn phòng của Severus, nhìn lên hần tắm (tuy rằng không thể thấy).

“Có điều nói lại, hình như tới lui đều là rình coi Severus a...” Tom ngồi hồi tưởng lại những hành động của bản thân sau khi phát hiện bí mật bức họa Medusa, bỗng nhiên phát hiện bản thân đã làm được “rất nhiều” chuyện cũng không giống như có gì. Mỗi lần làm loại chuyện này cậu đều khẩn trương muốn chết, rất sợ người kia đột nhiên quay đầu lại túm được cậu.

Có điều lần này, Tom không dự định nhìn lên Severus nữa... Hôm nay cậu có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Cậu muốn thấy tình địch, ghen tiếp khiêu chiến.

Hogwarts có hai lệnh cấm về hành lang, có thể nói nội quy trường học ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống học sinh.

Thứ nhất là, cấm sử dụng pháp thuật trên hành lang.

— hầu như hàng năm khai giảng, phó hiệu trưởng Dumbledore đều nhắc một lần. Ngoài lúc học khóa, không được ném chú loạn trên hành lang, nhất là không được ném chú lên người bạn học.

Thứ hai, cấm dạ du.

Dạ du bắt được sẽ trừ điểm Nhà học sinh, hầu hết học sinh đều vi phạm mấy lần. Có điều Tom Riddle cho tới nay chưa bị xử phạt vì dạ du hành lang, chính vì bức họa Medusa với khẩu lệnh “Gryffindor” kia. Chỉ cần đi bằng mật thất sau bức họa, tuyệt đối không bị giáo sư trường học nắm bắt trừ điểm.

Vì vậy Tom lợi dụng ưu thế này chuẩn tới tòa tháp Ravenclaw, trong lòng yên lặng bày ra tình huống chiến đấu với “tình địch”...

Trà trộn vào học viện Ravenclaw không khó, bởi Ravenclaw là Nhà duy nhất không có mật khẩu. Muốn đi vào phòng nghỉ công cộng chỉ cần trả lời câu hỏi là được — đám ứng nhỏ của Ravenclaw luôn tự tin tràn đầy, bọn họ tin tưởng ba Nhà khác không có năng lực trả lời vấn đề.

Tom Riddle nhẹ nhàng đi qua bức họa Ravenclaw thích hỏi.

Tuy duy chạy ngang của cậu rất thích hợp với những câu đố hai ý hai nghĩa của đám ứng nhỏ, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể cho đáp án.

Cậu thuận lợi đi qua bức họa vào cửa, một bên trong lòng cân nhắc kế tiếp nên làm gì... Trong hai học mười tám sinh, có vẻ Eileen Prince dễ đối phó hơn chút. Còn cô nữ sinh Phirluty kia, kỳ thực Tom có chút tưởng cùng nàng làm mình hữu. Cậu nghĩ tính cách của Phirluty nhiều ít giống mình, chỉ ít tại phương diện trình độ sinh động, cậu có chút thích cô nàng.

Dù sao chỉ cần Eileen không cướp Severus của cậu, cậu không có ý kiến với các chuyện khác.

Mang tâm tình như vậy, cậu đi tới phòng nghỉ công cộng của Ravenclaw.

“Xin chào, ta là Tom Riddle học sinh năm hai Nhà Slytherin.” Tom đi tới bàn của hai nữ sinh, dí thẳng vào vấn đề. “Ta hi vọng hai người có thể rời xa Severus Snape.”

“Không nhận ra.” Eileen Prince ngẩng đầu, đôi mắt đen thuần có chút tia mờ mịt, “Hay là, người nhận sai người?”

“Người là Eileen.” Tom trong lòng nghĩ sao có thể nhận sai cho được, ngay cả đôi mắt đen kia cũng giống như đúc. Cậu lại thấy trong bụng nước chua đang sôi sùng sục bốc hơi, “Nói chúng dù người có là con gái riêng đi chăng nữa, với hần cùng ta đều không quan trọng. Ta là người đã ở chung với hần lớn nửa đời người.” Đúng vậy, từ sáu tuổi đến mười hai tuổi, quả thực là “lớn nửa đời người”...

“Con gái riêng?” Hình như Eileen có chút ngạc nhiên, lại lắc đầu, dùng loại ánh mắt như nhìn bệnh nhân khoa tâm thần bệnh viện Thánh Mugo nhìn cậu: “Không hiểu.”

Lúc này Phirluty ở bên cạnh dùng giọng điệu mờ ảo cảm thán: “... Oa ha, có người tới cướp quyền sở hữu của quỷ hút máu.”

Nàng đứng giữa Tom và Eileen, bày ra dáng dấp ngây thơ.

Nhưng Tom chỉ khinh miệt nhìn nàng một cái, hoàn toàn không bị ngữ điệu kỳ quặc của nàng dọa sợ: “Thì cho dù Severus có là quỷ hút máu, sau này ta cũng có thể cải biến khẩu vị thích quỷ hút máu.” Cho tới bây giờ chỉ có cậu dùng các loại chuyện phiếm dọa người khác, nào có đạo lý bị người dọa chạy? Cậu nhún vai, bỗng nhiên nói rằng: “Tiện thể hỏi một chút, vị học muội Phirluty này có hay không dự định đàm luyện ái với Eileen?”

Cô gái tóc vàng nhạt sững sốt một chút.

“Nếu không đúng sự thật, vậy cứ thử đàm một chút đi.” Tom thản nhiên nói ra đề nghị không thể tưởng tượng.

“Cái... Cái gì?”

Mặc cho đề nghị này có tính hiệu quả bạo tạc như thế nào, ý nghĩ của Tom vẫn chỉ trước sau như một giản đơn —— chỉ cần Eileen Prince cùng Phirluty đàm yêu đương, như vậy sẽ không cướp Severus của cậu nữa. Cứ như vậy, Tom triệt để an lòng. Cho nên cùng Phirluty đàm yêu đương, rất tốt.

Cậu hơi nghĩ một chút, rất nghiêm túc bổ sung: “Không cần lo lắng chuyện tính hướng, dù sao ta cùng Severus đều là nam. Abraxas nói giới phù thủy nam cùng nam không thành vấn đề. Hơn nữa tuổi tác cũng không sao, ta theo đuổi Severus cũng từ năm nhất.”

“...” Như thế xem ra trình độ ý nghĩ méo mó của Tom tương đối cao à...

So sánh với thiếu niên tùy thời đều có thể nói ra những lời cổ quái, sự kiện uy hiếp nón phân viện ở nghi thức phân viện gần đây tính cái gì a!

Tác giả: Tom biến thành nữ phối hợp diễn phim ngôn tình loại ba... Chạy tới uy hiếp người khác: “Không được ở bên XX”...

So đầu não tàn... Tom toàn thắng...

Mặt khác...

Rốt cuộc các người có bao nhiêu chấp nhất đối với việc có xuyên việt nữ xuất hiện a... (che mặt), hầu như tất cả đều đoán Phirluty Loli là xuyên...

Tuy rằng tâm lý của ta rất muốn biết một xuyên việt nữ lại đây đánh xì dầu, thấy Severus cùng Tom ở bên nhau hài hòa yêu thương như vậy... phỏng chừng sẽ tạo thành chấn động tâm lý rất lớn cho cô ấy.

Có điều theo cổ sự này, thực khó có khả năng ném vào một cô nàng xuyên việt...

Cổ sự này tuyệt đối không có bất cứ nhân vật nào xem qua tiểu thuyết của R.L.Rowling, từ đầu đến cuối.

Vì vậy sớm thấu hiểu kịch đi ha...

Phirluty Thrye là một cô nàng lớn lên Loli, xuất thân Muggle, tư duy phát tán... Nếu theo bối cảnh nguyên tác, nàng chỉ là một Ravenclaw hoặc Hufflepuff tính tình có chút cổ quái mà thôi. Nàng sẽ không xuất hiện gì cùng Tom với mẹ Eileen, chỉ biết yên ổn lớn, tốt nghiệp, sau đó gả cho một người nguyện ý bao dung vọng tưởng của nàng. Nhân vật như vậy chỉ là một trong những người đánh số XXXX thuộc thế giới phù thủy, ngay cả tư cách nắm áo rồng cũng không có.

Thế nhưng chuyện này đã có biến hóa lớn... Đúng không? Cho nên theo tính tương đối, thiếu nữ này đã thoát ly số phận nguyên bản của nàng.

Đây quả là chuyện đam mỹ hướng về Giáo sư cùng bánh bao Ma vương, cho nên vị Loli này sẽ không trở thành nhân vật chủ yếu... Nàng ngay cả là “một trong những nhân vật chủ yếu của nội dung kịch” cũng không phải... Chỉ là một điểm báo trước nào đó mà thôi. Đăng bởi: admin

21. Chương 21: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 28: Phương pháp sử dụng mật thất Slytherin.

manga-tom-aurorebc2

Cho tới bây giờ Tom không hề nghĩ tới hành vi của mình có gì dị thường.

Cậu vốn không đem cái gọi là “thường thức” để trong lòng, hơn nữa từ nhỏ sinh hoạt cùng Severus, càng không thể nghe được giáo dục phẩm hạnh bình thường từ vị giám hộ này. Cho nên cứ thế mãi, cậu đã tập quán muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm.

Muốn biểu lộ với Severus, vậy hoàn toàn mặc kệ người xung quanh nghĩ gì.

Muốn gặp mặt “tình địch” một lần, cũng không quan hậu quả sau đó.

Có thể trước mặt hai nữ sinh Eileen và Phirluty vào lần gặp đầu tiên, cậu có thể tự nhiên nói ra đề nghị kiểu “hai người thẳng thắn đàm yêu đương đi ha”... Có thể thấy được vị ma vương điện hạ này hồi nhỏ được giáo dục kiểm duyệt cỡ nào.

Có điều nói thật, chạy tìm hai nàng Eileen để đàm phán cũng không phải là cử động thoát ly quỹ đạo thông thường nhất của bánh bao tiểu Tom. Một năm trước đó, những biểu hiện của cậu ở Hogwarts cũng chưa bao giờ bình thường quá.

Đại khái năm ngoái vào lúc cậu biểu lộ với Severus, thậm chí có học sinh năm bốn Slytherin cực đoạn luận huyết thống đã đến tận phòng của cậu khiêu khích. Tom Riddle đã vô cùng hoạt bát vui vẻ chọc giận hắn, nam sinh cô chấp kia đã công bố Tom không có tư cách là Slytherin. Hắn cầm đũa phép muốn dạy dỗ học đệ này, đồng thời mắng mỏ Tom là “sỉ nhục Slytherin”.

Chuyện nho nhỏ này đã được Abaraxas Malfoy giải quyết, hắn vội nhanh đuổi cái tên cô chấp cuồng khiêu khích kia đi. Vì vậy sau đó có rất nhiều Slytherin nhận định, Tom Riddle lại lịch bất minh này được gia tộc Malfoy bảo hộ.

—— không có ai dám cả gan nói Tom “sỉ nhục Slytherin” nữa.

Nhưng tại khi chỉ có hai người, Abraxas quay lại lộ vẻ không thể trách được với Tom: “Ta đuổi tên ngu xuẩn kia đi vì bảo hộ người? Đùng giỡn, ta chỉ sợ nếu đánh nhau người không cẩn thận đánh hắn vào phòng y tế, coi như học sinh năm bốn cũng là một tên phế vật...”

Làm bạn cùng phòng với Tom, Abraxas là người duy nhất trong những học sinh biết Tom là xà ngữ giả. Hắn biết rõ, phỏng chừng cả Hogwarts cũng không có ai hơn Tom Riddle có tư cách vào Slytherin...

Học sinh khác được phân viện theo tính cách, chỉ mình cậu ta một kiểu huyết thống a...

Sau khi nhập học không lâu Tom đã biểu diễn vật nuôi trước mặt Abraxas, đồng thời cho phép rắn nhỏ Meilin chơi với Abraxas. Tuy hai người không nói chuyện với nhau trước mặt hắn, nhưng với khôn khéo của thiếu chủ Malfoy, tự nhiên biết quan hệ giữa xà ngữ giả cùng truyền nhân Slytherin.

Chuyện Tom nhận định rất khó cải biến, mà hiện tại cậu đã nhận định Abraxas là bạn học tốt nhất trong học viện. Cho nên bí mật nhỏ về xà ngữ cùng huyết thống, cậu không ngại để bạn mình biết.

Chuyến đi đến tòa nhà Ravenclaw uy hiếp cô nàng Eileen lần này của Tom Riddle, cơ bản đã thành công. Nhưng khi cậu theo mật đạo trở về đường cũ, đã triệt triệt để để bị kịch.

Cậu vẫn mang thuộc tính lộ si... Trước khi phát hiện thông đạo, cậu vốn ngay cả phòng học cũng tìm không thấy. Sau khi có mật thất Slytherin lưu lại, cậu mới không cần Abraxas mỗi ngày bận rộn giúp chỉ đường. Cho nên mấy tháng này, chuyện cậu dạ du cùng đi mật thất đã quen tay hay làm... Cho dù phòng nghỉ công cộng có người khác, cậu vẫn có thể tìm được phương pháp lạng lẹ từ bức họa Medusa chuẩn đi.

Vốn cậu cho rằng lần này sẽ bình an vô sự, không ngờ lúc trở lại phòng ngủ... đã có hai người chờ ở nơi nào. Một là Abraxas Malfoy.

Một vị khác là viện trưởng Slytherin hiện giờ, Giáo sư Slughorn.

“Giáo sư Slughorn...” Tom thấy giáo sư Horace Slughorn lập tức trầm xuống. Tuy vị Slughorn mập mạp này bình thường đều hơn hỏ, nhưng lúc này đây Tom là học sinh trốn học bị hắt bắt được a...

Không đợi Tom nghĩ ra biện pháp biện giải, giáo sư Slughorn đã lúc lắc đầu đến trước mặt cậu: “Ai, Tom, lúc này ta không thể bao che người được nữa a.” Giáo sư Slughorn một bên lắc đầu một bên thở dài, “Ta vẫn tin tưởng người là một học sinh xuất sắc, có thiên phú, sau này có thể làm chuyện lớn... Thế nhưng làm viện trưởng ta không thể dung túng học sinh trốn học đúng không?”

Tom nhìn về phía Abraxas, thiếu chút nữa hoài nghi bạn cùng phòng đã kéo giáo sư Slughorn lại đây.

Có điều rất nhanh cậu đã vứt ý niệm ngu xuẩn này ra khỏi đầu, nếu Abraxas phản bội cậu, phỏng chừng ngay cả chuyện thông đạo mật thật cũng bị giữ ra... Huống chi Abraxas Malfoy không phải người có lý do làm chuyện này.

Hiếm khi Abraxas cười khổ với cậu, lộ vẻ lực bất tòng tâm.

“Có người báo.” Abraxas dùng hình dáng miệng không tiếng động nói với Tom, “Tên báo kia hình như là tên ngu xuẩn năm bốn năm ngoái.”

Vốn tưởng chuyện cũ sớm quên, không nghĩ còn có tiếp sau a...

Tom trong lòng thầm mắng bản thân thư giãn sơ suất, lại nghe giáo sư Slughorn dùng giọng điệu đau lòng tiếc hận nói: “Ôi, Tom a Tom, mỗi lần người mang đến mít khô đều ăn rất ngon, thế nhưng ta vẫn phải ẩn quy củ làm việc — Slytherin trừ mười điểm.”

Trong lòng Tom có chút khó chịu.

Từ lúc nhập học đến nay chuyện giày vò thần kinh cùng mắc lỗi của cậu rất nhiều, nhưng bị trừ điểm học viện thế nhưng là lần đầu tiên a...

Cậu nghe thấy giáo sư Slughorn lại hỏi: “Có thể nói cho ta biết người đi đâu chơi được không?”

Tom vừa bị giáo sư lấy lý do trốn học trừ mười điểm, tâm tình vui sướng vừa dâng lên đã không còn sót lại chút gì. Có điều rất nhanh, cậu đã bình tĩnh trả lời vấn đề đối phương.

“Ta đi nhà bếp, thưa ngài.” Tom mặt không đổi sắc tâm không nhảy bịa chuyện: “Ta biết thực vật thuộc 5 ngoại lệ “Những điều cấm cơ bản của biển hình”, cho nên ta hiểu kỳ vì sao Hogwarts có thể sử dụng pháp thuật biến ra thực vật. Vì vậy ta đã lỡ mất một khóa học, vạn phần xin lỗi.”

Giáo sư Slughorn còn có chút hoài nghi: “Người thấy gì trong phòng bếp?”

Vấn đề này đương nhiên không làm khó được Tom, cậu đã sớm đến nhà bếp nhiều lần, tuy không vì chứng minh cái gì “Những điều cấm cơ bản của biển hình”... “Rất nhiều gia tình.”

Giáo sư Slughorn không nói gì nữa, tựa hồ tin lời nói dối của Tom. Cứ như vậy tâm Tom cuối cùng cũng yên ổn... Cậu nghĩ thầm nếu giáo sư Slughorn hỏi thêm vài câu, chuyện cậu dùng mật thất Slytherin trốn học cùng dạn du sợ rằng sẽ hấp thụ ánh sáng a...

Tom nghĩ trừ điểm thì cứ trừ đi ha, cùng lắm về sau giao luận văn bổ sung lại.

Nhưng ngay khi cậu thở dài một hơi, cho rằng mình đã gần thành công cất bước giáo sư Slughorn thì, một chuyện không may khác đã xảy ra — cậu nghe thấy thanh âm khàn khàn như tiếng đàn violong từ phía sau vang lên. Âm thanh kia quen thuộc như vậy, lại khiến lưng cậu thoáng bị điện giật đứng thẳng tắp.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Severus Snape dò hỏi.

Tại toàn bộ Hogwarts, Tom không muốn nhất là hình dạng trốn học bị nắm thắm hại bị người này thấy... Kết quả sự thực hết lần này đến lần khác không khéo như thế.

Tác giả: Tiểu Tom thật càng lớn càng náo nức...

Tác dụng của mật thất là “Sau này không bao giờ... lạc đường” + “thình thoảng có thể rình coi”... thật có thể khiến lão tổ tông Slytherin tức sống dậy rồi lại tức chết a...

Cho nên theo ý nghĩa nào đó, Tom sống cõi cõi là một Hufflepuff khoác da Slytherin...

Chương 29: “Ta thề”...

tải xuống (8)

Khi Tom nhìn thấy Severus xuất hiện, không khỏi len lén nuốt nước bọt.

Cậu tình nguyện bị giáo sư Slughorn bắt thêm mười lần, cũng không muốn người này nhìn thấy a...

Muốn nói Tom không quan tâm người ngoài nhìn cậu thế nào, cũng không hẳn vậy. Cho tới nay, cậu đều phi thường, phi thường, phi thường quan tâm đến Severus. Cậu muốn trở thành người cường đại đến nỗi trở thành người bảo vệ Severus, mà không phải luôn bị hắt hủi đối đãi như trẻ con.

Tom chưa bao giờ cho rằng mình khuyết thiếu thường thức, chỉ là thế giới trong mắt cậu chia làm hai bộ phận mà thôi — một bên là người ở chung cùng giám hộ Severus, còn bên kia là toàn bộ thế giới.

“Lại đây.” Severus nói với cậu. “Ta nghĩ nói chuyện với người.”

Tom thấp thỏm bất an đi theo.

Giáo sư Slughorn phía sau hảo tâm nhắc nhở thêm một câu: “Ôi, người bạn đồng sự của ta, người cũng đi ngang qua... Nhớ kỹ chỉ cần nói chuyện với đứa trẻ này là đủ, ta đã trừ điểm nhà Slytherin quá mức rồi.” Có điều giống như đạo hỏa, lời nói này của giáo sư Slughorn đã tạo hiệu quả ngược.

Tên nhóc Tom này không chỉ trốn học chạy loạn, lại còn khiến Slytherin bị trừ điểm!

Sắc mặt Severus càng âm trầm...

Trên thực tế, so với viện trưởng hiện tại Horace Slughorn mập mạp, chính Severus Snape còn có ý thức trách nhiệm viện trưởng hơn nữa a... Nghe “bởi vì trốn học nên trừ điểm nhà”, Severus càng nhấn thêm một nét bút đánh sổ Tom.

“Ta nghĩ, người hắt sẽ không dùng thời gian thật để nghiệm chứng cái gì điều cấm cơ bản ha? Năm điều luật ấy, khi người còn chưa khai giảng, chúng ta đã học qua một lần rồi.” Severus mang theo Tom đến nơi yên tĩnh ngồi xuống, thật sâu thở dài, “Chắc chắn người không đi nhà bếp. Vậy Tom, có chuyện gì người phải len lút che che lấp lấp đi làm?”

Tom đứng đối diện với hắt, dùng giọng nói lý nhí đáp: “Ta... chiến tranh của ta.”

“Cái gì?”

Lúc thấy Severus, Tom chỉ biết chuyện này không có khả năng bị lý do nhà bếp đủ loại... dấu điểm nổi.

“Ta đi tìm Eileen Prince.” Tom không giấu diếm nữa, nhìn thẳng vào mắt Severus nói: “Ta muốn biết cô bé kia có điểm gì đặc biệt, lẽ nào nàng là con gái riêng của người? Ta có thể nhìn thấy Severus người rất chú ý tới nàng, toàn bộ lễ phân viện người nhìn chăm chăm nàng không rời. Người dự định làm gì đây? Bỏ rơi ta sau đó bỏ trốn cùng nàng?”

Giọng cậu dần dần cất cao, mơ hồ mang theo vài phần khiêu khích.

“A, cho dù bỏ trốn thì làm sao đây? Người là người giám hộ của ta, người đã đáp ứng ở bên ta. Nếu người không giữ lời, sớm muộn gì cũng có ngày ta bắt người trở lại...”

Kể đó, là thái độ vô đã mê thì cho nứt, cậu thẳng thắn nói hết những gì cất giấu trong lòng ra.

Mà những... suy đoán này trộn lẫn vào nhau, lực sát thương to lớn đến cỡ nào có thể nghĩ.

Eileen Prince... Con gái riêng... Cư nhiên còn có “bỏ trốn”...

Severus nghe Tom nói những lời ấy, chỉ thấy lòng cả đoàn hỏa bốc lên não. Chờ đến khi hấn ý thức được mình làm gì, một cái tát đã văng ra ngoài.

Tom bưng nửa mặt, những lời chất vấn liên tiếp bị nín lại.

Mà Severus Snape hoàn toàn ngây người, hấn cúi đầu nhìn tay phải của mình, giống như cái tay kia không phải do mình chỉ huy vậy.

Tom Riddle đứng sững tại chỗ, trên mặt tràn đầy ngạc nhiên.

Cư nhiên... bị đánh...

Lần đầu tiên cậu thấy Severus phẫn nộ đến trình độ gơ tay đánh...

Thái độ Severus đối đãi Tom vốn lãnh tỉnh và bình đẳng, cho dù khi Tom còn bé, hấn cũng không giống những người lớn khác sử dụng bạo lực làm phương thức giáo dục.

Nhưng còn hơn cái tát này, cậu càng kinh ngạc vì bản thân nói những lời này. Cậu không cố ý khiến Severus tức giận, chỉ không muốn Severus bị người khác cướp đi. Severus là toàn bộ của cậu, cho nên cậu chỉ muốn Severus chỉ thuộc về cậu. Cho nên có chút phỏng đoán đã lỡ thốt ra, xác thực có chút khiến người tổn thương...

Kỳ thực từ mặt lý trí để nói, cậu có thể đoán được Eileen Prince kia chẳng phải con gái riêng gì.

Với tính cách của Severus, một cô gái mười một tuổi được chú ý đặc biệt như thế hấn có ẩn tình khác.

“Xin lỗi.”

Tom ngẩng người nửa ngày, sau đó đột ngột mở miệng, “Những lời vừa rồi mời người quên đi, coi như ta chưa nói.”

Nhưng khi Tom mở miệng xin lỗi, Severus Snape đã hoàn toàn mộng. Hấn đứng tại chỗ, cả người cứng đờ như bị trúng chú hóa đá.

Hấn hoàn toàn không hiểu vì sao mình lại thẳng tay... Hình như ở bên Tom lâu, hấn đã dễ xúc động cùng bị làm tức giận. Trong cuộc đối thoại vừa rồi, hấn phẫn nộ vì Tom phạm sai lầm còn nói linh tinh, hơn nữa nội dung những suy đoán này cũng quá mức chừng mực. Nhưng hiện giờ hấn tỉnh táo ngẫm lại, những sự tình này có thể trách Tom sao?

Tom Riddle... là đứa bé hấn đã tự tay nuôi lớn a...

Tư duy của cậu có chút cổ quái, hoạt bát quá độ tán loạn khắp nơi, hơn nữa mười một tuổi còn công khai tuyên bố tính hướng bất đồng của mình còn thông báo thăm mền người giám hộ... Nhưng những chuyện này... phỏng chừng chính Severus cũng phải có vài phần trách nhiệm.

Hấn không có kinh nghiệm nuôi dưỡng trẻ nhỏ, hấn đã không cẩn thận khiến Tom lớn lên thành cái dạng này. Muốn nói đến trách nhiệm hấn phải chịu hơn nữa, cư nhiên hấn có thể như một tên bạo quân không có lý trí giương tay đánh người.

“Nên xin lỗi là ta.”

Severus trầm mặc một hồi, cúi đầu. “Tom, có một số việc ta không biết nên nói thế nào với người. Nhưng thế giới này cũng không chỉ có một loại tình cảm, có người yêu, có bạn bè, cũng có gia đình.”

“Người cùng Eileen kia... là tình cảm thân thuộc à? Người sẽ không bỏ trốn?” Tom nhỏ giọng hỏi.

Severus gật đầu.

“Được rồi, vậy một lần nữa ta xin lỗi vì đã nói vậy...” Tom có chút xấu hổ nói. Hiện tại cậu đã bình tĩnh, lời nói cũng không gây sự như vừa nãy. Ngẩng đầu nhìn Severus, cậu thử dùng phương thức bình thần biểu đạt tâm tình của mình.

“... Thế nhưng ta... ta chỉ là sợ. Thật sự, Severus, khi thấy Eileen Prince ta thật sự rất sợ.”

“Ta nghĩ mỗi thời mỗi khắc đứng bên người, ở bên người, thế nhưng ta vẫn không hiểu biết người. Ta biết ta sẽ nói xà ngữ, Severus cũng vậy, thế nhưng người nói người không có quan hệ huyết thống với ta.” Đường như Tom đang châm chước từ ngữ, “Ngay bản thân ta là ai ta cũng không biết... Kết quả lúc này ta thấy một học muội tân sinh, Severus người rất quan tâm nàng, hơn nữa nàng rất giống người. Khi đó ta thật sự sợ cực kỳ... Ta lo lắng những ký ức ta ở bên người đều là giả, chỉ sợ người tạm thời lòng từ tâm dâng lên, sau đó có ngày người sẽ đột ngột rời đi.”

“... Vậy, ta sẽ không.” Giọng nói nhẹ nhàng của Severus vang lên, “Ta có thể thề.”

Thanh âm rất nhẹ, nhưng lời nói ra lại có trọng lượng thật nặng. Khi hắn nói những lời này, bản thân đang thưởng thức ngôn ngữ của mình.

Hoặc từ ý nghĩa nào đó mà nói, hiện tại mới là lần đầu tiên hắn biết đến Tom...

Trước đây hắn đã suy đoán vì sao lúc nào Tom cũng như kẹo kéo đến chết vẫn quần quýt lấy ahwns, giống như một đứa bé tùy hứng vui buồn đột ngột khác thường. Nhưng hiện tại hắn mới biết chẳng phải tùy hứng gì, chỉ là thiếu cảm giác an toàn mà thôi. Đăng bởi: admin

22. Chương 22: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmυ

Chương 30: Vấn đề thân thể...

images

Severus Snape thở dài thật sâu dưới đáy lòng.

Hắn thử vươn tay, đặt lên vai thoáng run của tiểu Tom. Tuy rằng chính hắn không quá thích ứng tiếp xúc thân thể thân mật như vậy, nhưng hắn nghĩ làm như vậy có thể giúp đứa bé này an tâm một chút.

Tom trầm mặc một lúc, lại ngẩng đầu hỏi: “Vậy còn ta? Severus người cũng có tình cảm thân nhân với ta sao?”

Cái này... Hắn nghĩ mình thật khó giải thích cho Tom...

Tom rất khiếm khuyết giao lưu với người ngoài, vì vậy đã đem tất cả tình thân nhân cha mẹ, tình bạn cùng tình yêu đặt lên người hắn. Trước đây Severus đã bị biểu lộ kinh tủng của Tom làm cho chấn động một lần, nhưng hiện tại hắn đã rõ ràng, đứa bé này đã trực tiếp đem những gì liên quan đến tình cảm mà cậu có thể tưởng tượng gắn chặt vào nhau!

“Không phải vấn đề huyết thống dạng này.” Hắn suy nghĩ một lúc mới mở miệng trả lời.

“Thế nhưng Hogwarts nói xà ngữ giả là tiêu chí của hậu nhân Slytherin.” Tom có chút nghi hoặc hỏi thăm, “Ta là xà ngữ giả, ta cũng từng thấy Severus nói chuyện với rắn nhỏ thật nhiều lần... đấy chẳng lẽ không thể chứng minh điều gì ư?”

Severus tuy rằng tự nhận mình là một Slytherin tiêu chuẩn, nhưng chưa hề có tâm tư giả mạo xà ngữ giả.

Hắn cùng Merlin nói chuyện không tính là xà ngữ a, hắn chỉ có thể nghe hiểu một con rắn nhỏ đó thôi... thay vào đó một con rắn thường khác hắn lại làm không được nữa.

“Ta không phải, người là.” Hắn đơn giản rõ ràng nói: “Tom, máu của người đến từ gia tộc Gaunt, đó là truyền nhân cuối cùng của Slytherin.”

Nguyên bản hắn cũng không rõ ràng xuất thân của Tom, có vài thứ Dumbledore chỉ nói cho Kẻ được chọn trẻ tuổi.

Hiện giờ Severus đã biết đến chuyện gia tộc Gaunt, là bởi vì sau khi đến thế giới này nhận được tiểu Tom, hắn đã lặng lẽ theo hành trình cũ của Dumbledore thăm viếng các nơi một lần. Vì vậy hắn đã thấy kẻ điên cuồng cuối cùng của gia tộc Slytherin kia, thấy con rắn đã chết ở trên cửa đóng đưa mục rữa, thấy Merope cùng Tom Muggle được đồn đãi như truyện cười ở thôn nhỏ Muggle tại đó.

Chuyến lữ trình đó hẳn chưa kể cho tiểu Tom nghe, thế nhưng hiện tại nếu Tom đã muốn hỏi, hẳn nghĩ đã đến lúc nói cho đứa bé này. Tuy hẳn không rõ, Tom nghe xong thân thể của mình sau đó sẽ có phản ứng gì.

Nhưng vấn đề Tom quan tâm lại chạy đến hướng khác, cậu cau mày hỏi: “VẬY Severus, người cùng gia tộc Gaunt kia có quan hệ gì?”

“Không có gì cả.”

“Vậy người khi đó làm thế nào...” Tom chần chờ một lúc, tiếp tục nói: “Người thế nào có thể lần đầu tiên đã nhận ra ta? Nếu như người không biết trưởng bối của ta, từ đâu người biết đến tên của ta? Có đôi khi ta nghĩ người rất thần bí... trong lòng người ẩn dấu rất nhiều chuyện.”

“Hoặc có một ngày ta sẽ nói cho người, nhưng không phải bây giờ. Nếu như người muốn biết thân thể của mình, có thể đến hầm của ta xem vài thứ. Còn về chuyện của ta... thật khó có thể giải thích.” Lần thứ hai Severus thở dài, nói với thái độ mà hẳn tận lực ôn hòa nhất, “Hiện tại trời đã muộn, quay về phòng ngủ ngủ đi.”

Từ trước đến nay Severus đã nói là làm. Vào ngày thứ hai sau cuộc nói chuyện, hẳn thoải mái lấy từ ngăn cấm trong phòng tài liệu thu được khi thăm viếng gia tộc Gaunt.

“Người có một ông ngoại tổ là Marvolo, có một cậu ruột gọi Morfin...” Severus châm chước dùng từ, hẳn hết cách diễn tả cho đẹp cái gia tộc Gaunt điên cuồng kia. Hơn nữa hẳn không biết Tom sẽ có phản ứng thế nào, thậm chí không biết có hay không nên thẳng thắn đưa mấy thứ này cho cậu. Hoặc có thể sau khi biết được những chuyện của gia tộc Gaunt, nó sẽ mang đến cho Tom những phần nộ cùng kích động không đáng có.

Nhưng Tom chỉ nghiêng đầu đánh giá phong thư ghi thân thể của mình, không mở ra. Cậu bất cần lấy ra đũa phép, nhẹ giọng nói rằng: “Xé nát”.

Giấy tờ biến thành từng nắm nhỏ, sau đó Tom tiện tay “Xóa sạch” làm chúng biến mất.

Thấy Severus lộ ra vẻ kinh ngạc, thiếu niên Tom mỉm cười: “Ta không cần.”

“Nhưng thứ gia tộc này nọ đều giả, ta không muốn mấy thứ đó tạo cho ta phức tạp. Ta chỉ muốn nắm giữ những gì ta có là đủ.” Tom Riddle thoáng ngắc đầu, mỗi một câu một chữ nói rằng: “Ta chỉ muốn Severus Snape, những thứ khác ta không cần.”

Trên đời này tình cảm có rất nhiều loại, có bạn bè, có người yêu, có trẻ nhỏ với cha mẹ.

Tom lại không cảm thấy... mình cần biết rõ những thứ đó.

Severus nói cậu làm rối tung trộn chúng vào nhau, nhưng cậu nghĩ như thế rất tốt. Trên đời này những mối quan hệ gì đó Tom cần bản không quan tâm, cậu chỉ cần một mình Severus là đủ.

Chỉ ít giờ này khắc này, Tom Riddle vẫn tin tưởng như thế.

Chỉ ít giờ này khắc này, Tom Riddle vẫn hi vọng như thế.

...

Màn đêm buông xuống.

Toàn bộ tòa tháp Ravenclaw đều im ắng.

Trên đỉnh tháp nồng đặc bóng đêm, thiếu nữ cẩn thận lấy ra một cái gương.

“Tiên sinh... tiên sinh, Phirluty đã tìm thấy quỷ hút máu kia rồi.” Nàng nói với giọng hô hoán nhỏ nhẹ, “quỷ hút máu đang ở Hogwarts, hơn nữa đứa trẻ hẳn nuôi dưỡng cũng ở chỗ này. Chuyện ngài giao phó đều vận hành hoàn mỹ không sai sót, tiên sinh.”

Cái gương kia vang lên âm thanh hàm hồ ‘ân’.

Thiếu nữ thông qua gương nhìn nhủ tin tức... Rõ ràng, gương mà nàng cầm trong tay là kính hai mặt cực kỳ hiếm thấy.

Chỉ là không biết vì sao, người đối diện trong kính không xuất hiện, ngay cả giọng nói cũng đến từ nơi thật xa xôi truyền tới, có khi không nghe rõ.

“Quý hút máu vẫn giống hệt trước đây, một chút cũng không khác... Đứa bé mà hắc đường dục rất thú vị, ta rất thích.” Thái độ của Phirluty khác hẳn với ban ngày, nàng mỉm cười nhợt nhạt nhẹ nhàng trong đêm. Thiếu nữ tóc vàng nhạt thoạt nhìn như búp bê người, trong bóng đêm có vẻ tàn khốc mà nguy hiểm.

“Chỉ tiếc sống trong hoàn cảnh an nhàn, có thể học được cái gì đây?... Tên Riddle kia rất thú vị, chỉ là bị người giám hộ của hắc không công lãng phí thiên phú tốt như vậy.”

Thiếu nữ nâng má, thì thào trước gương: “Tiên sinh a... Ngài dạy dỗ Phirluty dạy mạnh hơn tên Riddle đó nhiều... Có vài thứ chỉ có thể dưới uy hiếp của thống khổ, sợ hãi cùng tử vong... mới có thể học được a...”

“Àn, trẻ nhỏ tốt.”

Thật lâu sau, bên kia mới vang lên âm thanh trầm thấp nam tính.

Nghe tán dương này, ý trào phúng trên gương mặt non nớt của thiếu nữ mất đi, thay vào đó là vẻ được ngợi khen sung sướng. Thần thái này đối với tuổi nhỏ của nàng tương đối bình thường, nhưng giờ khắc này lại có điểm quý dị. Nàng dường như nóng bỏng nói với cái gương: “Phirluty đã biết! Tiên sinh ngài nhất định phải tin tưởng, Phirluty sẽ làm tốt mọi việc...”

“Phirluty có thể từ năm tuổi năm đó nhớ kỹ mọi chuyện... cho dù nhiều năm qua cũng có thể liếc mắt nhận ra quý hút máu kia, đúng không ạ?” Thiếu nữ hài lòng nói.

“Chuyện tiên sinh căn dặn, Phirluty đều có thể làm tốt.”

Thiếu nữ đã bị số phận triệt để cải biến này... đang ngồi trên đỉnh tháp Ravenclaw đối thoại với một người khác.

Mà âm thanh từ kính hai mặt phát ra, dần dần tiêu tán trong gió đêm. Đăng bởi: admin

23. Chương 23: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chuyện đã đến hồi gay cấn.... (nhưng mà chắc không được lâu ^^)

Chương 31: Kết thúc cuộc sống yên bình...

PG_Horz_1_tcm13-13130

Vào một ngày nghỉ, Severus Snape tới làng Hogdmeade.

Hắn nghĩ mình hẳn nên tặng cho Tom món quà nào đó.

Tính tính, mỗi lần Severus thu được những món quà nhỏ đều có thái độ như có như không... Hắn đang suy nghĩ, hay là năm nay đáp lễ cái gì đó mới tốt? Huống hồ sinh nhật Tom ở cuối năm, lễ Noel cùng sinh nhật tính chung, nếu không có quà thật không tốt chút nào.

Mỗi lần vào lễ Giáng Sinh, Tom đều tìm quà tặng Severus. Lần đầu tiên là dơi gỗ tự làm, sau lại là đồ thủ công cắt giấy...

Lần ngoại lệ duy nhất dường như chỉ có năm ngoái — lễ Noel năm ngoái Severus không về nhà, vì vậy quà thu được chỉ có một lần rời nhà trốn đi.

Tom kiên trì hàng năm tự tay làm món quà nào đó, nguyên nhân rất đơn giản — bởi vì khi cậu còn bé, Severus đã từng nói ý nghĩa lễ Giáng Sinh. “Đây là ngày lễ những người thân trong gia đình cùng nhau trải qua.” Lúc đó Severus không nói ý nghĩa trên sách vở. “Mọi người ở cùng nhau, trao đổi quà.”

— ở bên người thân, trao đổi quà.

Tom Riddle nhớ kỹ những lời này, sau đó hàng năm tặng lễ cho người thân nhất của mình, Severus.

Vì thế lúc này đây, Severus Snape đang đứng trước quầy hàng rực rỡ muôn màu, tự hỏi mình nên mua cái gì.

Dụng cụ làm bếp phải loại... Đứa bé Tom này sở thích nấu nướng đã quá khác người thường rồi, không cần cổ vũ thêm cho cậu phát triển phương diện này. Nếu tặng đồ chơi hoặc kẹo các loại, lại có vẻ quá ngây thơ. Mà người tại phương diện độc được cường thế không gì sánh được, lúc này dụng phải vấn đề “chọn quà” thuộc diện xã giao thường nhật, quả thực hẳn là người cực kỳ vô dụng.

Cuối cùng, Severus chọn bộ đĩa phép ánh sáng.

Bộ đĩa phép ánh sáng này được hoan nghênh ở các cấp Hogwarts, tính thực dụng lại tốt đẹp vẹn toàn. Nhất là trước đó Tom từng xem qua mấy quyển sách về quyết đấu phù thủy, Severus nghĩ có thể cậu sẽ thích món quà này.

“Thế này... hẳn có thể ha...” Hắn đứng ở quầy hàng thật lâu, trong lòng nghĩ Tom nhận được quà sẽ có phản ứng gì.

Severus vẫn luôn cho rằng mình không có kinh nghiệm nuôi dưỡng trẻ nhỏ, mà đứa bé Tom này chính cậu lại không bình thường. Nhưng giờ nghĩ đến, những... này... cũng chỉ là lý do hắn trốn tránh Tom mà thôi.

Hắn nghĩ mình hẳn học cách nói chuyện bình thản với Tom, giống như những người giám hộ bình thường khác vẫn trò chuyện với trẻ nhỏ. Hắn dùng cả chiều tại làng Hogsmeade để tìm quà, đóng gói, hẳn nghĩ đây có thể là một mở đầu tốt đẹp.

Nhưng đúng lúc này, phía sau bỗng vang lên giọng nói của cô gái.

“Ngài quý hút máu, ta có việc muốn nói với người.” Phirluty Thrye nhẹ giọng nói.

“Chẳng phải tôn trọng giáo sư trường học là lễ tiết cơ bản hay sao? —— còn có, làm sao người có thể chuẩn tới Hogsmeade?”

Severus bản năng trả lời.

Phản ứng đầu tiên của hắn là hôm nay không phải ngày học sinh tới thăm Hogsmeade, trừ giáo viên công chức trường học, vốn không có học sinh tới đây. Nhưng ngay sau đó, hắn nghĩ tình huống không bình thường.

Hôm nay Phirluty không ở bên Eileen, với phương thức lặng yên xuất hiện, giống như u linh. Hơn nữa, quý quái nhất là —— nàng vốn là học sinh năm nhất, đến tốt cùng có bản lĩnh gì chạy ra khỏi thành Hogwarts?

Severus từ trên cao nhìn xuống xem kỹ thiếu nữ che mặt, thấy nàng bỗng đứng nở nụ cười không báo trước:

“Còn hơn cái này, tựa hồ giáo sư Snape ngài “làm thế nào đến thời đại này” mới càng khiến người ta chú ý ha. —— người không phải người thuộc thời đại này.” Thiếu nữ đơn giản nói một câu, lại đâm trúng bí mật căn bản nhất.

“Người biết đến điều gì?”

“Muốn biết hãy đi theo ta a, ngài quý hút máu.” Chờ Severus phản ứng chuyện gì đã xảy ra, cô nàng Phirluty đã như con nai con chạy thật xa.

“...”

Severus trước đây từng hoài nghi cô bé này không bình thường, hiện giờ xem chừng, vấn đề của nàng còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của hắn.

Phirluty này rất có thể đến từ tương lai, hoặc lý giải chút ít tin tức về tương lai.

Mà cô nương có tư duy đường về quý dị như vậy... cứ nhiên vẫn ngụy trang thành đáng vẻ ngây thơ rục rở ở bên người Eileen!

Cái gọi là quan tâm sẽ loạn, hắn lập tức theo cô nàng Phirluty rời đường chính. Hắn chạy tới rừng cây nhỏ cạnh Hogsmeade, đĩa phép trong tay đã chuẩn bị sẵn chú đánh xiù cùng cấm cố.

Nhưng đúng lúc này, sắc trời bỗng nhiên tối sầm.

Hiện tại vốn nên là hoàng hôn, nhưng bỗng nhiên mây đen dày đặc bao phủ bầu trời, màn đêm với phương thức quỷ dị như vậy nháy mắt phủ xuống. Trong khoảng khắc ngắn, rừng cây xung quanh bỗng chốc trở nên trầm mặc quỷ dị...

Lại qua vài giây, Severus mới ý thức được không phải là “mây đen”...

Mà là... che đầy bầu trời... Giám ngục...

Đúng vậy, che phủ cả bầu trời không phải mây a... có lẽ là hơn mười con, có khi là trăm con... những... con quái vật yên lặng mấy năm đã phản bội công tác giữ khắc này tập thể xuất hiện, ngay trên bầu trời Hogsmeade đông nghìn nghịt từng mảnh.

Một âm thanh trầm thấp từ tính vang lên trong bóng đêm: “Làm không tồi, Phirluty.”

“Dựa theo lời tiên sinh, Phirluty đã thành công đưa hắc đến nơi này nga.” Trong lời nói thiếu nữ có sự hưng phấn, giống như đứa trẻ được khích lệ.

Lúc này Severus Snape mới dần dần thích ứng tia sáng hiện tại... Hắc thấy Giám ngục đột kích, xuất hiện ở chỗ này là một người đàn ông anh tuấn cao gầy với mái tóc vàng. Người đàn ông ấy tùy ý nghiêng người đứng, còn Phirluty cung kính khoanh tay đứng ở bên. Mái tóc vàng của hắc xoa tung gém sau đầu, trong bóng đêm như cây uất kim hương diễm lệ tử vong.

Tại giờ khắc này Severus mới ý thức được, người đến từ tương lai không phải Phirluty kia, mà là người đàn ông đến từ Đức cực độ nguy hiểm kia. Ngay từ đầu hắc đã đoán sai, cho tới nay đều đánh giá thấp đối thủ.

“Nhận thức một chút, ta là Gellert Grindelwald.” Người đàn ông tóc vàng tự giới thiệu, “Mà hai chúng ta cũng thật có duyên ha, vì ta cùng người đều từ một nơi đến đây... Chúng ta đều gặp tên khốn Merlin tại thời không lệch lạc, Minh Hà.”

...

“Trời sao lại tối?” Tom Riddle tại tòa thành Hogwarts ngẩng đầu lên.

Cậu thông qua cửa sổ nhìn cách nơi này không xa, sau đó lắc đầu cười thầm mình mắc cảm. “Có lẽ bởi vì ban ngày tương đối ngắn ha... Tối mùa đông, buổi tối bao giờ cũng càng ngày càng dài...”

Cậu gác đầu nhỏ úp sấp trên bệ cửa sổ, nghiêm túc suy đoán buổi tối hôm nay mấy giờ Severus trở về. Thế nhưng lúc này thiếu niên còn không biết, sau đó có một đoạn thời gian rất dài, rất rất dài... cậu không có khả năng nhìn thấy người kia nữa.

Mà trong rừng cây đen sẫm ở Hogsmeade, tất cả đã khôi phục yên lặng.

Giám ngục đã rời đi, mà Severus cùng Gellert Grindelwald đã không còn hình bóng. Xung quanh tĩnh lặng, không người biết đã xảy ra chuyện gì. Mặt cỏ lộn xộn, chỉ lưu lại món quà chưa từng mở ra.

Đó là món quà Severus Snape vừa mua ở trong cửa hàng, chọn mãi cuối cùng mới tìm được.

Đó là món quà lễ Giáng Sinh không bao giờ có cơ hội tặng cho Tom.

Chương 32: Tom rời trường học...

tải xuống (2)

Bỗng nhiên Tom cảm giác được lễ Giáng Sinh với mình là ngày lễ mang điềm xấu.

Đó là sinh nhật của cậu, đúng vậy, thế nhưng với cậu mà nói, cái gọi là sinh nhật chẳng qua chỉ là ngày bị vứt bỏ hay sao?

Cậu tới tòa tháp cú mèo nhìn ra nơi xa. Mặc dù biết làm thế vẫn không nhìn thấy cái gì, nhưng cậu vẫn hi vọng bóng người sâu thẳm choàng đen kia có thể xuất hiện từ nơi xa xôi ấy.

Severus.

Năm ngoái cậu từng diễn kịch trước mặt Severus, bày ra dáng vẻ bị vứt bỏ bị thương tổn làm nũng với hắn. Nhưng giờ khắc này cậu lại phát hiện, hành động của mình kỳ thực một chút cũng không tốt. Nếu Severus không thấy nữa, cậu sẽ không kích động não loạn như năm ngoái.

Tom chỉ nghĩ rất lạnh mà thôi.

Không có uy hiếp, không có khóc nháo, không có xung động rời nhà trốn đi... cậu thấy lạnh thấu xương.

Vài ngày trước Severus có ra khỏi trường học một lần, cho tới bây giờ vẫn bật vô âm tín. Tom đi tới hầm tìm hắn, thậm chí còn xin viện trưởng Slughorn về nhà xem một chút. Nhưng ngay khi cậu tới cửa, lại bất ngờ nghe được tiếng hiệu trưởng Armando cùng phó hiệu trưởng Dumbledore nói chuyện ở bên trong.

“...mất tích... lần đầu phát sinh...”

“... mau chóng... có lẽ... phải tìm một giáo sư PCNTHA mới...”

Tom Riddle lẳng lẳng đứng ở cửa nghe, nghe ba người đàm luận về Severus Snape...Severus chỉ là giáo sư dạy ở Hogwarts, nhưng... đối với Tom chính là “toàn bộ” a... Thiếu một giáo sư PCNTHA có thể tìm người mới, nhưng người quan trọng nhất của Tom đi mất rồi, cậu phải làm sao bây giờ?

Người kia biến mất, hoàn toàn không thấy nữa.

Trên bục giảng PCNTHA vẫn không có một bóng người, học sinh đều tự mình tự học. Mỗi lần Tom nhìn thấy hình ảnh như vậy, đều nghĩ trong ***g ngực của mình hình như có khoảng trống thật lớn, có gió từ nơi nào thổi qua.

Cậu cảm thấy thật rét lạnh.

Thậm chí Tom bắt đầu hối hận mình đã từng quá tùy hứng.

Vì sao muốn làm kịch chứ, vì sao muốn làm bộ bị vứt bỏ chứ. Tất thấy đều ứng nghiệm vào hiện tại, biến vở kịch thành dự báo hoang đường. Năm ngoái Severus bỏ đi để cậu ở nhà một mình, cậu cũng không sợ hãi quá mức. Bởi vì khi đó mọi chuyện còn nắm trong tay mình, chính cậu cũng biết nguyên nhân Severus nổi giận bỏ đi. Thế nhưng bây giờ hoàn toàn khác, lần này không có nguyên nhân, không lý do gì, cứ như vậy từ không khí biến mất.

Lúc đó vì sao mình lại diễn kịch như vậy chứ?

Coi, tất cả của hôm nay đều phát triển theo cách mà cậu không hy vọng nhất.

Nghe nói Muggle có một loại đồ chơi tên là điều, bay trên bầu trời giống như không bị bắt giữ. Thế nhưng nó có thể vui vẻ bay, bởi vì ở dưới có người giữ dây a. Tom cho đến nay vẫn luôn hồ đồ mạnh miệng không hề sợ hãi, chỉ vì cậu biết dây điều đã được bảo vệ.

—— nhưng hiện tại người kia mất tích, dây điều chặt đứt.

...

Vào lúc gần lễ Giáng Sinh, Tom được phó hiệu trưởng Dumbledore gọi vào nói chuyện.

Dumbledore nói rất nhiều chuyện an ủi thoải mái cậu, nhưng cậu nghĩ nó chẳng hề có tác dụng. Cuối cùng phó hiệu trưởng Dumbledore nhắc tới của Bộ Pháp Thuật, ngay lúc đó, thiếu chút nữa Tom không khống chế được tâm tình của mình. Thiếu chút nữa Tom đứng lên rống to “Ta không phải cô nhi”, nhưng lập tức cậu hiểu rõ mình không thể không khống chế như vậy. Severus đã mất, cậu không hề có quyền lợi tùy hứng hồ đồ.

Sau đó đâu?

Sau đó Tom Riddle thật sự rời đi.

Trước đây cậu nghĩ chuyện rời nhà trốn đi thật không có khả năng, nhưng khi thật sự làm, cũng không khó khăn như trong tưởng tượng. Tuy rằng phù thủy vị thành niên đều phải học hành, thế nhưng từ khi biết đường nhỏ trong mật thất, từ Hogwarts chuồn ra ngoài thật không có vấn đề gì. Về phần quản chế của Bộ Pháp Thuật đối với đứa phép, chỉ cần cởi bỏ nó là được.

Tom không thể tưởng tượng tiếp tục sống cuộc sống ở Hogwarts... Cậu không thể dễ dàng tha thứ giáo sư PCNTHA, càng không thể tha thứ mình vì là phù thủy nhỏ phải được người giám hộ nào khác bảo hộ theo điều lệ.

Cậu không có tâm tình hài lòng học hành ở nơi này.

Severus biến mất, ngay cả rắn nhỏ Merlin cũng không biết chạy tới nơi nào. Trong vòng một đêm ấy, hai người thân quan trọng nhất của cậu đều không tiếng động biến mất.

Cậu đi tới Hẻm Xéo, hạ bỏ băng hiệu “Nỗi cùng bình thủy tinh”.

Sau đó cậu hướng tới những chủ cửa hàng mà mình quen biết hỏi một lần... phần lớn mọi người đều không có ấn tượng gì mấy, chỉ có vài người vừa lúc ở Hogsmeade nói hình như ở nơi ấy gặp qua.

Vì vậy đi Hogsmeade.

Rời trường học Hogwarts rất đơn giản, chỉ là dù đi đến đâu cũng không thấy Severus mà thôi. Tom rất buồn bực, một người làm sao có thể đột nhiên không tiếng động biến mất?

Cậu phát hiện mình thật sự không biết phải biết tìm từ nơi nào... Thoạt nhìn Severus giống người không có cha mẹ, chưa từng quen ai, không có quan hệ giữa người với người, sự xuất hiện của hắn cùng sự rời đi của hắn đều thần bí như vậy. Severus đã từng đáp ứng cậu sẽ kể những chuyện quá khứ, thế nhưng bây giờ còn chưa nói, cũng đã triệt để mất tích.

Đầu mối tại làng Hogsmeade bị cắt đứt.

Tom nghe nói Severus đã đến vào ngày đó, thế nhưng buổi chiều tối bỗng dưng không thấy.

Cậu đứng ở giữa ngã hẻm rộn ràng nhộn nháo của Hogsmeade, bỗng nhiên nghĩ bản thân phảng phất như lẻ loi một mình. Cậu muốn tìm người giám hộ của mình, thế nhưng người kia đã mất tích khó hiểu.

Thậm chí Tom tưởng muốn tìm con dao nào đó đâm mình một cái... Nếu mình bị thương, người kia hẳn sẽ trở về ha? Trước đó, hắn vẫn đều có thể chăm sóc bảo vệ cậu a...

Bỗng nhiên lơ đãng nhớ tới hồi còn bé, mình là một đứa bé tràn đầy sợ hãi thế giới bên ngoài, sau đó Severus với một thân áo choàng đen đứng chắn trước cậu. Trẻ con luôn xem mọi chuyện bằng ánh mắt tràn ngập tính chủ quan, cậu từng nghĩ hình bóng của Severus thật cao to, tràn đầy cảm giác an toàn cùng lực lượng. Hắn vươn tay với cậu: “Như vậy Tom Riddle, theo ta đi.”

Rõ ràng đã hứa hẹn lại bỏ rơi ta... cũng đã thề thốt... rõ ràng đã nói nguyện ý ở bên cạnh ta...

Tên lừa đảo.

Nếu hiện tại có thể thần nhiên rời đi như vậy, khi đó vì sao còn đáp ứng ta vĩnh viễn sẽ không rời đi?

Tên lừa đảo.

...

Cuối cùng Tom một lần nữa trở lại Hogwarts lặng lẽ hành động, từ đầu đến cuối đều không chào hỏi kẻ nào. Thiếu niên mười hai tuổi lặng lẽ đi qua bức họa Medusa, lần thứ hai đến mặt thất thuộc về mình.

Tại nơi này sẽ không ai quấy rối, cậu vùi đầu thật sâu vào giữa đầu gối.

Không phải tiếng khóc nữ tính hóa yếu đuối, bé trai cúi đầu khóc nức nở, từ đầu đến cuối đều không phát ra âm thanh, nhưng toàn bộ thân thể đều run lên nhẹ. Hầu như cậu nghĩ mình đã trúng mục tiêu định trước là kẻ bị vứt bỏ, chưa từng gặp gỡ người mẹ đã ném mình vào viện trẻ mồ côi, mà Severus cậu không gì sánh được tín nhiệm cũng rời đi quyết tuyệt triệt để.

—— muốn lực lượng.

—— muốn bắt Severus trở về.

Tom thoáng ngẩng đầu lên, hai tay ôm đầu gối ngơ ngác nhìn về phía trước.

Hận sao? Đương nhiên, không thể tha thứ người kia không từ mà biệt, nhất là khi hắn đã nghiêm túc thể thốt.

Như vậy... Nếu bắt được hắn về phải làm gì đây?

“Tuyệt đối không tha thứ... trừ phi hắn xin lỗi trước... đến lúc đó mình phải mạnh hơn Severus, sau đó bắt hắn trở về hỏi hắn vì sao bỏ rơi mình...” Thiếu niên hơi nghĩ một chút, sau đó lại nhỏ giọng nghiêm trị mình, “Không, cho dù hắn có xin lỗi cũng phải muốn cố ý không tha thứ hắn... Chờ hắn thừa nhận đã sai và hắn phải vĩnh viễn ở bên mình... Sau đó, mình sẽ cố về tha thứ hắn một chút ha.”

Cậu cân nhắc tình cảnh ngày sau gặp lại, sau đó dùng mu bàn tay dùng sức lau nước mắt.

“Như vậy... Người thủ hộ mật thất a, ta cần sự giúp đỡ của người.” Tom đứng ở nơi sâu nhất của mật thất Slytherin, nơi trước đây cậu chưa từng tới. Cậu biết nơi này có xà quái ngàn năm, nhưng vì Severus phản cảm với rắn nhỏ Merlin, cậu nghĩ mình không nên tạo tội chọc xà quái mới tốt. Nhưng hiện tại không cần cố kỵ nữa, bởi vì “nhà” của cậu đã không còn tồn tại.

Cậu ngẩng đầu, trên môi hiển dáng cười mỉm.

“Làm ơn trở thành trợ lực của ta, với danh nghĩa Slytherin.” Đăng bởi: admin

24. Chương 24: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

images (10)

(giáo sư trong truyện tuổi không nhỏ như thế này, nhưng dù sao tác giả cũng đã nói là thụ thôi ~ (dù cá nhân ta cho rằng tiểu Tom động kinh trong truyện này giống thụ hơn ^^)

Chương 33: Cái gọi là bắt dưỡng hoặc nhốt.

Đức.

Tòa thành Grindelwald.

Đây là một phòng vắng vẻ ở đỉnh tháp lâu các, tường màu xám làm cho người ta tâm sinh phiền táo. Trong phòng có một người đàn ông tóc đầy mỡ ngấy, hắn hướng về cửa sổ nhìn ra xa xa, giống như hy vọng có thể thấy nước Anh bên bờ đại dương bên kia.

Đây là nơi mà bảy ngày qua Severus Snape bị đưa tới.

Hắn tương đối phiền táo bất an.

Kỳ thực đối với chuyện mình “bị bắt cóc”, Severus không cảm thấy quá mức ngạc nhiên... Dù sao thực lực ở đó, nếu hắn có thể thoát được mới là gặp quý.

Hắn chỉ buồn bực vì sao Grindelwald lại động thủ.

“Nhận thức một chút, ta là Gellert Grindelwald, đến từ nơi giống người.” Gellert đến mặt mang nụ cười, giống như một vị thần sĩ xã hội thượng lưu.

Nhưng ngay lúc Severus nhìn thấy hắn, chỉ biết thế giới này không có khả năng vẫn bảo trì bình tĩnh an bình mà trước đó hắn thấy. Đây chính là thời kỳ toàn thịnh của Đức Hắc Ma Vương, cầm trong tay cây đũa phép cơm nguội, điểm chết người là biết rõ hướng đi của lịch sử.

Thế nhưng... đến tột cùng mục đích của hắn là gì?

Thời điểm Gellert sống lại không thể khẳng định, nhưng ít ra sẽ không muộn hơn Severus.

Vấn đề là hành động của hắn dường như ôn hòa hơn rất nhiều, hắn thu liễm móng vuốt, hợp quy tắc các thế lực, không có làm ra những hoạt động khủng bố quy mô... Hơn nữa sau khi ngủ đông mấy năm, hành động duy nhất của Gellert lại là chạy tới bắt cóc Severus!

Trùng hợp sao?

Lúc thấy Gellert Grindelwald đẩy cửa vào, Severus nhin không được thở dài. Hắn ngẩng đầu nhìn người đàn ông tóc vàng trước mắt, nhíu mày hỏi: “Có đúng hay không người bắt nhầm người?”

“Cái gì?” Trên mặt Gellert vẫn là nụ cười giả tạo loại thân sĩ này.

“Ta nghĩ chỉ cần có chỉ số thông minh đều có thể nhìn ra vấn đề ở nơi nào... Nếu muốn báo thù, người hẳn đi tìm Dumbledore, mà không phải mất thời gian lãng phí trên người ta!” Đến bây giờ Severus có loại cảm giác mạnh mẽ không chân thật, hẳn thực sự không hiểu nổi mục đích của Gellert Grindelwald.

Về công, giải quyết một giáo sư Hogwarts không có khả năng có trợ lực mạnh mẽ gì cho hành động thu phục thế giới... Về tư, Severus càng không thể có cái thù riêng gì với Gellert.

Lúc Severus sinh ra, Gellert Grindelwald hẳn đã ngồi xổm cõng mẹ tại nhà giam Nurmengard.

Quý tích nhân sinh của hai người bọn họ căn bản không dính dáng đến nhau a!

Nhìn trong ánh mắt của Severus sắp bắn ra tia lửa, Gellert Grindelwald bỗng nhiên dí sát về phía trước một chút. “Người muốn quay về Hogwarts?” Hắn nhìn Severus, từ trên cao nhìn xuống hỏi thăm: “Vì sao phải trở về? Lo lắng tên nhóc nào đó người nuôi?”

“...” Severus bỗng nhiên ngừng đầu.

Tom. Hắn thật sự không biết Tom sẽ thế nào.

Đứa bé kia miễn cảm, cổ quái, lại tín nhiệm hẳn không gì sánh bằng.

Đứa bé kia hoạt bát quá mức lại khiêm khuyết cảm giác an toàn nghiêm trọng.

“Thật không rõ người nghĩ thế nào.” Gellert Grindelwald chậm rãi lắc đầu, trong giọng nói có loại châm chọc ác độc: “Bắt người đã từng giết người nuôi ở bên người như con, loại chuyện này thú vị lắm à? Hay người thích nhìn Voldemort biến thành chó nhỏ quần quýt lấy người xoay quanh, từ trong loại đối nghịch này thấy được khoái cảm?”

Câu hỏi bén nhọn đau đớn tim Severus, hẳn hầu như bản năng mở miệng phản bác: “... Không phải như thế.”

Tom không phải Voldemort, dù linh hồn tương đồng, cũng là hai người hoàn toàn bất đồng.

“Vậy là thế nào?” Gellert cười lớn xoay người rời đi. Sau khi cửa hoàn toàn đóng lại, trong phòng chỉ còn một mình Severus.

Mấy ngày này vẫn thường liên tục lặp lại như thế này...

Đũa phép của Severus đã bị lấy đi, hơn nữa tòa thành này cũng có phòng chống các cách cùng các thần chú trốn chạy cùng độn thổ. Với tình hình như vậy, hẳn tuyệt đối không có khả năng chỉ dựa vào mấy thần chú không cần đũa phép để trốn thoát từ nơi này.

Hắn không rõ Gellert Grindelwald vì sao lại nhắm vào hắn, nhưng dù là thế nào thì hiện tại hắn cũng không có cách.

Hắn chỉ được phép hoạt động tại cái phòng nhỏ hẹp này, ba bữa mỗi ngày do gia tinh đưa tới, có đôi khi là Phirluty. Hiện tại Severus Snape có vài phần tương đối hiểu biết cô bé Phirluty này, nàng quả thực chính là cô nhóc hẳn nhìn thấy ở gia đình Muggle phổ thông kia, tuy rằng nàng thích đặt loạn biệt hiệu cho người khác, nhưng quả thực vẫn thuộc về loại trẻ con ngây thơ rục rịch.

Thế nhưng một ngày nào đó của sau đó, cô bé Phirluty bị Gellert Grindelwald mang đi... Vì vậy tất cả đã khác đi.

“Người muốn có người giúp người tiến vào Hogwarts làm việc, vì vậy người nghĩ cách bắt phù thủy nhỏ tuổi bồi dưỡng thành thứ người muốn?” Severus lại một lần nữa nhìn thấy Gellert, nói ra cảm nhận của hắn: “... Người thật khiến ta ghê tởm.”

“Nga, người nói ta vì mục đích của mình thay đổi số phận của một cô gái nhỏ bình thường?” Grindelwald tóc vàng nhẹ nhàng tiếp lời, “Người lên án ta lợi dụng trẻ nhỏ? Thế nhưng chẳng phải người cũng làm thế với Tom Riddle à?”

Gellert Grindelwald muốn làm xong việc ở Hogwarts, cho nên hắn phải nghĩ cách bồi dưỡng một phù thủy nhỏ Muggle. Hắn phải bắt tay từ gia đình Muggle, chỉ vì cái tên Gellert Grindelwald này quá mức chói lọi tại thế giới phù thủy — hắn không có cách nào dễ dàng có được một đứa trẻ đến từ gia đình phù thủy.

“Đừng bao giờ nói Tom Riddle với ta, người không có tư cách.” Severus trầm mặc một hồi mới mở miệng: “Ta chỉ buồn bực vì sao người lại tẩy não một cô bé vô tội đến làm nanh vuốt của người, nguyên lai hành vi xấu xa này vẫn là kiêu ngạo thuần huyết mà người vẫn ca tụng.”

Severus vốn tưởng rằng Gellert Grindelwald sẽ phản bác, thế nhưng vị Hắc Ma Vương Đức này lại nổi giận dùng dùng xoay người rời đi. Hơn nữa trên thực tế, loại phản ứng này cũng không phải xuất hiện ngày một ngày hai...

Thoạt nhìn Gellert là một vị thần sĩ ưu nhã, thế nhưng chẳng biết vì sao dường như thường hay nổi giận nói không nên lời. Điểm này thoạt nhìn có chút kỳ quái, phương thức hành động của chính vị Hắc Ma Vương Đức này cũng không thể khiến người ta suy nghĩ cho thông...

Sau khi sống lại hắn hắn nên suy nghĩ cách xưng vương xưng bá xây dựng lại sự nghiệp cho thành công, hoặc chạy đi tìm Dumbledore báo thù. Nhưng mà sự nguy hiểm hiện tại của Gellert Grindelwald ở chỗ, dường như hắn cần bản chẳng làm cái gì.

Ngày ngày bị nhốt không tính khổ sở, chỉ rất phiền táo...

Severus phát hiện mình ngày càng bức thiết nghĩ cách quay về.

Đến khi không gặp được Tom, hắn mới phát hiện mình thật sự rất lo lắng đứa bé kia.

Hắn càng dành nhiều thời gian xoay quanh tại nơi này, có lúc thông qua cửa sổ nhìn nơi xa. Tuy hắn biết mình không nhìn thấy gì, nhưng luôn tự hỏi mình có bao nhiêu cách thoát khỏi nơi này để giết thì giờ.

Đến nay, hắn vẫn nghĩ mình có chút phản cảm với những hành vi cách làm có chút thoát ly thông thường của Tom — nhưng hiện tại hắn phát hiện không phải vậy. Hiện tại hắn mới phát hiện mình vẫn rất nhớ đến tiểu Tom, bị giam cầm khó hiểu ở nơi này, điều hắn nghĩ đến không phải số phận của mình, mà là Tom ở bờ bên kia sẽ có phản ứng gì.

“Snape tiên sinh, xin hỏi... Ngài là cha của ta à?” Vừa nhận được Tom mang về, đứa bé kia đã khiếp sợ rụt rè hướng về phía hắn hỏi.

“Ta xác thực rất hy vọng có thể sống mãi a, cũng hy vọng mình có thể thật cường đại.” Từ lúc đi ra khỏi cửa hàng Ollivander, cư nhiên Tom đưa ra lý do sống mãi, “Nếu có thể tìm ra phương pháp, Severus người sẽ không phải chết sớm hơn ta.”

“Ta chỉ muốn Severus Snape, cái khác ta không cần.” Thiếu niên tiểu Tom lại dùng thái độ nghiêm túc không gì sánh được tuyên thệ.

Nhớ lại... mấy năm này cuộc sống của mình luôn dây dưa ở bên đứa bé này.

Tuy rằng hắn lo lắng cậu có thể hay không đột nhiên biến thành Hắc Ma Vương, tuy rằng mỗi khi nghe những lời nói cùng hành vi chệch đường tư duy của cậu tức đến gờ chân, nhưng thời gian dài sống bên nhau dường thành ăn ý như vậy, vẫn có thể lần lượt giải quyết bình ổn những hiểu lầm cùng nghi kỵ của nhau.

— đó là bé trai của hắn.

Vì vậy sau một tuần bị Gellert Grindelwald vô lý giam lỏng, Severus cuối cùng cũng làm ra quyết định trốn đi. Hắn muốn trốn thoát khỏi tòa thành chết tiệt này, không tiếc tất cả đại giới.

Chương 34: Chân tướng xuyên việt của Grindelwald...

images

(Gellert Grindelwald ^^ tuần mỹ ^^, những mà đọc xong chương này đừng sock nha ^^)

Kế hoạch của Severus là dù không có đũa phép cũng phải cực một phen.

Nhưng ngay khi hắn dự định thực thi kế hoạch, Gellert Grindelwald bỗng nhiên phần phó Phirluty lại đây chuyển cáo hắn... kỳ thực tưởng rời đi cũng không phải không có khả năng.

“Có điều kiện?” Severus dùng giọng nói bình tĩnh hỏi.

“Đúng vậy.” Gellert Grindelwald gật đầu, “Ta muốn người lập một lời thề không thể phá vỡ — không được về nước Anh, không được gặp lại Tom Riddle.”

“...”

Severus quả thực không thể tin được mình nghe được cái gì... Đáng chết rồi cuộc cái tên Gellert này nào rút thế nào mà bao giờ cũng nhắc đến chuyện Tom a. Trước đây vài lần cũng là vậy, mỗi lần Severus nhắc đến tên Tom, phản ứng của Gellert đều đặc biệt kỳ quái.

Hiện tại Gellert nói ra mục đích thực sự của hắn... Vốn hắn suy đoán đối phương sẽ yêu cầu hắn nói về một số chuyện tương lai sẽ xảy ra, hoặc yêu cầu hắn đưa ra một số độc dược cao cấp.

Thế nhưng dù đoán vỡ đầu, hắn cũng không đoán được điều kiện như vậy.

Bắt hắn cùng Tom xa nhau... Đối với Gellert mà nói hoàn toàn không có chỗ tốt gì a!

“Người ngăn cản sự nghiệp người hoàn thành hắn là Dumbledore!” Severus từ hàm răng nghiến ra những lời này, “Trí nhớ của người có bao nhiêu kém? Cư nhiên ngay cả tên này cũng nhớ nhầm lung tung!”

Grindelwald tóc vàng vẫn đáp lại không ăn khớp như cũ — lần thứ hai hắn nâng nâng tay, sau đó lại buông một cách khó hiểu. Loại cử động này hoàn toàn không phù hợp hình tượng thân sĩ Hắc Ám của hắn, có điều vài phút sau hắn nỗ lực giúp mình bình tĩnh bình thường. “Người từ chối?”

“Ta nhìn không ra lý do người làm như vậy... Đứa bé Tom kia nguyện ý quần quýt lấy ta là chuyện của ta, thế nào cũng không tới phần người can thiệp...” Thanh âm của Severus tràn đầy tức giận, thế nhưng hắn chỉ nói đến hơn nửa đã bị cắt đứt.

Gellert Grindelwald bỗng nhiên không hề dự triệu rút ra đũa phép, quay về phía hắn thấp giọng quát:

“— Crucio!” (tra tấn)

Vì sao câu nói bình thường như thế, lại làm cho Grindelwald kích động như vậy...

Đau nhức thành linh tới khiến lời Severus nói nửa chừng bỗng gián đoạn, bất ngờ không phông bị làm hắn chân nhũn ra quỵ xuống mặt đất. Nhưng nương theo đau đớn cường liệt, thần trí trái lại càng thông suốt.

Hắn bỗng nhiên nghĩ thật cẩn thận, hiểu rõ tất cả, những dị thường quái lạ trong nháy mắt xâu chuỗi lại với nhau.

Gellert Grindelwald vài năm này khá yên lặng...

Những hành động mục đích không có lý do của hắn...

Cùng với, những biểu hiện vui tức thật thường của hắn khi nói chuyện với nhau...

“Ta không muốn làm ra uy hiếp vô nghĩa.” Giọng nói của Gellert Grindelwald vẫn lạnh thấu xương như cũ, “Đáp ứng điều kiện của ta, hoặc chết. Người chết sẽ không tạo thành trở ngại của ta.”

Lời này nói dường như rất có lực uy hiếp, nhưng giờ khắc này Severus lại cảm thấy nực cười.

Tại thống khổ dường như không thể chịu đựng được, hắn tìm thời gian thật lâu mới có thể nói lời hoàn chỉnh: “Người không phải Gellert Grindelwald chân chính... Người là ai?”

Thấy người đàn ông tóc vàng kia thân thể cứng ngắc một chút, Severus biết mình đoán đúng rồi.

Hắn gian nan ngẩng đầu lên, nói suy đoán cuối cùng của mình: “Như vậy người cũng xuyên qua... Dark Lord?”

Cử chỉ cùng lời nói của hắn thoát nhìn tương đối kỳ quái, là bởi vì trong thân thể của Gellert Grindelwald chứa chấp hai linh hồn. Một là Gellert sống lại, một là Voldemort không biết thế nào lại xuyên tới. Hắn để ý tới cái tên Tom Riddle này, là vì đó chính là cái tên mà Voldemort từng sử dụng cùng ném bỏ.

Voldemort quả thực cũng xuyên.

Hắn nghĩ vận may xuyên việt thời không của mình thật kém tới cực điểm, vừa mở mắt phát hiện mình xuyên thành Grindelwald.

Gặp quỷ hơn nữa là, chân chính Gellert Grindelwald cũng song song trở về cùng hắn, còn bình tĩnh nói cho hắn biết: “Người đừng phải dòng chảy loạn thời không. Merlin đã nói, dòng chảy loạn thời không chính là để cho người xuyên lung tung, chạy tới thời đại nào, sử dụng thân thể nào, trên cơ bản là tùy cơ.”

—— cái này được gọi là loạn cao cấp!

Không biết bao lâu, Severus Snape cũng thấy cảm giác đau đớn dần vạt của Crucio biến mất, hắn thấy Gellert Grindelwald về mặt áy náy đứng trước mặt.

“Ta mới là Gellert.” Gellert Grindelwald một lần nữa giới thiệu, đặc biệt nhấn mạnh chữ “ta” kia, “Người vừa rồi người cũng biết, chính là tên nào tàn tự mình cắt linh hồn thành mấy miếng lớn nhỏ kia. Linh hồn của hắn bị cắt xẻ cắt xẻ không ổn định, cho nên không nghĩ tới cũng bay từ dòng chảy loạn thời không tới đây.”

Hắn vừa nói xong, bỗng dưng giơ tay lên hung hăng đâm vào đầu mình một cái: “Người con mẹ nó mới là nào tàn!”

... Linh hồn cắt miếng, hiện đang nói chuyện hắn là Voldemort đi...

“Ta cho tới nay chưa bao giờ cân nhắc loại chuyện ngu xuẩn như cắt linh hồn thành bánh mỳ lát.” Gellert sắc mặt bất biến đáp lại, sau đó giơ tay lên phi thường bình tĩnh đánh cho mình một cái tát vang dội.

... Lại đến lượt cắt miếng?

Severus bàng quan nhìn người đàn ông tóc vàng đứng trước mặt không ngừng lẩm bẩm nói với mình, đồng thời không ngừng hung dữ đánh mình... Bỗng nhiên nghĩ mặt mình nhìn không được bắt đầu co quắp.

Hai người xài chung một thể, tương mạo hoàn toàn hiền lành như nhau —— nhưng hành vi của họ rất dễ phân chia. Người mang về thân sĩ hắc ám mười phần ăn nói lễ độ chính là vị Gellert Grindelwald, mà kẻ gắt gỏng, bất an, mỗi lần nghe thấy tên “Tom Riddle” đều phản ứng kịch liệt chính là vị còn lại Voldemort.

Hắn đã cơ bản hiểu rõ nguyên nhân vài năm này vì sao Gellert Grindelwald vẫn không có cử động gì, bởi vì suốt ngày hắn vội vàng so đấu cùng “trợ thủ” a...

Tuy nói một không bằng hai, nhưng một cái Ma vương cộng một cái Ma vương tuyệt đối sẽ không sản sinh ra lực lượng gấp bội.

Hai người bọn họ cùng ở trong một thân thể mình đánh mình mình chửi mình, căn bản không rút ra được chút thì giờ nào xử lý chuyện khác.

“Tình huống trên cơ bản là thế này.” Gellert Grindelwald cứ như vậy đánh cho mình hai phát tát phát đấm, sau đó quay đầu nói với Severus Snape, “Bắt người tới đây, là chuyện duy nhất mà cả hai chúng ta có chung nhận thức nguyện đi làm.”

Người đàn ông tóc vàng này thoát nhìn ưu nhã lại tuấn mỹ, có điều hiện tại hắn tự đánh mình thêm hai vành mắt gấu trúc, tóc dài cũng lộn xộn rối bù mất trật tự.

“Vì sao?” Severus nghe mình hỏi.

“Điều này chẳng phải rất rõ ràng sao? “Hắn” không chịu được Tom Riddle biến thành cái dạng đấy, mỗi lần nghe ta chuyển đặt tình hình gần đây của Tom đều phát điên. Hắn muốn nhanh chóng bức tiểu Tom thành dạng Voldemort, sau đó dễ dàng rời khỏi thân thể này của ta nghĩ cách chiếm dụng thân thể đứa bé kia.” Gellert Grindelwald chỉ vào đầu mình nói, rõ ràng “hắn” kia là chỉ kẻ xài chung thân với hắn – Voldemort.”

“Mà ra này... nói thật ta cũng hy vọng thế giới này có một người tên Voldemort xuất hiện, như vậy Albus sẽ có lực chuyển rời đến tên địch nhân kia... Có thể ta mới không phải địch của hắn, thậm chí có một ngày, ta có thể cùng hắn đồng chiến tuyến.”

... Tính tới tính lui, tính toán thật như tiểu Tom làm thật vậy.

Có điều hai Ma vương xài chung một thân thể đích thật không có hiệp nghị gì cộng đồng có lợi... Cho dù kiếp trước vẫn kiếp này, hai người bọn họ đều mang lợi ích xung đột.

“Người là người duy nhất để chúng ta có thể nhận thức chung một việc.” Gellert Grindelwald trầm mặc một hồi, lặp lại lời kia một lần, “Severus Snape — ta hy vọng người có thể lập lời thề không phá nổi kia, bằng không ta cùng “hắn” đều tán thành quyết định giết chết người.”

Quyết định duy nhất không xung đột chính là giết chết hoặc nhốt hoặc trục xuất à...

Severus Snape biểu thị mình hiểu rõ nguyên do những hành vi cử chỉ quỷ dị của Gellert, nhưng không có nghĩa hắn có bất luận trợ giúp gì với tình cảnh hoang đường hiện giờ... Hắn vẫn là kẻ thù tội không thể trốn thoát khỏi chỗ này, hơn nữa, hai tên Ma vương đáng chết này cứ nhiên đánh chủ ý lên người tiểu Tom nhà hắn...

... Đăng bởi: admin

25. Chương 25: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hm

Chương 35: Cái gọi là làm Ma vương chính là xui xẻo...

2549769-256-k753929

“Tại thời đại cùng xuất hiện hai linh hồn tương đồng... Thật sự không có vấn đề à?” Severus trầm mặc một hồi, sau đó theo góc lý luận đưa ra vấn đề này.

Nếu Voldemort cũng xuyên việt tới đây, mà tiểu Tom thời đại này vẫn sống được tốt đẹp... Như vậy có phải có nghĩa, có thể có hai linh hồn tương đồng song song tồn tại? Điều đó chẳng phải vi phạm các loại định luật thời không gì đó à?

— vì trả lời nghi hoặc của hắn, Gellert Grindelwald thật vất vả xoay người lấy lại quyền không chế.

“Không cần quan tâm loại chuyện này.” Gellert bất đắc dĩ nhún vai, “Cho dù trước khi gặp phải dòng chảy loạn thời không, tên nào tàn này chẳng phải cũng đã cắt mình thành rất nhiều lát à? Những mảnh linh hồn nhỏ song song tồn tại này cũng không vi phạm cái gì luật định.”

“— người con mẹ nó thể nào lại mắng ta nào tàn!”

Vì vậy kẻ vừa đoạt quyền không chế lập tức bị túm trở lại, người đàn ông tuấn mỹ tóc vàng lần thứ hai lại mang tư thái vô cùng không đẹp để gài bắt đầu trái đấm phải đấm.

Lúc này cô bé Phirluty cũng đến, gương mặt nhìn vị thầy già của mình một chút, vô cùng bình tĩnh nâng ấm rót trà cho tốt.

Rõ ràng, nàng đã quen vị “tiên sinh” mà nàng thuần phục hay động kinh như thế.

Severus Snape đứng ở một bên, cảm giác mí mắt của mình khó có thể ức chế bắt đầu co quắp.

Hắn phát hiện thái độ hiện tại của mình rất kỳ quái.

Đối mặt với tên “chân chính Voldemort” bám vào Grindelwald này, hắn phát hiện mình cứ nhiên không có sợ hãi, về phần kính nể cũng phai nhạt rất nhiều... Cừu hận thì còn có, chỉ cần hiện giờ hắn có năng lực giết chết tên ma vương động kinh hai nhân cách này, hắn khẳng định không do dự xông lên.

Hắn thật muốn tìm biện pháp giải quyết tình trạng quỷ quái hiện tại, tốt đẹp về nước Anh tìm tiểu Tom nhà hắn.

Được rồi, thật không nên trách hắn bình tĩnh quá mức. Chỉ cần bất cứ ai nhìn một người liên tục đánh vào đầu mình, cũng không có khả năng sinh ra cái tâm tình kính nể gì. Tình hình hiện tại thật quá khôi hài, thế cho nên Severus tiến thêm một bước lý giải vì sao Grindelwald chỉ có thể một mình ngốc ở Đức. Cho dù Gellert Grindelwald trở lại có cố cường đại ưu nhã quý tộc phong độ đi chăng nữa, chỉ cần đột nhiên tự mình cãi nhau động kinh, hình tượng hắn gây công xây dựng bao năm cũng đủ sụp khiến hắn xong đời.

Có điều tính cụ thể đến Severus, tình huống dường như phức tạp chút ít... Mỗi lần hắn nhìn thấy Voldemort xuyên việt tự đánh đầu mình, sẽ tìm lòng không nổi nhớ đến tiểu Tom nhà hắn để so sánh.

—— hình như so với tiểu Tom nhà mình bạo lực hơn một chút.

—— hình như sơ với tiểu Tom nhà mình càng nào tàn hơn một chút.

—— hình như sơ với tiểu Tom nhà mình tuổi càng lớn hơn lực lượng càng mạnh hơn? Có điều đây chẳng phải trọng điểm.

Severus cứ nhiên không tự chủ được một đường so sánh liên miên, cuối cùng cho ra kết luận tiểu Tom nhà mình rất tốt.

Hắn trong lòng đã hoàn toàn phân rõ Tom cùng tên xuyên việt Voldemort này —— linh hồn tương đồng thì đã sao? Điều đó chẳng quan trọng khi hai người hoàn toàn khác nhau. So sánh như vậy, hắn thật tình nghĩ Tom nhà mình ưu tú nhất, mà tên Voldemort xuyên việt chết đi sống lại này... tuyệt đối tuyệt đối càng dài càng nào tàn.

Hiện tại tâm tính của Severus hoàn toàn không giống người bị nhốt, ngược lại giống người làm vườn cần trọng suy nghĩ sâu xa thâm lường. Hắn ở trong lòng làm một bảng biểu so sánh, ánh mắt nhìn về phía Voldemort phía trước còn mang theo vài phần thương xót.

Loại tâm tình bình tĩnh quá mức, thậm chí mang theo ánh mắt thương xót này đặt trên người Voldemort thoát nhìn... càng khiến người phát điên.

...

Hiện tại Voldemort rất phiền muộn.

Hắn đã phiền muộn gần đủ sáu năm.

Những gì hắn cùng Gellert Grindelwald trải qua khi xài chung thân thể thật lâu hiển nhiên chẳng vui vẻ nổi... Trên thực tế, tình huống trái đánh phải đâm này chính là cục diện sống chung hòa bình mà suốt một thời gian thật dài chinh hợp mới có thể hình thành.

Tại thời điểm hai người vừa bị ném từ dòng chảy loạn thời không tới cùng một thân thể, họ đã từng thử rất nhiều phương thức bạo lực tiến hành quyết đấu. Với tình huống thông thường, kết quả của loại chiến đấu này chính là hai người họ ngay cả thần chú ác chú cũng không có đọc, thân thể xài chung không chút ưu nhã quỳ rạp xuống đất biến thành chó chết ma...

Điều đó đó đó có thể không khiến hắn phát điên à?!

Sau hai người thật vất vả mới đàm phán thành công, Voldemort đưa ra ý tưởng mau chân đến xem “bản thân trước đây”.

Khi đó mới là năm 1934, Tom Riddle hắn vẫn là đứa bé trong viện trẻ mồ côi không biết mình là phù thủy lạnh lùng cô độc...

Hắn cùng Gellert tạm thời không nghĩ cải biến lịch sử, cứ để tiểu Tom này cứ theo đường xưa đi thêm một lần. Sau đó hắn hắn có thể nghĩ cách rời khỏi Gellert bên này, tiến tới thân thể tiểu Tom —— vậy là chỉ bằng một cách lại vẹn toàn đôi bên.

Nhưng mọi chuyện lại không giống với tưởng tượng của hắn, với thân phận Gellert Grindelwald, muốn thần không biết quỷ không hay chạy đến Anh có thể nói dễ vậy sao. Voldemort ở trong lòng mắng một lần lại một lần, vì sao lại bay đến người Gellert a, tùy tiện đổi thành một phù thủy phổ thông nào đó làm việc còn phương tiện hơn nhiều...

Mà kết cục cuối cùng lại càng làm cho người ta phát điên hơn hẳn những gì trước đó cộng lại.

Khi Hắc Ma Vương đại nhân có thể trải qua bao nhiêu vạn hiểm ngàn khó đến viện trẻ mồ côi, cư nhiên nghe được lời khiến hắn suýt chút nữa tan vỡ...

“Tom Riddle?” Phu nhân Cole lật lật giấy tờ đăng ký, “Mấy năm trước hình như có đứa bé như vậy... Có điều hắn đã sớm bị mang đi rồi. Người thu dưỡng nó cũng là người quái quỷ, hình như gọi là Severus Snape gì gì đó...” Sau đó nàng ngẩng đầu, đẩy đẩy kính cận nhìn Gellert Grindelwald tóc vàng trước mắt, “Thế nào, người cũng có hứng thú với đứa bé kia? Người cũng là thân thích?”

Voldemort thiếu chút nữa có xung động giết Muggle bên đường.

Severus Snape... Severus Snape...

Thân thích thân thích thân thích...

Cư nhiên còn có những người khác xuyên việt đến thời đại này... Hơn nữa... Chính hắn cư nhiên bị một tên Tử Thần Thực Tử phản đồ “thu dưỡng”! Còn nói cái gì thân thích!

—— tôn nghiêm của Hắc Ma Vương ở đâu!

Sau đó hắn lại phải trải qua một đoạn thời gian ma sát xung hợp với Grindelwald, hắn thật vất vả mới tìm được Severus xuyên việt kia ở Hẻm Xéo. Lúc này đây Voldemort triệt để không có cách nào nữa, cho dù có ngàn vạn bản lĩnh, hắn cũng hết cách lấy thân phận Gellert Grindelwald chạy vào Hẻm Xéo đi...

Tuy rằng Muggle ở London không biết thân phận người Đức tóc vàng này, nhưng nếu nói vào tận Hẻm Xéo... nói thật chỉ sợ một đường bị phù thủy truy đánh.

Hắn càng ngày càng muốn động thủ giết người... Muốn giết cái tên Severus Snape kia cư nhiên dám có can đảm thu dưỡng Hắc Ma Vương đại nhân, cũng muốn giết chết Gellert Grindelwald...

Đúng vậy, hiện tại người hắn cừu hận nhất chính là tên Gellert xài chung thân thể với hắn.

Tình nhân già của Gellert cư nhiên là Albus Dumbledore a... Khi Voldemort ý thức được chuyện này, thế giới núi lửa nội tâm của hắn cũng tích tụ đến đỉnh núi.

Dumbledore!

Voldemort giờ mới phát hiện chuyện xài chung thân thể bị kịch nhất không phải là trái đá phải đâm, mà là kẻ Gellert Grindelwald sống lại vẫn tâm tâm niệm niệm nhưng nhớ Dumbledore! Hiện tại hắn cùng Gellert xài chung một thể, nói cách khác cũng có thể hắn cùng tên Dumbledore đầu tóc bạc râu kia... nghĩ tới đây Voldemort khóc không ra nước mắt nữa. Tuy rằng Gellert tốt bụng nhắc nhở hắn “hiện tại Dumbledore còn chưa có tóc bạc”, nhưng hắn nghĩ chuyện râu mép là đỏ là trắng không phải trọng điểm.... Trọng điểm nhất là, hắn cũng không nghĩ cùng Dumbledore ngủ trên một giường a!

Vì vậy hắn thậm chí có chút hối hận trước đây nỗ lực truy tầm sống mãi gì đó rồi, hiện tại chuyện sống lại gì gì đó quả là một chuyện bị kịch hoang đường...

Đây là nguyên nhân vì sao hắn không tiếc tất cả đại giới cũng muốn bắt lấy Severus Snape.

Hắn cố chờ Tom Riddle lớn thêm chút nữa nhi —— chỉ ít tâm tính cũng phải bình thường chút a, không thì nhiệm vụ tìm về chính mình gì gì đó vẫn xa xa không hứa hẹn.

Tác giả: kỳ thật truyện dài này mang nội dung hoàn toàn có thể viết thành phong cách phản ác hóa hắc hóa...

Nhưng hiện tại xem ra... tuy rằng nói khách quan mọi người đều rất bị thảm, nhưng khi đặt bọn họ cùng một chỗ với nhau bị thảm trái lại rất có hi vọng!

Tác giả biểu thị mình cũng không biết vì sao gặp phải phong cách như vậy... Có lẽ người xui xẻo ta xui xẻo, mọi người cùng nhau xui xẻo vì vậy xui xẻo lại đột nhiên biến thành dụng cụ tẩy chén. (âm chén (bôi cụ) theo phát âm trung quốc na ná “xui xẻo”, mà âm chén đương nhiên cần tẩy chén ^^).

Điều đó thật bất ngờ.

Mặt khác rất muốn làm một cp VolxGel cùng xài chung thân thể... Tuy rằng trước vẫn ủng hộ AD/GG, thế nhưng viết hai chương này (34, 35) quá mức buồn cười có chút nhện hông nổi...

Chương 36: Merlin trở về...

tải xuống (1)

Trên cơ bản Severus Snape đã hiểu rõ tình huống của mình.

Voldemort dự định bồi dưỡng Tom thành hình dạng trước đây của mình, hẳn nghĩ cách dời khỏi thân thể kia — về phần thân thể Gellert Grindelwald ra sao muốn thế nào thì cứ việc.

Mà Gellert tự nhiên không phản đối kế hoạch này... Nếu tiểu Tom biến thành Voldemort, vậy cực kỳ có khả năng cao phân tán lực chú ý của Dumbledore. Gellert sống lại không muốn lại lên đường xua đuổi đầu với Dumbledore, muốn tạo ra một địch nhân có lợi cho mục tiêu của hắn.

Hai vị Hắc Ma Vương đại nhân có kế hoạch kỳ thực trống đánh xuôi kèn thổi ngược, có điều có một bước tương đồng.

Tom Riddle.

Bọn họ muốn Tom Riddle biến thành thứ họ muốn.

“Ta thương xót các người.” Severus nhìn chăm chăm Gellert hai nhân cách trước mặt, nói với thái độ cực kỳ thành khẩn.

Những lời này của hắn xác thực nói rất thực tâm thành lòng...

Một kẻ an bài kế hoạch dài dòng, chỉ vì muốn không đối đầu với tình nhân cũ, một kẻ khác tính tới tính lui với mục tiêu là “chính mình với chính mình”. Hai vị Ma vương hao hết tâm tư các loại âm mưu, từ ý nghĩa nào đó là một bi kịch hoang đường.

“Người đây là cố ý khiêu khích?” Gellert tóc vàng cười lạnh đi tới trước mặt hắn, “Người nghĩ ta sống lại một lần đã quên Avada thế nào?”

Lúc này Severus không nghĩ suy đoán xem hiện tại chiếm chủ đạo thân thể là linh hồn nào, hắn chỉ nghĩ nói ra suy nghĩ trong lòng mình: “Các người già yếu vò lòng như thế kỳ thực chẳng có tác dụng gì... Người căn bản không biết Tom Riddle, đứa bé này không có khả năng biến thành thứ các người muốn.”

Vì vậy người tóc vàng trước mắt thân thể hơi cứng lại một chút...

Rõ ràng, vị Voldemort đại nhân lần thứ hai ở trong lòng phát điên... Rốt cuộc đây là thế giới bi thảm điên cuồng cỡ nào a!

Cư nhiên có người dám nói với hắn “Người không biết Tom Riddle” — cho dù khi đó hắn chủ động vứt bỏ cái tên kia, nhưng nghe người khác nói chính mình hắn vẫn thấy phiền muộn.

Với thân phận Gellert Grindelwald này, muốn xông vào Hẻm Xéo hoặc Hogwarts đương nhiên không có khả năng... Thế nhưng hai năm này, hắn đã thông qua Phirluty hiểu biết vài tình hình... Cái tên Tom Riddle bị Severus nuôi dưỡng này, rất sớm đã biến thành danh nhân Hẻm Xéo — thân là một nửa chủ cửa hàng “Nồi cùng bình thủy tinh”, mặc áo váy gái chào khách hàng phải gọi hạng nhất. Bao giờ cũng quần quýt lấy Severus hỉ hả chạy tới chạy lui, là một quỷ nhỏ tuy rằng quá mức hoạt náo nhưng lại cực kỳ đáng yêu.

Voldemort nghe được đánh giá như vậy thiếu chút nữa không nói gì cũng ghen... Hắn cư nhiên được người ta đánh giá “đáng yêu”!

Nhất là khi nghe đến chuyện tiểu Tom đến trường làm ra những cử động vui sướng, cùng trò khôi hài đứng trước công chúng biểu lộ với Severus Snape... hắn càng sâu sắc kiên nghị nhất định phải bắt lấy tên Severus Snape này, để Tom lớn lên “bình thường” một chút.

“Chính hắn” sao có thể có cái dạng hợm như thế! Thế nào có thể có dạng hợm như thế!

Hiện hắn thực sự bắt đầu chấp hành kế hoạch này, bắt cho được tên Snape kia về... Thế nhưng hắn phát hiện tất cả chẳng nên chuyện gì, trái lại càng thêm không xong. Tiểu Tom bên kia phải chờ đợi thật lâu

mới mong có kết quả, mà giờ này khắc này, tên Snape kia cứ nhiên dăm nói với hắn “Người không biết Tom Riddle”!

Lại còn nói hắn không biết? Trên đời này còn có ai càng thêm hiểu biết chính hắn?

“Đó không phải người. Cho dù linh hồn giống nhau, cũng là hai người hoàn toàn bất đồng.”

Vì vậy Voldemort chịu không nổi nữa, tức giận trực tiếp đá cửa rời đi. Kết quả đi được một nửa đường Gellert trong cơ thể gọi lại hắn: “Ta thật không muốn cùng người cướp đoạt thân thể đánh tới đánh lui, thế nên người có thể có chút lý trí được không?”

“Thế nào?”

“Đây là tòa thành Grindelwald, cũng là nhà của ta.” Gellert Grindelwald nhắc nhở hắn, “Người có thể hay không đừng để bị tù binh của chính người làm cho phát giận, sau đó mang theo cơ thể của ta chạy tới chạy lui?”

“...”

Kỳ thực đối với hai vị Hắc Ma Vương mà nói, phương pháp xử lý đơn giản nhất hiện tại là giết chết Snape.

Giết một tên xuyên việt cũng chẳng thay đổi gì tương lai, ngược lại càng dễ dàng cho kế hoạch của bọn họ... Thế nhưng trên thực tế, sau khi sống lại, bọn họ dường như không hẹn mà gặp cùng nhau tránh chú ngữ Avada này.

Gellert cùng Voldemort chưa từng dùng lại ác chú mà họ đã từng thiên vị này, cùng lắm là bắt tại trên miệng.

Hoặc nói những gì đã trải qua của hai hồn xài chung một thân đã dần khiến họ trở nên ôn hòa thiện lương...

Chỉ là... Sau khi chết đi sống lại, bọn họ triệt để mất lòng tin đối với ác chú Avada. Nếu mình có thể bị Merlin ném tới không, như vậy có cho đối phương một chú Avada cũng chẳng phải chuyện bảo hiểm gì — ai biết đối phương có hay không lại đột nhiên sống lại? Sau khi hai linh hồn trong thân thể Gellert Grindelwald thảo luận thật lâu, đều nghĩ mình không thể dùng biện pháp giản đơn “trực tiếp giết chết” này cho thỏa...

Bọn họ cũng cân nhắc “bức bách Severus Snape ký kết lời thề không gì phá nổi rời nước Anh”, cũng cân nhắc đến chuyện ném hắn tới nơi xa như châu Nam Mỹ, hoặc đảo nhỏ Alaska nào đó. Hai vị Hắc Ma Vương đại nhân trăm phương ngàn kế tìm kiếm đường lưu vong “không dễ dàng trốn trở về” — trên thực tế, nếu bọn họ có năng lực biết được 20 năm sau Muggle có khoa học kỹ thuật lên được mặt trăng, chỉ sợ cũng cân nhắc ném tù binh lên mặt trăng đi.

Nói chung, đối với đầu đề “làm sao dưới tiền đề không dùng Avada Kedavra giam cầm một người cả đời”, hai vị ma vương đều biểu thị áp lực rất lớn.

Cùng lúc đó, trên đỉnh tòa tháp Grindelwald.

“Ai u!” Một bé trai xinh đẹp tóc đỏ ngã trên nóc nhà, dường như cậu ngã rất nặng, thật vất vả mới đứng lên được xoa xoa đầu gối.

Gần đây không có kiến trúc nào càng cao hơn, đứa bé này làm sao có thể tới?

Nếu hoàn toàn theo nguyên lý vật lý, đứa bé này hình như ngã từ trên trời xuống vậy. Cũng may tòa thành này hoang vắng, ngoại trừ “Thánh đồ” thuần phục Grindelwald cũng chẳng có ai kề gần — cho nên trong khoảng thời gian ngắn, cũng không có ai chú ý tới đứa bé đột nhiên biến ra từ không khí này.

“Thật là không được tự nhiên...” Bé trai lẩm bẩm nói, “Rốt cuộc lấy lại được dáng dấp nguyên hình rồi... Thế nhưng hình như làm “Nagini” thời gian quá dài, hiện tại cứ nhiên đi đường... quá không tự nhiên rồi...”

Cậu ở nóc thành cao nhất nhìn quanh bốn phía, sau đó thử đi lên hai bước. Động tác của cậu có chút mới lạ, giống như không quá quen cách đi đứng của con người. Đứa bé thần linh cuối cùng cũng khôi phục hình thái thật cần thận mà đi, đi được hai bước liền nhớ ra giờ mình đã khôi phục năng lực pháp thuật. Vì vậy

cậu trực tiếp nhảy xuống từ nóc nhà, đồng thời nhẹ nhàng khéo léo dừng lại ở ngoài tường thành giữa không trung.

“Severus...” Merlin hơi ngó cái đầu nhỏ vào cửa sổ, nhưng không có tìm thấy người muốn tìm. Vì vậy cậu đổi cửa sổ khác, tiếp tục tìm người kia, “Severus Snape? Nhanh lên hỗ trợ a, hiện tại chúng ta có rắc rối lớn...”

Cậu bay tới thối đi từng cửa sổ một, quỹ tích bay nhìn mười phần quỷ dị.

Nhưng chính cậu cũng không ý thức được nó, tiếp tục duy trì tìm kiếm từng cửa sổ một.

“Ta cần sự giúp đỡ của người... Dòng chảy loạn thời không ra vấn đề rồi...”

Vì vậy khi Severus Snape lần thứ hai ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn vừa vặn đối diện khuôn mặt nhỏ nhắn lo ló ngoài cửa sổ của Merlin. Lúc này hắn cho rằng mình viễn thị, thế nhưng hắn phát hiện tất cả trước mắt là sự thật.

Merlin... Hắn đã trở về, với hình thái đứa bé thần linh nguyên sơ của mình.

“Người đã biến trở về?” Severus lập tức ý thức được một vấn đề, “Tom đâu?”

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới Merlin bỗng nhiên chạy đến đây... Hắn đã quen với Merlin rắn nhỏ Nagini, không khác nào giấy nào bám lên người Tom. Trước đó, hắn cũng không quá mức lo lắng về Tom bên kia, cũng vì Merlin ở đó.

Tuy hắn bị Gellert hai nhàn cách bắt tới đây, nhưng hắn không cho rằng mình rời đi sẽ làm Tom phát sinh thay đổi triệt để gì. Đứa bé Tom này cố chấp, hoạt bát, lấy mình làm trung tâm nhưng lại vô cùng nhạy cảm... Cậu sẽ không tự dừng khó hiểu thay đổi thành người mà hai Ma vương kia muốn. Hoặc nói, dù Tom trong lòng có luẩn quẩn gì, cũng sẽ có rắn nhỏ Merlin này ở bên hỗ trợ sửa chữa.

Thế nhưng hiện tại Merlin đã biến trở về...

Xảy ra chuyện gì?

“Không còn nhiều thì giờ giải thích nữa, ta có chuyện muốn người giúp đỡ.” Merlin trực tiếp nói, khuôn mặt trẻ con tràn ngập lo lắng. Từ ban đầu, hắn thấy Merlin luôn là hình tượng không đáng tin không đáng giá khắp chốn góc ngách, lần đầu tiên thấy cậu bày ra thái độ nghiêm túc như vậy.

“Rốt cuộc... Làm sao vậy?”

... Đăng bởi: admin

26. Chương 26: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 37: Tiền căn, tử vong cùng số phận...

755533

Ngoài cửa sổ đột nhiên có Merlin xuất hiện, hơn nữa còn bị thổi bay loạn... tình hình này thật sự có điểm kinh tởm.

Nhưng Severus không đặt lực chú ý lên tình huống quỷ dị ấy.

Hắn quan tâm chỉ có một điều, một vấn đề càng thêm nghiêm trọng. So với việc Merlin đột nhiên xuất hiện sẽ mang đến ngạc nhiên, hắn càng muốn biết Tom hiện tại ở đâu thế nào.

Trước hắn vẫn không kinh hoảng, chỉ lãnh tĩnh nghĩ làm sao thoát đi.

Đến tận giờ khắc này, mọi sự mới hoàn toàn thoát khỏi tay hắn.

Rốt cuộc... xảy ra chuyện gì?

“Minh Hà là dòng sông người chết cùng dòng sông thời gian, thông thường sẽ không có vấn đề gì.” Merlin nhỏ giọng nói với hắn. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không thuộc về của đứa bé tầm tuổi này nên có, lúc này,

lần đầu tiên Severus mới rõ ràng ý thức được đứa bé tóc đỏ này là một vị thần. Merlin tiến qua cửa sổ đến trước mặt hắn, nhẹ nhàng hỏi: “Như vậy ngươi nghĩ, vì sao ngươi vừa lúc đi tới khi Minh Hà gặp trục trặc?”

“Vì sao?” Severus theo ý tứ của cậu hỏi một câu, thế nhưng mơ hồ đã ý thức được chút ít.

Vấn đề hắn sống lại cùng xuyên việt thật đáng nghi ngờ rất nặng... Lúc đó Merlin đưa ra lý do là “vì ta muốn tìm người chơi cờ”, thế nhưng dù sao lý do này cũng quá đáng cười chút đi...

Dù sao Merlin cũng là thần linh, không đáng tin cỡ nào, cũng không có khả năng làm ra hành vi bốc đồng như vậy.

“Bởi vì thời không của chúng ta đã sớm xuất hiện dấu hiệu hỗn loạn.” Merlin nói, “Trước lúc ta sống lại người, ta cũng đã nỗ lực chữa trị nhiều lần, thế nhưng... cũng không được gì.”

“Dòng chảy loạn thời không có thể tạo ra tai hại lớn hơn nhiều những gì ngươi tưởng, cũng không phải chỉ để vài người xuyên việt là xong. Nếu thời gian hỗn loạn không để làm thẳng, thời không loạn rồi sẽ không chỉ để mấy người xuyên việt gặp xui —— mà là toàn bộ thời gian a! Đến lúc đó hôm nay xong lại đến hôm qua, ngày hôm qua xong lại nhảy đến ngày mốt, từ năm 1994 nhảy đến thời đại La Mã. Ta không có năng lực nhanh chóng chữa trị những... rối loạn ấy, cho nên ta cần vài người ở các thời không bất đồng đến làm đạo tiêu (người chỉ đường).” Merlin lộ ra đáng cười nhẹ, sau đó chỉ vào Severus nói rằng, “Người giúp đỡ ta chỉ có hai người, người đầu tiên là Gellert Grindelwald, người thứ hai là ngươi.”

Severus nhớ lại ngày đầu tiên mình nhìn thấy Merlin...

Khi đó, quả thực hắn có đề cập tới vấn đề Gellert Grindelwald. “Nhưng khi đó ngươi nói cho ta biết nguyên nhân không phải vậy... Ngươi khi đó nói cho ta sống lại là vì...”

“Lừa gạt ngươi thôi.” Merlin vẻ cười giòn cứt dứt hẳn, “Hơn nữa ngươi không cảm thấy ta biến thành rắn nhỏ xong ngay cả năng lực bảo vệ mình cũng không có rất vô năng hay sao? Nếu không vì chữa trị thời không, sao ta có thể để mình chật vật như vậy? Vừa phải giúp hai người sống lại âm thầm làm đạo tiêu, còn muốn bảo trì tính ổn định cho Minh Hà... Phiền toái nhiều như vậy, ngay cả năng lực của ta còn bị hao hết nửa kia.”

—— bởi vì hao hết sạch năng lượng, nên đành tội nghiệp chiếm đoạt thân thể rắn nhỏ Nagini.

Thế nhưng hiện tại, không cần nữa.

Đối tượng ban đầu Merlin định tuyển là Grindelwald... Thế nhưng trên đường lại lòi ra một Voldemort cùng mặc tới nên đạo tiêu mất hiệu lực. Lúc đó Merlin ngồi xổm bên Minh Hà tức giận gọi tới gọi lui, mắng phù thủy ăn no rồi việc không có chuyện gì đi cắt xé linh hồn mình làm mấy miếng thành ra lọt qua khe thời không.

Sau đó chính là Severus Snape... Hắn cùng Grindelwald, cùng là đối tượng mà Merlin hao hết tâm tư mới lựa chọn cho hợp nhất. Merlin áp dụng phương pháp là từ đầu đến đuôi bảo mật với người được lựa chọn, chỉ chuyển dời chút ít lực lượng của mình đến người được chọn sống lại. Cho nên đối với tư chất của người được chọn đều phải có yêu cầu cực cao, không phải tùy tiện Muggle hoặc phù thủy nào cũng có thể nhận nổi.

Severus Snape cùng Gellert Grindelwald, là hai người ưu tú nhất mà Merlin thiên tuyển vạn tuyển mới được lọc ra.

Từ tính cách, tâm trí đến ma lực tất thấy đều hoàn toàn phù hợp yêu cầu.

Tuy Grindelwald lúc xuyên đã không cẩn thận mang theo một vị khách không mời... Còn Severus Snape lúc nhảy sông tự vận nhảy đến độ vô cùng chủ động thiếu chút nữa dọa cả Merlin... Thế nhưng tính tổng thể mà nói, quá trình của công trình chữa trị dòng chảy loạn thời không này cũng tương đối thuận lợi.

Tuy Merlin hóa thân thành hình thái rắn nhỏ, nhưng thân là thần linh cậu vẫn có thể cảm ứng được hướng đi của Minh Hà. Vài năm này có hai người tuyển định làm đạo tiêu dẫn đường giúp dòng chảy ổn định, Minh Hà không có bất kỳ hỗn loạn gì. Mà những bố trí trước đó cho việc sửa chữa Minh Hà đã phát huy tác dụng, tất cả đã đến thời khắc sắp kết thúc...

“Hiện tại khe nứt đã được chữa trị, dòng chảy loạn lưu thời không lập tức sẽ khôi phục.”

Merlin tận khả năng giản đơn hóa khái quát hóa những tiền căn (sự việc phát sinh trước đó), khiến Severus đứng ở một bên không khỏi nhũn mảy. Vị thần linh bé trai này nói muốn tìm mình hỗ trợ, thế nhưng hiện tại tất cả dường như rất thuận lợi, tất cả đã đi theo hướng tốt... “Nga, ta cũng không biết mình có bản lĩnh chiếu cố thần Merlin chữa trị cứu vớt thời không.” Severus khó hiểu đành nói vậy, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Merlin trừng mắt to: “Kỳ thực không có việc gì.”

Lúc này cửa đột nhiên mở, Gellert Grindelwald vẻ mặt ngạc nhiên: “Đây là trẻ con nhà ai?”

— xem hắn không nhận ra vị Merlin đầu sỏ gây tội, vị này tám phần mười là Voldemort xuyên việt.

Tại lúc hắn không gì sánh được kinh ngạc cùng đề phòng, còn trong lòng Severus lại nghi hoặc đầy bụng thì... Merlin bỗng nhiên làm ra chuyện khiến ai cũng nghĩ không ra.

“Không có gì, chỉ mời người giúp ta một chút bận rộn nho nhỏ.” Bé trai thần linh ngả người về phía trước ngó dò xét, hơi hợt nói rằng, “Ta chỉ muốn mời các người giúp đỡ chết lại một lần... Được không?”

Severus nghe cậu nói những lời này cho hết thì, tất cả đều đã quá muộn.

Hắn cảm giác được bụng mình có một loại ẩm ướt nóng cháy đau đớn. Đợi đến khi hắn cúi đầu nhìn cho rõ tình huống thì, nhìn thấy cảnh khiến người ta muốn nứt vỡ — tại trong bụng của hắn, cánh tay đứa bé với tư thái không thể tưởng tượng nổi chọc thẳng qua.

Đúng vậy, chọc thẳng, thật giống như thân thể người là bánh mì xốp.

Ý niệm đầu tiên của Severus Snape lại là, kiểu chết bị người dùng tay chọc thẳng giết thể này đích xác thật hiếm thấy...

Hắn là sẽ chết luôn ha... Tuy rằng trước đây chưa từng nghe có ai chết như vậy quá...

Nói bị thần linh tự mình động tay giết chết, loại chuyện này có đúng hay không nên được coi là vinh hạnh a...

(quả thật “động tay” ý đen luôn.... =)))

Thế nhưng hiện tại có muốn nghĩ chạy trốn gì đi nữa cũng không còn kịp rồi, vốn có nghĩ cách lừa gạt Gellert Grindelwald chạy đi cũng không dùng được nữa... Không biết còn có thể nhìn thấy đứa bé Tom kia?

Trong lúc ý thức hoảng hốt, những ý niệm hỗn loạn cùng lúc xuất hiện bay loạn trong đầu.

“Được rồi, người cũng phải giúp ta bận rộn này.” Merlin khoan thai xoay người trong phòng, quay đầu nói với Gellert Grindelwald. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vẫn còn nét non nớt ngây thơ, “Để tránh cho quá mức thì phản ngược một lần nữa lại loạn dòng chảy thời không, các người hai người có thể giúp ta chết thêm lần nữa không?”

Câu hỏi này không phải hỏi ý kiến, mà hoàn toàn là trần thuật.

Trong nháy mắt cậu mở miệng, người đàn ông tóc vàng trước mắt giống như khối đá thạch nặng nề ngã xuống đất, hoàn toàn mất đi ý thức.

Cho dù là Gellert Grindelwald có năng lực phản ứng lại... cũng không kịp rút ra đũa phép của mình.

Đũa phép cơn nguội hoặc ác chú Avada Kedavra lúc này đây, trong hoàn cảnh hoàn toàn thoát ly thông thường thoát nhìn như một truyện cười.

Vốn cũng không phải không có cách phối hợp giải quyết. Gellert cùng Voldemort một thân hai hồn các loại xảo trá, còn Severus trong cảnh bình tĩnh cố nghĩ cách trốn thoát — mọi người đều nỗ lực nghĩ cách trong đầu, nhưng tất cả đều dừng ở phạm trù logic thông thường.

Nhưng hôm nay tất cả đã phá vỡ, triệt để, đơn giản, thô bạo.

Cho dù là âm mưu vẫn tính toán, cũng phải dùng năng lực có đủ đi ứng đối.

— đáng sợ chân chính phải là loại đột ngột xuất hiện mà lại hết cách phòng bị này mới đúng.

– If it was the reason, we call it the destiny –
– Nếu đó là lý do, chúng ta gọi nó là số phận –

Mấy ngày sau.

Bên ngoài tòa thành Grindelwald.

Tom Riddle rạch đầu ngón tay của mình, khiến máu trên ngón tay rỉ lên tấm bản đồ đặc chế. “Hắn là sắp tới rồi ha.” Cậu thật chăm chú cẩn thận rửa từng giọt máu lên tấm bản đồ vẽ vẽ, đồng thời thấp giọng lầm bầm, “Tuy tăng trước đây nghĩ khu cấm thư viện trường có nhiều sách pháp thuật Đen quá, nhưng hiện tại xem chừng vẫn là dùng được thôi...”

Đây là một pháp thuật truy tung đặc thù, chỉ cần có vật phẩm mà mục tiêu đã từng sử dụng là có thể hoàn thành phép định vị.

Sau khi trốn học khỏi trường cậu vẫn một mực bồn ba... Từ chỗ này đến chỗ khác, chỉ vì tìm cho được người giám hộ của mình. Thời gian trôi qua lâu như vậy, cuối cùng cậu cũng tìm được đến Đức.

Địa điểm Đức này tương đối nhạy cảm, cậu không biết người giám hộ của mình vì sao lại đến đây.

Nhưng thực ra cậu cũng không lo lắng Severus gặp xui gì... Trên thực tế, thiếu niên vẫn cố chấp cho rằng người giám hộ chủ động vứt bỏ mình. Thế nên trong quá trình truy đuổi, trong lòng cậu vẫn đầy nỗi uất khuất.

(uất khuất: đau lòng, cam chịu nhịn nhẫn thua thiệt)

Từ nhỏ đến lớn cậu đều nghĩ Severus là một người vô cùng vô cùng tài giỏi lợi hại, thế nên căn bản cậu không cân nhắc đến các khả năng khác. Hơn nữa pháp thuật truy tung cũng chứng minh “Severus còn sống”, càng giúp cậu kiên định tin tưởng khả năng mình bị vứt bỏ.

“Dựa theo bản đồ... Hình như là ở đây.”

Tom hơi do dự một lúc, sau đó nhìn chằm chằm bản đồ nói nhỏ. Hắn biết Đức là nơi tương đối nhạy cảm, cho nên cậu càng thêm cẩn thận hơn trước. Cậu cất đồ đạc của mình thật kỹ, sau đó lần thứ hai lấy ra bản đồ mở ra. Sau một lúc lâu, lần thứ hai cậu nói ra với âm thanh trầm kín chỉ mình nghe thấy cái tên kia.

“Severus...”

Hiện tại cậu còn không biết chuyện gì xảy ra ở tòa thành Grindelwald, thậm chí ngay cả lai lịch tòa thành cậu còn không biết. Hơn nữa trên thực tế, ngay cả những “Thánh Đồ” thủ vệ tòa thành này... cũng không biết chủ nhân tòa thành lúc này đã xảy ra những biến động khác thường đến cỡ nào.

Chương 38: Nhà ga Ngã Tư Vua.

4-866081-1372702383_500x0

Lần thứ hai Severus tỉnh lại, chỉ cảm thấy một loại bó tay vô lực thật sâu.

Hắn đã không còn hứng thú miệt mài theo đuổi trạng thái hiện giờ của mình là sống vẫn là chết nữa... Trên thực tế, gần đây hắn gặt gao chết đi sống lại quá nhiều lần, đã tới trình độ hắn có thể tập quán rồi...

Ta xin hắn không có phân liệt Trường Sinh Linh Giá, vì sao phải gặp cảnh chết đi sống thêm sống lại lại chết này a!

“... Chết tiệt Merlin.”

Từ trong cổ họng thở ra tiếng dài khan, hắn vỗ vỗ áo choàng đứng lên.

Merlin thành linh xuất hiện nói “nhờ giúp đỡ” khiến hắn tương đối bị khiếp hãi...

Hắn không nghĩ Merlin sẽ trở về, càng không nghĩ tới nhờ giúp đỡ của cậu là “chết lại” —— xem chừng trong mắt đứa khùng này chết quả thực như một phương thức giao thông nào đó, tùy tiện có thể xoay đầu tàu.

Merlin a...

Suốt một thời gian dài, cái tên này đều đối ứng với con rắn nhỏ không chút đáng tin ngốc hồ hồ bên người Tom.

Severus vẫn nhớ kỹ cuộc sống chung đụng ở Hẻm Xéo, tuy rằng “hai người một rắn” kể ra kết cấu có chút kỳ quặc, nhưng một nhà ba “người” có cách thức ở chung thật sự có điểm giống người nhà chân chính. Hơn nữa suốt đoạn thời gian sống chung, Tom cùng Merlin vẫn có quan hệ mật thiết nhất.

Dù sao Tom có nỗ lực quần quýt lấy Severus mấy, sự chênh lệch giữa tuổi tác của hai người họ vẫn là đường dài không nhỏ. Ngược lại, nhờ có rắn nhỏ Merlin tính cách ấu trĩ thường thường có thể trở thành đối tượng Tom trút bầu tâm sự.

Cho đến lúc đi đến Hogwarts, rắn nhỏ vẫn như bóng hình với Tom.

Ngày qua lâu như vậy, Severus cũng hầu như quên Merlin không phải rắn nhỏ thông thường, mà là một vị thần linh bất ngờ giáng xuống thân thể Nagini a.

Khi Merlin thoát khỏi hình thái rắn nhỏ, với tư cách thần linh xuất hiện... hắn vô cùng kinh ngạc trong lúc nhất thời không nói được gì ra lời.

Mà cũng vì sưng sốt một lúc như vậy, hắn cũng đã mất đi ý thức đây là đâu.

“Cho dù đối với người mà nói để ta sống lại hay chết đi mà nói chỉ là cái nhấc tay, nhưng người cũng nên cân nhắc một chút Tom chứ...” Severus ở trong lòng nhớ đến hình ảnh Tom mang theo Merlin khắp chốn chạy loạn vui vẻ hoạt náo, dưới đáy lòng nhẹ than thở dài, “Người làm vậy Tom sẽ nghĩ thế nào... Nhờ khiến Tom biết lại muốn hiểu lắm a...” Ở bên Tom lâu như vậy, rắn nhỏ Merlin người sao có thể nhẫn tâm làm được như vậy.

Không có đáp lại.

Merlin không ở chỗ này.

Severus phẩy sạch bụi bặm trên áo choàng, đứng lên nhìn bốn phía xung quanh.

Hắn vốn cho rằng có thể thấy Merlin ngồi xổm bên bờ Minh Hà lần thứ hai giải thích cho hắn, nhưng khi hắn thấy mình đang ở đâu, thiếu chút nữa hắn muốn nhéo mình một cái nhìn xem xem có đúng hay không đang nằm mơ.

Không có bầu trời xam xám... Không có dòng nước chảy xiết không ngừng...

Ở đây không phải Minh Hà hắn đã từng nhìn thấy.

“Nên bị Aavada trăm lần Merlin a, vì sao chết xong lại nhìn thấy chuyện này...” Cho dù Severus Snape đã quen đối mặt với chết chóc cùng sống lại cũng có thể bảo trì bình tĩnh, cũng vì cảnh tượng trước mắt làm cho mất bình tĩnh thấp giọng mắng.

Trước mặt hắn, rõ ràng là trạm xe lửa bình thường đến không thể bình thường hơn.

“Tuu ——” đoàn tàu bắt đầu kéo xích xình xịch.

Severus không biết mình nên đánh giá thế nào với cảnh tượng trước mắt... Bởi vì... nhà ga này hắn thật sự quen thuộc đến không thể quen hơn nữa... Cho dù kết cấu, trang sức màu tường, hắn đều nhìn thấy vô số lần.

Đây là ở London, nhà ga Ngã Tư Vua.

—— vì sao là nhà ga Ngã Tư Vua a!

—— vì sao chết xong lại quay về nơi này? Hắn cũng không phải phù thủy mới nhập học, không cần từ nơi này lại đi tới sân ga 9 ¾ tới Hogwarts...

Trong nháy mắt bị Merlin đột ngột tập kích ở tòa thành kia, Severus từng cân nhắc chết đi xong mình sẽ được đón tới Minh Hà. Nhưng mà hắn không nghĩ tới mở mắt ra lại thấy nhà ga Ngã Tư Vua... Loại cảnh tượng vô cùng bình thường này, khiến đại não của hắn nhất thời trống rỗng.

Vì sao Minh Hà lại biến mất, sau đó đột nhiên biến thành dáng vẻ bình thường như thế này...

“Bởi vì hình dáng hiện tại này, mới là hình thái chân chính của Minh Hà a.” Một giọng nữ ôn hòa từ phía sau lưng hắn cất lên.

“Ai?” Severus Snape quay đầu lại.

— hắn nhìn thấy một... một Nhân Mã.

Tuy rằng sân ga này có cùng hình dạng với nhà ga Ngã Tư Vua, nhưng hắn rất nhanh phát hiện nó khác với nhà ga trong hiện thức. Hiện tại nơi hắn đứng rất vắng vẻ, hoàn toàn không giống hiện thực đông đúc lộn xộn nhộn nháo. Ngay bên đài Ngắm Trăng, chỉ có duy nhất chiếc tàu kiểu cũ...

Mà Nhân Mã kia đứng cạnh toa tàu.

Nửa người trên của nàng là hình thái phụ nữ, mái tóc dài màu cây đay rối tung xoa sau đầu, nửa người dưới là thân ngựa bốn chân.

Khác với Nhân Mã ở Rừng Cấm, vị nữ sĩ Nhân Mã này mặc chiếc áo đồng phục viền vàng màu đen, nghiêm nhiên là nhân viên toa tàu Ngã Tư Vua.

“Ta tên Charon,” nàng mỉm cười nói, chậm rãi đạp cước bước xuống từ đoàn tàu, “Là người đưa đò Minh Hà.”

Nhân Mã tự xưng “người đưa đò Minh Hà” thản nhiên bước tới.

“Thế nhưng chỉ cần có mắt cũng nhìn ra ở đây không có đò... Hơn nữa thân người người rõ ràng là đồng phục của đoàn tàu Muggle ha?” Severus thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

“Nhưng ngài sao lại cho rằng, Minh Hà nhất định không phải là một trạm nhà ga?” Nhân Mã Charon mỉm cười hỏi lại, “Đây mới là hình dáng chân thực của nó a... Chỉ khi gặp phải vấn đề trục trặc nó mới có những dạng hình dáng khác. Mà khi nó ổn định hoàn toàn, Minh Hà luôn có hình dạng là nhà ga Ngã Tư Vua... Lại nói tiếp, phải cảm tạ ngài đã trợ giúp chữa trị Minh Hà. — hoan nghênh ngài trở thành hành khách đầu tiên từ khi giải trừ tai họa dòng chảy loạn thời không!”

Nàng đi tới trước mặt Severus, vươn hai tay mạnh mẽ làm ra tư thế mời.

“Vậy chiếc xe này... Sẽ đi đến đâu? Nơi mà chỉ có người chết có thể đến ư?”

“Đúng vậy,” Charon tự hào giới thiệu, “Kỳ thực hình thái trạm xe lửa với Minh Hà mà nói quá bình thường, nơi này là nơi chuyển trạm giữa người sống và người chết. Đi theo ta, cái gọi là tới hạn cuối đồng thời cũng là một khởi điểm của ý nghĩa khác.”

Nương theo lời giải thích của nàng, chiếc xe lửa lại tuôn ra từng tiếng “Tu — tu” xình xịch, phảng phất như con chiến mã đáp lại lời chủ nhân nó.

Nguyên lai cái gọi là chết đi cùng sống lại mình trước đây... đều là an bài vì chữa trị Minh Hà ư...

Thì ra hiện tại mới là kết thúc chân chính...

Severus trầm mặc, trong đôi mắt đen tinh thuần không có vui sướng cũng không có bi thương. Sau một lát, hắn mới nói với âm thanh đè ép cực thấp: “Ta từ chối.”

“A?” Charon kêu lên, hình như vô cùng kinh ngạc khi hắn trả lời như vậy, “Ngài chẳng phải vẫn muốn kết thúc sao? Ta nghĩ Merlin đại nhân từng nói, ngài vẫn bài xích chuyện sống lại a. Hiện tại cuối cùng đã chữa xong Minh Hà, đối với ngài mà nói chẳng phải vừa được nguyện à?”

“... Ta còn có cách nào hay không... có thể trở lại?” Hắn nghe mình nhẹ giọng hỏi.

— vấn đề này giống như không phải do hắn không chế, mà chính vì sinh mạng của hắn thốt ra.

Severus chăm chú nhìn thật lâu vào xe lửa Minh Hà, cùng Nhân Mã Charon đứng ở chỗ xa đằng trước...

Hiện tại tất cả đã bình thường, nếu hiện giờ hắn bước lên xe lửa, hắn có được “cái chết” ha? Sẽ không còn phải sống lại, sẽ không còn Merlin, sẽ không còn những lữ trình chẳng thể tưởng tượng nổi.

Hắn sẽ giống như những vong hồn khác kia, đi tới nơi thuộc về người chết như hắn.

Thế nhưng...

Thế nhưng...

Còn không muốn yên giấc.

Severus nhắm mắt lại, một lát sau lần thứ hai mở ra.

Hắn muốn được đi về. Trở về hiện thế.

Tuy rằng khi ấy bị Merlin ném đi sống lại, hắn từng ở trong lòng oán giận vị thần linh bé trai này đánh vỡ cái chết bình tĩnh của hắn. Nhưng hiện giờ đã khác, hiện tại... hắn có một số chuyện không thể không lo lắng...

“Ta không muốn cứ thế chết đi.” Hắn nhìn thẳng vào con mắt Nhân Mã Charon, nhẹ giọng nói rằng, “Nếu có thể, mang ta đến gặp Merlin. Ta muốn hắn giúp ta trở lại.”

Tuy rằng tới nay hắn nghĩ không có lạc thú sống giống một người chết... Tuy rằng tới nay đều nghĩ chết đi với mình mà nói không phải khổ sở mà là giải thoát... Nhưng hiện tại hắn phải trở lại, trở lại thế giới hiện thực bên kia đi tìm người hắn lo lắng cùng chưa hết trách nhiệm.

Hắn cùng Tom Riddle ở bên nhau nhiều năm như vậy... Đã quen có người ở bên làm bạn...

Hắn không thể cho phép tất cả tan vỡ, chỉ vì tên khốn Merlin kia tự nhiên đuổi mình về Minh Hà, khiến cho tất cả những kỷ ức có được như nước chảy về biển.

Không thể dễ dàng tha thứ mình cái gì cũng không nỗ lực đi làm, tùy ý để loại chuyện này xảy ra.

“—— ta nghĩ trở về.”

... Đăng bởi: admin

27. Chương 27: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 39: Năm năm.

43723549

“Cư nhiên ngay cả ngài cũng không nguyện bước lên lộ trình a...”

Charon lộ ra vẻ khổ não, một lát sau nói với Severus: “Vây được rồi, mời tiến tới nơi này chờ ta một chút.”

Severus có chút nghi hoặc đi theo, có điều rất nhanh hắn hiểu rõ vì sao Charon lại nói từ “cũng” này. Tại phòng chờ của nhà ga Ngã Tư Vua, hắn thấy ở đó có một đồng phế tích hỗn loạn... Mà người ngồi chồm hổm giữa đồng phế tích đó... lại là Gellert Grindelwald.

Người đàn ông tóc vàng đang bị buộc đứng chờ ở phòng đợi, để tránh khỏi bị Charon bắt đi lên dò Minh Hà.

Thì ra Charon cũng đã nói với vị này... Đồng thời cũng bị từ chối ư?

Severus Snape mau mảy đánh giá Grindelwald, một lát sau hắn mở miệng hỏi: “Hiện tại người... cuối cùng cũng độc thân?”

“Nghe vấn đề giống như trước đây ta không phải độc thân ấy.” Gellert cũng nhìn thấy hắn, vì vậy cười khổ đáp, “Nếu như người hỏi cái tên khốn kia biến mất hay chưa, ta có thể nói cho người là đúng vậy. Merlin hình như muốn cho hai người chúng ta quay về, còn phần cái mảnh nhỏ kia chạy đi đâu hắn cũng chẳng quan tâm.”

Voldemort cuối cùng cũng biến mất... Điều này với Gellert mà nói quả thực to lớn như Phật giảng Phúc.

“Ta cũng không nghĩ từ bỏ.” Gellert Grindelwald vô cùng thành khẩn giải thích với Severus, “Có điều giờ người không cần lo lắng... Ta trở lại cũng sẽ không thay đổi lịch sử, lại càng không quay lại đường thất bại

xưa nữa. Trên thực tế, sống lại một lần bị tên nào tàn kia xài chung thân thể vài năm... Danh lợi gì gì đó ta đã sớm phai nhạt.”

Chết đi sống lại lại trái đánh phải đá... Quá trình vô cùng vô cùng hoang đường làm hắc cũng bình thản hơn, những gì trước đây theo đuổi dường như không còn quan trọng nữa.

“Ngược lại... còn chuyện khác... càng thêm quan trọng. Lúc đó ta được sống lại cũng đã muốn đi viễn hồ, chỉ vì có tên nào tàn cùng ra đoạt thân thể cho nên không tiện đi làm.” Gellert Grindelwald bỗng nhiên cười cười, trong ánh mắt lóe lên từng đợt sóng êm dịu. Rõ ràng, hắc lại nghĩ tới Albus Dumbledore, “Cho nên ta với người đều muốn trở lại... Nếu thật có cách quay lại ấy.”

Severus không khó đoán Grindelwald nói cái gì...

Năm Đen tối cuối cùng trong trí nhớ, “Nhật Báo Tiên Tri” đã chỉ trích rằng hiệu trưởng Dumbledore cùng Grindelwald từng là đôi bạn thân. Mà lúc sống lại mỗi lần Grindelwald đều nói đến Dumbledore — điều này cho thấy quan hệ của hai người cũng không chỉ đơn giản kiểu “bạn thân” như vậy.

Có điều Severus lười miệt mài truy đuổi chuyện ân oán yêu hận của hai người thế hệ trước... Hắc nghĩ Grindelwald thoát trạng thái một xác hai hồn là tốt hơn nhiều, chỉ ít mục tiêu của hắc biến thành Dumbledore mà không phải suốt ngày túm lấy mình nữa.

...

Đợi thêm một đoạn thời gian, Severus cùng Gellert Grindelwald hai kẻ đồng bệnh tương liên bị Merlin chọn trúng cuối cùng cũng đợi được câu trả lời của Charon.

“Hai vị,” Nhân Mã Charon vẫn duy trì lối nói chuyện trước đó, với xưng hô tôn kính quá mức, “Cảm tạ hai người đã giúp Đại Nhân Merlin làm những chuyện này... Cho nên yêu cầu của hai người, chuyện trở lại không phải không có khả năng.”

Đoàn tàu Minh Hà vĩnh viễn chỉ đi một chiều, nhưng cũng không có nghĩa nó không cho phép người trở về.

Cho dù là ai — chỉ cần nguyện ý trả giá — đều có thể từ nơi này trở về thế giới thực tại, cũng vì thế mà có u linh tồn tại.

Cho dù là Muggle hay phù thủy đều không có khả năng thấy những u hồn hiện thế này, trừ phi u hồn nguyện ý ký kết khế ước. Một phần u hồn ký kết với tòa thành Hogwarts hoặc các địa điểm khác, vì vậy chúng nó có thể nhìn thấy tại nơi đó. Phần đông u hồn chọn loại này, như Myrtle sống nhờ Hogwarts, Nick-suýt-mất-đầu hay Công Tước Đẫm Máu...

Một loại khế ước khác, đó là u hồn ký kết khế ước cùng một người nào đó... đương nhiên u hồn này cũng chỉ có thể được nhìn thấy bởi người được sống ký kết cùng họ.

“Là người đưa đồ Minh Hà, ta phải nhắc nhở ngài rằng trở về có giá rất đắt.”

Charon giảng giải xong những cách thức trở về, sau đó nhìn hai người nhắc nhở: “Trở về cũng không có nghĩa sinh mạng kéo dài, mà là một loại... lưu luyến bình thường mà thôi. Phần lớn u hồn cũng không chọn cách này, mà là leo lên xe lửa tiếp tục hành trình của họ. Trở về sau đó không còn là người, không thể nhìn thấy, cũng không thể nói bí mật Minh Hà cho người khác... Ngài là người Đại Nhân Merlin lựa chọn, cũng muốn quay về xem sao?”

“Đương nhiên.” Severus rất bình tĩnh nói. Grindelwald bên cạnh cũng mỉm cười như không gật đầu.

Nếu không có Merlin giầy vò ném tới năm 1933, phỏng chừng hắc lựa chọn leo lên xe lửa — sống chết có giá, đều tại mệnh trời. Lúc hắc chết dưới nanh nọc của Nagini, hắc đã hoàn thành trách nhiệm của mình. Hắc thành công bảo vệ con trai của Lily, đứa bé Kẻ Được Chọn họ Potter kia. Khi còn sống hắc từng chống cự, từng phản nộ, cuộc sống qua đi cũng có yêu ghét, đã không còn cần đến phương thức này đó để trở về nữa.

Thế nhưng giờ đã khác... Đời này hắc sống lại hay chết đi đều do Merlin tùy hứng an bài, hoàn toàn vì cái kế hoạch chữa trị Minh Hà quý kia.

Hắc không thể tiếp thu số phận kỳ cục như thế.

Hắn còn có chuyện chưa xong.

Còn chưa muốn yên giấc.

“VẬY... ta hiểu rồi.”

Charon thật sâu thở dài, dẫn hai người đi tới hành lang cạnh phòng đợi. Đi về phía trước, đằng trước có một cái phòng nhỏ dài. Vị Nhân Mã đưa đồ này đưa Severus cùng Grindelwald đều tự vào một gian riêng.

“Từ nơi này có thể trở về?” Severus Snape nhìn nơi này lơ mơ tối hơn hẳn so với nhà ga Ngã Tư Vua, phạm vi nhìn cũng trở nên mơ hồ có chút không rõ. Hắn không khỏi hỏi Charon, kết quả không có hồi âm.

Xung quanh dần tối sầm.

Giống như đêm tối co rút lại, cái gì cũng không thấy. Đợi đến lúc Severus thử lục lọi về phía trước, lại phát hiện trời trong sáng như mặt trời mọc sáng sớm. Hắn không mò theo tường bên, mà vô cùng dễ dàng đi ra ngoài.

Hắn lập tức phát hiện xung quanh không còn là gian phòng nhỏ hẹp kia nữa... Tia sáng dần sáng sửa hơn, hắn thấy đại sảnh cùng những bàn ghế dài quen thuộc.

Nơi này rõ ràng là đại sảnh đường Hogwarts.

—— hắn đã trở về.

Đại sảnh đường Hogwarts hôm nay phá lệ sôi nổi hào hứng.

Severus nhìn bốn phía, phát hiện mọi thứ quanh đó đều là bí đỏ cùng trang sức quý nhỏ. Các động vật nhỏ các Nhà đều ăn mặc kiểu cách cũng chứng minh điểm ấy, hôm nay lại là ngày Halloween, ngày lễ Bí đỏ sung sướng của Hogwarts.

Cư nhiên lại là Halloween à... Giống như vô ý thức, những chuyện đã xảy ra ngày Halloween ập tràn vào óc.

Hắn hướng tới dãy bàn dài Nhà Slytherin, hy vọng ở đây có thể nhìn thấy Tom Riddle. Nhưng vừa cất bước hắn chợt phát hiện, thân thể giống như mất trọng lượng... Bước chân không chạm đến mặt đất, đừng nói bước, chỉ bằng nói là bay đi.

Mà lúc hắn thối đến, mấy học sinh Hogwarts vẫn hỉ hủ như trước, giống như hắn không tồn tại.

Chờ chút, là chính xác không tồn tại.

Severus nhớ Charon từng nói, chỉ khi ký khế ước với tòa thành u hồn mới có thể nhìn thấy... Mà hiện tại hắn hoàn toàn rơi vào trạng thái “không thể nhận ra”. Hắn mang tâm tình phức tạp bay qua dãy bàn học sinh, dù giáo sư hay học sinh đều có mặt như không trông đối với hắn.

Hiện tại Tom hắn học năm ba?

Hắn đi lúc đứa bé này còn học năm hai... Ở Đức mấy tháng, thời gian Minh Hà có thể khác biệt, hiện tại là Halloween, sợ rằng qua đúng một năm? Hắn muốn nhìn Tom năm này có làm loạn ra chuyện gì không...

Nhưng hiện tại trên bàn Slytherin không có hình ảnh quen thuộc kia.

Hơn nữa, không chỉ như vậy... mấy học sinh kia thoạt nhìn đều rất... xa lạ à!

Chuyện này làm Severus thoáng cảnh giác, hắn khẳng định chắc chắn rằng mình chưa từng thấy mấy học sinh này. Những học sinh đồng cấp với Tom tuy rằng hắn không dám biết hết, nhưng chí ít cũng nhớ mặt họ. Mà giờ khắc này, hắn phát hiện những học sinh năm ba đang ồn ào huyên náo này... ——đường như một cái hắn cũng không nhận ra!

Thế này... chuyện gì đã xảy ra...

Một nỗi lo âu ập vào lòng hắn, cho đến khi hắn tận mắt nhìn đến thiếu niên mái tóc bạch kim kia. Abraxas Malfoy đã có huy hiệu cấp trưởng, tóc đã dài đến lưng. Hắn cao lớn hơn nhiều, không hề mang dáng vẻ trẻ con... Mà mấy học sinh kia cư nhiên xưng hắn là thủ tịch năm bảy.

Đường nhìn của Severus chuyển dời tới chỗ mấy học sinh đang tụ lại...

Quả nhiên, mấy học sinh đồng cấp Tom đều đã trưởng thành.

Ngay cả Eileen Prince... cô bé an tĩnh, tối tăm năm nhất kia... cũng đã lớn thành cô thiếu nữ an tĩnh năm sáu Ravenclaw.

Biến hóa bất thành linh làm Severus nói không nên lời, hắn tìm thư tín cùng báo tường để tìm thời gian, Sau vài phút, hắn không thể tin nhìn trên báo in mấy chữ... ngày 31 tháng 10 năm 1944.

Người đưa đồ Minh Hà quả đã đưa hắn về, nhưng tựa hồ đã sai thời gian... Vốn hắn chỉ đi mấy tháng, mà nay... đã tròn năm năm.

Severus trầm mặc nhìn dãy bàn dài Slytherin cách đó không xa.

Những đứa bé kia đều đã trưởng thành... Năm năm trôi qua, những đứa bé cô bé đều thành chàng trai thiếu nữ. Mà trong đám người ấy, có một người lặng lẽ biến mất.

Không thấy Tom Riddle.

Chương 40: Voldemort...

Tom.Marvolo.Riddle.full.1103236

Severus không tìm được Tom Riddle ở lễ hội Halloween...

Nói không lo lắng là giả dối.

Muốn biết chuyện gì đã xảy ra...

Muốn biết đứa bé ấy vài năm này ra sao...

Hắn hơi nhíu nhíu mày, một lòng suy nghĩ làm sao có thể tìm ra cùng xác nhân trạng thái hiện giờ của Tom... Theo ký ức của hắn, hình như trong phòng hiệu trưởng có phần danh sách học sinh các Nhà...

“Hey, bạn mới à.” Một tiếng nói vang lên phía sau hắn.

Severus Snape quay đầu, kết quả nhìn thấy đứa bé u hồn màu trắng châu đứng đằng sau mình. U hồn kia giống như rất hưng phấn, vô cùng vui sướng bắt chuyện mời các u hồn khác lại đây: “Ta phát hiện một bạn mới... Giống như vừa mới “trở về”!”

“Ta không phải bạn mới gì của các người...” Hắn chưa kịp nói hết, đám u hồn đã vây lấy. Trong đó có kẻ hắn đã từng gặp, có kẻ chưa.

Ngây người ở Hogwarts nhiều năm như vậy, giờ Severus mới biết tòa thành nhiều u hồn như vậy!

Lũ u hồn bình thường bồi hồi quanh tòa thành, nhưng vẫn xa cách đám người một khoảng nhất định... Dù có quan hệ tốt với học sinh, cũng sẽ không tiếp cận gần như vậy. Càng không thể hô hoán bạn bè, cùng các u hồn khác hô cái gì “lại đây nhận thức đồng loại mới”...

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Severus được cả đám u hồn nhiệt liệt thân mật vây quanh như vậy.

“Thật vui khi quen biết người, đồng bạn mới.” Những u hồn này từng cái chào hỏi với hắn, “Lại đây giới thiệu chút ha... Người chết lúc nào vậy?”

Tuy hiểu rõ những u hồn này sẽ không thương tổn mình, nhưng nhìn cả đám đối đãi nhiệt tình với đồng loại như thế cũng chẳng phải chuyện vui vẻ thoải mái. Cho dù là Severus, cũng không khỏi thâm nuốt vài ngụm khí mới bình phục tâm tình.

“Ayda, đừng sợ.” U hồn Bà Bé nhiệt tình đi lên, “Hoan nghênh trở về Hogwarts! Nhìn dáng này của người, hẳn là từ Minh Hà trở về ha? Còn chưa ký kết khế ước với Hogwarts? Không sao, chúng ta mỗi người đều có thể dạy người làm thế nào. Chỉ cần khế ước xong, người có thể bán thực thể để mọi người trong Hogwarts nhìn thấy mình...”

“Ta không cần khế ước.” Severus vừa mở miệng đám u hồn xung quanh đều yên tĩnh lại, “Trên thực tế ta quay về căn bản không vì ở lại Hogwarts... Ta chỉ muốn tìm một người. Một học sinh tên là Tom Riddle, các người có thấy qua không?”

Những u hồn này chẳng còn sót lại chút nhiệt tình, ngược lại tất thảy đều trầm mặc.

Chúng nó mang theo ánh mắt thương xót nhìn hắc, giống như hắc vừa nói chuyện hoang đường nào đó.

Bà Béo ho khan hai tiếng: “Người nói... người trở về tìm người?”

Severus không chút do dự nói: “Đúng vậy.”

Lũ u hồn kia lại trầm lặng trong chốc lát. Một lát sau, Bà Béo đại biểu mọi người nói: “Cái kia... Người quả nhiên là người chết mới trở về a... Những người chết ngay người ở tòa thành lâu như chúng ta đều biết, người “trở về” tìm người cần bản đều kết thúc bi kịch.” Không đợi Severus mở miệng nói ý kiến của mình, Bà Béo nói thêm, “Giống như học sinh người nói kia, chúng ta còn biết nhiều chút. Tên Tom Riddle này ta quả thực đã nghe qua, trước đây hắc là học sinh Hogwarts. Nhưng vài năm trước học sinh này cũng đã chết rồi a.”

Đáp án này khiến đại não Severus tại thời khắc này bỗng trống rỗng.

Hắc cân nhắc tình huống hoang đường tồi tệ nhất, lại không nghĩ nhận đáp án như vậy...

Tom Riddle, đã chết?

Hắc không thể cho chuyện này là sự thật để đón nhận... Dù mình mất thực thể, hắc cũng không nhìn mấy u hồn này, hấp tấp xoay người rời đi.

Giờ hắc có thể xuyên qua tường, thẳng tắp đi một đường tới chỗ có danh sách Nhà... Sau đó Severus nhìn thấy đánh dấu trên danh sách —— “Tom Riddle, nhập học năm 1938, thuần huyết hoặc hỗn huyết (không biết), năm 1942 mất tích sau sự kiện xà quái.”

Chẳng biết từ lúc nào, Bà Béo yên lặng bay tới sau lưng Severus.

“Sự kiện xà quái năm ấy rất kinh động Hogwarts, cho nên chúng ta đều nghe qua.” Bà Béo lo lắng nói.

Vị u hồn buồn não này đã sống nhờ Hogwarts rất lâu, theo bà, Severus chỉ là một trong phần nhiều những u linh không thể tiếp thu sự thật mà thôi. Bà thử khai thông người đàn ông trước mắt, có điều Severus hiển nhiên không có bao nhiêu ý thức tự giác mình là u linh...

“Sự kiện xà quái?” Severus từ trong răng nghiến ra những từ này.

“Đúng vậy, nghe nói có người phóng thả xà quái trong hầm ngầm Slytherin.” Bà Béo đáp, “Kết quả học sinh kia... cứ như vậy biến mất. Ta rất xin lỗi, nhưng chuyện này hết cách dấu diếm. Nhưng có thể tìm báo hồi đó để xem, ở đó cũng nhắc tới chuyện học sinh kia chết dưới sự kiện xà quái.”

Sau đó là khoảng lặng trầm hơn trước.

“Ta phải rời Hogwarts một chuyến, thực xin lỗi lãng phí ý tốt nghênh đón của các người.” Severus nhìn chăm chăm danh sách học sinh một hồi, sau đó mặt không đổi đứng thẳng thân thể.

“Người còn muốn tìm?” Bà Béo hỏi.

Đứa bé có u hồn màu trắng châu bạc kia chẳng biết từ lúc nào cũng lại đây, nhỏ giọng với Severus: “Lưu lại lập kế ước với tòa thành là đáng tin nhất... Thường thường mà nói những người “trở về” tìm người... đều không có kết cục tốt...”

Severus không nghe họ nói xong.

Lần thứ hai hắc trở lại đại sảnh đường Hogwarts, yến hội còn chưa tan, bọn nhỏ các Nhà ở chỗ này đang chơi Hóa Trang. Mọi người đều vui vẻ, đứa bé kia của hắc chính là kẻ hoạt bát nhất trong đám động vật nhỏ Hogwarts a. Là Slytherin lại suốt ngày chạy loạn nháo nhào, còn vào ngày Halloween nằm úp sấp trên bàn ăn biểu lộ với hắc “Ta thích người”.

Đứa bé kia biến mất, không còn bóng dáng. Văn kiện ghi chép hắc là người bị hại bởi sự kiện xà quái, vài nét bút ghi lại khái quát cuộc đời.

Severus một câu cũng không nói, cứ như vậy lặng yên rời tòa thành Hogwarts.

Đương nhiên hắn không có hứng thú lưu lại làm u hồn cho Hogwarts. Tuy đám người Bà Béo rất thân mật, nhưng chuyện từ chối thiện ý người khác này... cũng không phải là lần đầu Severus làm.

Sự “trở về” của hắn không phải quyến luyến đối với mệnh của mình, mà vì không an tâm mà thôi.

Trạng thái hiện giờ của hắn hết cách sử dụng bột Floo phương tiện giao thông gì gì, nhưng lại có thuộc tính đi xuyên qua mọi vật thể... Nên hắn đi nơi nào cũng phương tiện.

Lúc nghe “Tom Riddle đã chết” tim hắn quả thực cũng co rút, nhưng chi tiết sau đó làm hắn nghi ngờ. Tom chết vào sự kiện xà quái tập kích? Đây quả là nguyên nhân quá khó tin. Severus tin tưởng xà quái dù trúng trăm chú lằn lộn, cũng sẽ không tùy tiện tập kích hậu duệ duy nhất hiện nay của Slytherin.

Severus nghĩ tất cả đều có ẩn tình khác... Đứa bé Tom Riddle nhất định đang êm đẹp sống ở nơi nào đó trên thế gian này.

Hắn cứ như vậy một đường bay bay tìm kiếm... Trên đường đi qua một số thôn trấn, đương nhiên cũng có thành thị Muggle. Ngoại trừ tòa thành Hogwarts cũng ít có u hồn tụ tập bên ngoài, cho nên căn bản không có người nào thấy hắn.

Nhưng hắn không ngờ rằng, mình tìm kiếm lại ngoài ý muốn thuận lợi như thế. Không đợi đến lúc hắn nghĩ cách tới Hẻm Xéo nơi phù thủy tụ tập, ngay lúc này ngoài ý muốn hắn nghe thấy cái tên sét đánh ngang trời. Ngay tại trang viên hẻo lánh, hắn phát hiện có phù thủy ở lại nên dừng chân. Mà đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nghe được hai người đàn ông nói chuyện phiếm.

“... Đây là sản nghiệp của ai?” Một người hỏi.

“Cũng như vài tòa nhà trước đó, đều thuộc về đại nhân Voldemort.”

... Cái gì?

Giờ khắc này Severus triệt để không bảo trì được bình tĩnh nữa... Đây là cái gì cùng cái gì, Tom Riddle, Voldemort? Hắn muốn xông lên hỏi xem có chuyện gì, nhưng mà ngay tức khắc hắn phát hiện mình không tiếng động xuyên qua hai người kia...

Lúc này hắn mới hận trạng thái hiện giờ của mình. “Trở về” biến thành u hồn chẳng ai có thể nhìn thấy, ngay cả chuyện muốn làm cũng làm không được. Đăng bởi: admin

28. Chương 28: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 41: Cái gọi là gặp lại...

tải xuống (3)

Có một thiếu niên, trước đây cậu gọi là Tom, sau đó cải danh cho chính mình thành Lord Voldemort.

Nhân sinh đầu đời cậu một mình trải qua, lần thứ hai là quần quanh bên một người xuyên việt tên Severus.

Severus Snape không tin số phận... Hoặc nói, hắn nghĩ với trình độ hồ đồ của Tom lúc đó, đã có thể đánh bay cái số phận này nọ xa cách tám đường xa. Đứa bé này từng trải qua xưng hô “Sỉ nhục Slytherin”, hắn không tin tên nhóc ấy đột nhiên có một ngày hứng lên đi tàn sát Muggle.

Nhưng giờ này khắc này hắn thừa nhận, những gì mình nghĩ trước đó đều đã sai. Thiếu niên đã từng cười hì hì ở bên hắn, ngày hôm nay cư nhiên đi lên đường xưa.

Severus nhìn thiếu niên gần trong gang tấc trước mắt... Tâm tình phức tạp.

Hắn đã tìm được cậu một đoạn thời gian, thế nhưng nhiều lúc hắn không dám thừa nhận đây chính là đứa bé từng bầu bạn với hắn mấy năm trời.

Lúc đầu nghe người khác nói ra cái tên “Voldemort” này, Severus nghĩ tâm mình cũng trầm xuống. Vì vậy hắn theo đầu mối tìm đường, cuối cùng cũng nhìn thấy cậu.

Tom Riddle mười bảy tuổi trưởng thành với dáng người cao lớn, nhưng cặp mắt đen trước kia... nay đã biến thành màu đỏ rực.

Còn gì để nói nữa?

Còn khả năng nào khác nữa?

Tom Riddle chết vào sự kiện xà quái mấy năm trước, vì vậy kẻ hiện tại đang tồn tại trên thế gian này chỉ là Voldemort.

Severus u hồn tìm đến được danh sách các Nhà, có chút hiểu được vài năm này đã xảy ra cái gì. Xà quái Hogwarts không tạo thành các thương tổn khác, chỉ hoàn thành việc Tom giao cho – tạo thành cơ giả chết. Từ này về sau thân phận Tom Riddle này triệt để biến mất, qua vài năm, một phù thủy tự xưng là Voldemort xuất hiện ở London.

Phù thủy này không những có thể sử dụng nhiều thần chú cao cấp, mà còn, chẳng hiểu vì sao, lại chiếm được sự trung thành giúp sức của các “Thánh Đồ” một thời của Grindelwald.

“Tất cả đã xong xuôi rồi à... Rất tốt, đã thông báo đến Thánh Đồ bên kia chưa?” Voldemort này luôn bày ra hình tượng là một người đàn ông tóc đen mắt đỏ. Ban đầu Severus thiếu chút nữa không nhận ra, một lát sau mới phát hiện đó là do Tom sử dụng Thuốc Tăng Tuổi nguy trang thành. Tom hầu như mỗi ngày đều sử dụng Thuốc Tăng Tuổi, như vậy mới có thể duy trì được hình dáng người thành niên.

Thực tế tuổi của cậu mới chỉ có mười bảy, giống như những học sinh kia còn chưa tốt nghiệp...

Severus thấy cảnh này, hầu như muốn xông lên tiến thành một hồi vật lộn kiểu Muggle đánh đứa bé Tom này một trận... Tại sao có thể như vậy? Thế nào lại biến thành cái dạng này? Cứ coi là “Voldemort” trước đây cũng phải mấy năm sau mới bắt đầu kiến tạo được thế lực cho mình, mà hiện tại Tom mới vị thành niên đã bắt đầu mua thành cùng sử dụng thần chú nguy hiểm cấp cao...

Đó chính là cự quái nhỏ tư duy cổ quái sức sống dư thừa mỗi ngày bám dính bên người hắn sao?

“Rốt cuộc trong đầu ngươi đang nghĩ cái gì?” Hắn nhẹ giọng hỏi, nhưng hắn không có được bất kỳ lời đáp lại nào. Ngược lại, khi hắn vươn tay đến, hắn lại không cần thận xuyên qua bàn.

Không cần thận lại quên a, mình hiện giờ là u hồn... Hắn không có cách nào đánh cái mộng của Tom, bởi vì hiện giờ ngay cả thân thể hắn cũng không có nữa.

Không có cách nào thay đổi mọi chuyện, chỉ có thể ngồi xem tất cả xảy ra.

Thật vất vả mới xin được giấy phép đặc biệt của Merlin từ Minh Hà trở về, chỉ để bàng quan nhìn tất thấy sao?

Severus Snape cảm thấy mình càng ngày càng gắt gỏng. Hắn mất mở trường trường nhìn thiếu niên tóc đen mắt hồng kia thay đổi tuổi tác cùng diện mạo của mình, sử dụng cái tên giả Voldemort đến thăm các phù thủy các linh vực. Từ ý nghĩa nào đó mà nói, đứa bé này ở phương diện thủ lĩnh làm tốt hơn nhiều so với tên nào tàn ác miến kia. Dù sao tên Voldemort kia quy củ ở lại Hogwarts đọc sách bảy năm, mà cậu tuổi trẻ như vậy đã làm được tất thấy... Còn không biết dùng cách nào thu phục được đám tàn quân của Grindelwald.

“Nên khen ngươi làm được rất tốt sao...” Hắn tự nhủ nói với mình, mặc dù biết tiếng nói của mình sẽ chẳng thể được nghe bởi bất kỳ ai, nhưng lúc này hắn mở miệng cảm thấy mình tràn đầy cay đắng: “Ta nên giống như trước kia coi ngươi là tiểu Tom... hay cần phải thừa nhận ngươi biến thành Hắc Ma Vương nhanh chóng như vậy?”

Rốt cuộc hắn nên coi cậu là thiếu niên Tom, hay phải thừa nhận thiếu niên tóc đen này là Voldemort?

Ngay lúc Severus cam chịu mình tự thì thảo một mình, thiếu niên kia bỗng nhiên thỉnh linh quay đầu.

Con mắt màu đỏ thoáng cảnh giác, nhìn thẳng vào u hồn không ai có thể thấy đứng bên cửa sổ kia.

“... Là ngươi... Đã trở về sao?” Tom Riddle bỗng nhiên phất dậy, trong giọng nói mang theo lời nóng bỏng cổ quái.

“Người có thể nhìn thấy u hồn?” Severus Snape bị phản ứng đột ngột của thiếu niên làm cho hoảng sợ, hầu như có phản xạ thấp giọng mắng: “Đáng chết, người hiện giờ đang làm cái gì! Bắt cóc Xà quái thả ra trường học, hơn nữa còn nghiên cứu cái gì sống mãi, cư nhiên chọn uống Thuốc Tăng Tuổi để thay đổi hình tượng... Người sẽ không biết độc dược này không thích hợp sử dụng lâu dài sao?”

Hắn thở một hơi rống xong nhưng lời này, lúc này mới phát hiện hình như có điểm không đúng.

Thiếu niên tóc đen mắt đỏ chỉ dõi theo phương hướng đằng sau hắn, cặp mắt đỏ rực không có tiêu cự, càng không có phản ứng đối với lời nói của hắn.

Một lát sau, hắn quay đầu lại, cúi đầu dè dặt huyết thái dương.

“Đại nhân Voldemort?” Thuộc hạ đứng ở một bên báo cáo công tác hoảng loạn hỏi.

“Không, không có gì, chỉ là nhìn lầm một chút.” Cậu hơi hốt đáp lại, tiếp tục ẩn dấu tâm tình dưới lớp nguy trang.

Quả nhiên là ảo giác sao, người đã bỏ rơi mình kia sợ rằng sẽ không bao giờ... trở về. Cho nên mình cũng không cần tự mình đa tình như thương người kia làm chuyện cười, mình sẽ không bao giờ làm Tom của người kia, chỉ cần thân phận Voldemort này cũng sống rất tốt.

Thiếu niên nhắm mắt lại, lạnh nhạt ra lệnh cho mọi người đi ra ngoài, sau đó dờ ra nhìn gian phòng vắng vẻ.

Chỉ là cậu không biết... Người kia mà cậu thầm tưởng kỳ thực vẫn đứng cùng một gian phòng với mình.

Hơn nữa Severus Snape lúc này, lần thứ hai vì thân phận u hồn của mình mà bất lực thật sâu.

Bên ngoài hiện tại. Minh Hà.

“Đại nhân Merlin, ngài nghĩ làm như vậy có được không?” Nhân Mã Charon nhẹ giọng hỏi.

“Ta không biết.” Merlin lộ ra nụ cười thật trẻ con, “Sao ta có thể biết nhỉ? Người cùng ta, chỉ cần bàng quan xem xem là tốt rồi.”

Trước mặt đứa bé thần linh là một cái gương nước nho nhỏ...

Mặt trên chiếu thiếu niên Tom cùng Severus, rõ ràng đã gặp lại mà không có cách nào thấy.

“Người biết, ta mất mát nhiều so với người bình thường. Ta đã lấy “tình cảm” làm thù lao tặng cho Nineveh, từ ngày ta phản bội Arthur, từ ngày thu được truyền thừa thần linh của Nineveh đều là thế này...” Cậu bé thần linh tóc đỏ nở non.

Cậu đã sống hơn ngàn năm, trước sau vẫn biểu hiện ra tính tình trẻ con vô tâm vô phế.

Thế nhưng thực tế... Cậu cười cũng là giả, ngay cả mắt húng cũng là giả. Tất cả vui sướng giận buồn bình thường, thiếu niên ngàn năm trước cũng đã quên.

Merlin ghé vào bên bờ sống, nghiêng đầu quan sát hình ảnh dưới trần.

“Charon, người chỉ cần cùng ta đứng nhìn là tốt rồi... Đã bắt đầu rồi.”

Severus cứ như vậy đứng nhìn cuộc sống hiện tại của Tom Riddle...

Mang theo tên giả Voldemort, bằng lực lượng tuyệt đối thu được một số ủng hộ của phù thủy giới Anh Quốc. Sau đó mỗi ngày đều dùng Thuốc Tăng Tuổi, triệt để vứt bỏ quan hệ với tiểu Tom Riddle gốc ghê tởm trước đó. Hiện tại Severus có chút hiểu được vì sao đứa bé Tom Riddle này lại phải thay tên đổi họ rồi, bởi vì cái tên Tom Riddle này hồi học Hogwarts quá mức nổi tiếng. Rất nhiều trẻ con phù thủy đều biết, đó là một bé trai cổ quái “bị phân đến Slytherin nhưng thoát nhìn rất giống Hufflepuff” —— nếu dùng cái tên này đi xây dựng thế lực, phỏng chừng những người mới tới quy thuận đều trực tiếp phải tay bỏ đi.

Mà vào mỗi đêm muộn, Tom Riddle đều phải bảo chứng mình ở một mình. Lần nào cậu đều phóng ra một đồng chú ngữ phòng hộ cho gian phòng của mình, giống như rất sợ người khác đến phát hiện mình kỳ thực chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi.

Gian phòng của cậu tuyệt đối là nơi tư nhân, không cho phép bất kỳ ai rảo bước tiến vào.

Đó là loại phòng bị mạnh đến mức khiến người ta giận sôi, thế nhưng từ phương hướng khác, dường như chỉ là kẻ lo lắng bị người khác nhìn thấy mặt yếu đuối của mình.

Đứa bé Tom này rốt cuộc đang nghĩ gì...

Thiếu niên xác nhận xung quanh không có ai, kỳ thực còn có đôi mắt đang nhìn ở bên... Đó chính là Severus vẫn xui xẻo trong trạng thái u hồn.

Severus không biết mình nên làm gì, trên thực tế hẳn nghĩ mình bất lực với tất cả.

Hiện tại Tom một mình một người trở lại căn phòng, cởi áo khoác định đi ngủ... Severus thở dài, dự định dùng năng lực của u hồn xuyên tường tạm thời ra ngoài đi dạo. Nhưng đúng lúc này, hẳn bỗng nhiên thấy thiếu niên tóc đen mắt đỏ như bị giật điện nhảy dựng lên từ trên giường, sau đó túm lấy áp choàng che lấy nửa người, một bên luống cuống tay chân đứng dậy tìm dưa phép.

Severus vốn cho rằng Tom lại phát điên cái gì, nhưng mà chuyện kế tiếp làm hẳn không biết phải làm sao cho đúng... Cái trán của hẳn chạm vào tường, bị tường kiên cố vô cùng hung hăng đập một cái.

Hắn ngạc nhiên quay đầu nhìn Tom: “Ta... Người...”

Vừa mở miệng, hẳn nghe thấy tiếng của mình vang lên. Sống với cuộc sống u hồn mấy tháng, khiến hẳn hầu như quên hết nên nói thế nào, người người ta ta nửa ngày cũng không nói ra một câu hoàn chỉnh.

Hắn cư nhiên... tại giờ khắc này, bỗng nhiên thu được thật thế.

Đây... đây là có chuyện gì a? Vì sao lại đột ngột như vậy? Vì sao là hiện tại? Tuy rằng thoát khỏi trạng thái u hồn là chuyện đáng mừng, nhưng hiện giờ không thích hợp a... Thiếu niên trước mặt ngoại trừ áo choàng đen rộng thùng thình ra cũng không có mặc cái gì, sau đó hẳn cứ như vậy xuất hiện tại gian phòng của hẳn cùng hẳn trần trụi đứng trước mặt.

Trải qua chuyện như vậy, thiếu niên cũng nhận ra hẳn. Cánh tay nắm chặt dưa phép thoáng lỏng ra một chút, sau đó lần thứ hai lại nắm chặt.

“Ta... lại nằm mơ sao?”

Tom Riddle khoe miệng tràn ra nụ cười lạnh lẽo, sau đó cậu cười lắc đầu tự mình phủ định: “Nga, không, nếu là mộng người lại xoay người bỏ ta lại, ngay sau đó ta sẽ dùng tất cả những ác chú mà ta biết giết chết người.”

“Tom...” Severus khó khăn gọi cái tên kia, nhưng thiếu niên đứng trước mặt lần thứ hai lắc đầu với hẳn.

“Người không biết sao? Tom Riddle đã sớm chết.” Thiếu niên tóc đen với đôi mắt đỏ rực khe vung dưa phép triệu hồi một bộ quần áo, với tư thái bình tĩnh ngồi xuống trước mặt hẳn. Severus vốn cho rằng mình xuất hiện sẽ khiến thiếu niên kích động, nhưng không có, cái gì cũng không có. Thiếu niên kia mỉm cười ngồi trước mặt hẳn, dùng thái độ giọng nói nắm chắc trong tay nói: “Vây, ta nghĩ, chúng ta hẳn nên nói chuyện.”

...

-> Nhấn vào đây: Chương 42: Kết cục sau đó...

... Đăng bởi: admin

29. Chương 29: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 42: Kết cục sau đó...

300px-Orderphoenix

Tác giả: Đúng vậy, giống như tên chương, đây là kết cục nho nhỏ của vài chục năm sau.

(Nhắc nhở: chuyện nhân vật chính là Sirius Black)

(mời mọi người không cần khùng hoảng, mọi người không có đọc sai truyện hay nhấn nhầm chương... Không nên hỏi ta vì sao nhân vật cho tới nay không lên sân khấu đột nhiên nhảy ra, hắn chỉ là áo rỗng bước qua...)

Bụi trần lạc định, câu chuyện cũ đã kết thúc vài chục năm sau.

Sirius Black giãy dựa trong bóng đêm, thật vất vả mới tìm thấy được điểm đỏ mơ hồ.

Sau khi ngã xuống màn che Cổng Tò Vò ở Bộ Pháp Thuật, hắn cảm giác mình đi qua đường hầm thật dài thật dài, hắn cứ rơi mãi, cho đến khi tới điểm cuối cùn. Hắn muốn nhảy dựng lên nhìn xem mình đang ở đâu, mà đúng lúc này, hắn bỗng nhiên bị người ta nâng chân nhỏ lên: “Phu nhân Black, là một thiếu gia.” Một tiếng nói vang lên.

Đây là... chuyện gì xảy ra...

“Ồ... Oa a! Oa a!” Sirius Black vừa mới mở miệng đã biến thành tiếng khóc khó nghe của trẻ con, hắn phát hiện mình không có khả năng nói ra một câu hoàn chỉnh.

Sau đó hắn nhìn thấy người mẹ đã chết đi nhiều năm của mình, với dáng vẻ trẻ trung an tường mỉm cười.

Đây là bắt đầu của tất cả, cũng là chấm dứt của tất cả.

Tháng 3 năm 1960, James Potter sinh ra.

Cũng vào tháng 3 ấy, Remus Lupin sinh ra.

Tháng 10 cùng năm, Sirius Black sinh ra. Xuyên việt trở thành một đứa bé làm hắn vui mừng ra nước mắt, hắn biết có rất nhiều thứ sẽ thay đổi.

Cái chết của James cùng Lily... Sự thống trị hắc ám của Voldemort... Cùng với con đỡ đầu Harry của hắn...

Sirius Black biến thành trẻ con xong hận không thể nói hết những gì mình biết ra, để tránh những chuyện đáng sợ này lần thứ hai xảy ra.

Nhưng giờ này khắc này hắn còn chưa biết, thế giới này đã sớm biến thành hình dạng cổ quái mà hắn không thể tưởng tượng ra.

Muốn ngăn cản Voldemort sống lại? Bé ngoan Sirius Black từ nhỏ đã xuất sắc, không chỉ học nói nhanh, còn không hay ham khóc nháo... Có điều những thứ này nói cũng vô ích, dù là người trưởng thành nào sống lại làm trẻ con cũng đều mạnh hơn trẻ con thật rất nhiều. Bé ngoan Sirius Black mỗi lần để mẹ mình đổĩ tã đều xấu hổ muốn chết, có điều bé con mang linh hồn trưởng thành này đều luôn ôm vững tín niệm... Hắn có sứ mệnh trong người! Hắn ép buộc mình mau chóng lớn lên, nghĩ cách nói tin tức tương lai ra ngoài...

Thời gian trôi qua, nhanh chóng như thoi đưa, nháy mắt bé ngoan Sirius đã được tuổi rưỡi. Nhưng lòng hắn vẫn lo lắng, cứ như vậy, đến lúc nào mới có thể đợi đến tuổi tìm James cùng Lupin a...

Hơn nữa James bọn họ còn là trẻ con... Dù nói cho họ cũng chẳng làm gì được... Nói vậy, phải nghĩ cách tìm Dumbledore... Thế nhưng trẻ con chưa được hai tuổi đến Hogwarts tìm hiệu trưởng để vậy sao!

Dù lo lắng đến mấy Sirius cũng có ngày không ngăn được miệng tự động nói ra suy nghĩ trong lòng: “Nói... Nói cho Dumbledore...”

“Eh?” Phu nhân Black ngoảnh đầu: “Dumbledore? Chính là bị phó hiệu trưởng chạy theo Grindelwald ấy hả?”

Phó hiệu trưởng chạy theo Grindelwald... Hình dung này làm đại não bé ngoan Sirius khựng lại vài giây, sau đó hắn ý thức được mình phun ra thêm nữa câu sau: “ ... Cần thận đề phòng Voldemort.”

“Thế nhưng học được cách nói tên phức tạp nhiều âm tiết, thật không hổ là hậu đại cao quý cổ xưa của gia tộc Black... Có điều Voldemort?” Phu nhân Black lộ ra vẻ nghi hoặc, “Đứa bé như con từ đâu nghe được cái tên này chứ, ta cũng thích cái cửa hàng đó, đề phòng nó làm cái gì?”

Sirius Black trong lòng chấn động cỡ nào không cần nói cũng hiểu.

Hắn hoàn toàn không hiểu mẹ mình nói cái gì... Hắn chỉ chần động ở chỗ sao nàng có thể thoải mái nói ra cái tên Voldemort như vậy... Lẽ nào Hắc Ma Vương ngày nay không hề yêu cầu người phục tùng sùng bái cùng tôn trọng sao...

Còn có... “cửa hàng đó”... là cái gì a...

Nhưng rất nhanh hắn hiểu được chân tướng tất cả.

Không đợi Sirius bình tĩnh trở lại sau chấn động não, hắn chợt nghe mẹ mình nói: “A, nếu bé ngoan Sirius từ nơi nào nghe được cái tên cửa hàng đó, thì không bằng hôm nay theo ta đi ngao du? Ta vừa lúc hẹn Lucretia cùng nhau uống trà...”

Làm một bé ngoan Sirius nhỏ tuổi, cứ như vậy bị mẹ ôm, đi tới “cửa hàng đó” ở Hẻm Xéo.

Cách xa có hơn mười thước, hắn đã thấy cái biển hiệu quán caffe cực lớn.

“Voldemort caffe”

Nếu hiện tại Sirius không khuyết thiếu năng lực hành động, hắn thật sự cả kinh nhảy dựng lên. Đây là cái gì cái gì a? Rốt cuộc can đảm đến tột cùng muốn chết đến thể nào, mới có thể sử dụng cái tên đáng sợ như thế làm tên quán caffe? Quán caffe! Sirius Black từ trước đến nay vẫn cho mình là tên Gryffindor thuần chủng, mà hôm nay nhìn cái biển hiệu tinh xảo hoa lệ kia lại khiến hắn không gì sánh được kinh tởm. Dùng tên của Voldemort làm tên quán Caffe, đến tột cùng là nhân tài nào không muốn sống mới có thể làm ra hành vi như vậy a...

Nhưng mà đúng lúc này, hắn bỗng nhiên nghe được bà dì Lucretia Black nói: “... Hình như ta thấy chủ cửa hàng.”

“Nga, hắn là đi tuần tra đi, hắn thích đi dạo quanh các cửa hàng của mình.” Mẹ hắn đáp lời với thái độ nói chuyện phiếm.

Sirius Black nhìn theo hướng các nàng chỉ, muốn nhìn xem hình dáng chủ cửa hàng kia.

Đó là một người đàn ông giống như quỷ hút máu làm người ta chú ý sâu sắc, có khuôn mặt anh tuấn, mái tóc đen huyền hòa rủ xuống cùng đôi mắt đỏ rực đặc biệt. Hắn mặc quần áo bồi bàn kiểu bình thường, còn cổ ý buộc chặt cái tạp dề thật dài. Dù mặc trang phục như vậy, vẫn hiển lộ ra khí tức nguy hiểm vài phần.

Phu nhân Black ôm Sirius vô cùng vui vẻ đi tới, bắt chuyện với chủ cửa hàng kia, thái độ quen thuộc.

“Hoan nghênh quý khách tới thăm.” Chủ cửa hàng tuổi trẻ tóc đen mắt đỏ kia cũng cười đáp lại.

Chờ chút... Chủ cửa hàng này là ai? Sirius từ trong trí nhớ của mình tìm kiếm, lại suy nghĩ không ra đó là kẻ nào. Kiếp trước mẹ mình cũng không quen bạn bè nào như thế, hơn nữa kiếp trước cũng không ai dám mở cửa hàng gặp quỷ như thế ở Hẻm Xéo, còn dám nã tên Voldemort làm tên cửa hàng caffe...

Chờ chút, Voldemort?

Một loại dự cảm không tốt chợt dâng lên.

Sirius – Người sống lại – Black bỗng nhiên nhớ tới Harry từng kể với hắn vài chuyện... Harry từng gặp qua Voldemort mười sáu tuổi trong nhật ký, đó cũng là thiếu niên xinh trai thoát nhìn ưu nhã mà lại nguy hiểm, hình như cũng là... tóc đen mắt...

Đứa bé chưa đến hai tuổi bỗng nhiên khó không chế rùng mình một cái.

Hắn mơ hồ cảm giác được... có thể... có thể không phải người nào chán sống nã tên Voldemort đặt tên quán, mà là vị nào đó tự mình chạy tới mở cửa hàng...

Sirius bỗng nhiên muốn dùng đứa phép đấm mình một cái để chứng minh mình không nằm mơ.

Hắn vừa thấy cái gì? Một kẻ mặc quần áo bồi bàn, đeo tạp dề mỉm cười với hắn... Hắc Ma Vương?

Nhưng mà tất cả không phải mộng. Chuyện xảy ra kế tiếp, càng đánh vỡ huyền tưởng cuối cùng của hắn. Hắn thấy mẹ mình ngẩng đầu lên, chào hỏi thật thân quen với vị chủ cửa hàng kia: “Đã lâu không gặp, Voldemort người vẫn trẻ trung như trước không đổi a.”

Thật là Hắc Ma Vương...

Vị chủ cửa hàng thoát nhìn rất thân mật với mọi người này cư nhiên thật là Hắc Ma Vương...

“A, phu nhân ngài hôm nay muốn dùng gì?” Chủ cửa hàng được xưng là Voldemort kia đi tới bàn của bọn họ, sau đó chuyển ánh mắt tới bé ngoan Sirius trong lòng mẹ kia, “Còn nữa... Bé trai trong lòng của ngài đây, hình như có chút sợ ta nhỉ... Rất kỳ quái đúng không?” Giọng nói của hắn nhẹ mà rõ ràng, mang theo âm cuối dường như có thâm ý đặc biệt.

Tại giờ khắc này, bé ngoan Sirius có chút muốn mình giống hệt trẻ con bình thường khác rụt vào trong lòng mẹ mình mà không được...

Đây... Đây rốt cuộc là thế giới tan vỡ cỡ nào a...

...

=>) tan vỡ chưa ~~~ Đăng bởi: admin

30. Chương 30: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 43: Kết cục sau đó của sau đó...

Tom.Marvolo.Riddle.full.1103248

Chương vừa rồi nói tới Sirius không cần thận xuyên việt phát hiện ra thế giới tan vỡ khiến người ta phát điên, Hắc Ma Vương ở đây cư nhiên nhân nhâ đi kinh doanh quán cafe.

Sirius còn chưa kịp bình tĩnh trở lại sau đả kích, thì có chuyện càng thêm khó tin xuất hiện trước mắt hắn.

“Ta đã nói rồi, ta không có hứng thú giúp người đi thu thập mấy phiền toái như vậy.” Một thanh âm quen thuộc lại xa lạ truyền đến từ sau rèm quán cafe, “Hiện tại mời nói cho ta biết, đến tột cùng có chuyện gì khiến cho chỉ số thông minh của người teo rút lại về giai đoạn trẻ nhỏ, khiến cho người tự xưng gọi ta ra đây?”

Nương theo âm thanh khàn khàn giống như tiếng đàn vialoxen, một người đàn ông khoác áo chùng đen đi ra từ trong cửa hàng.

Chủ cửa hàng trẻ tuổi tóc đen mắt đỏ thấy người kia đi ra liền nở nụ cười, vô cùng vui vẻ gọi tên của hắn: “Severus.”

Đó là kẻ mà dù đi tới đâu cũng có thể nhận ra, người đàn ông tên Severus Snape, cho dù một câu cũng không nói, luôn tản ra khí thế đặc thù “sinh ra chó gần”. Hắn thoát nhìn chừng ba bốn mươi tuổi, khuôn mặt thiếu màu hồng hào giống như đá cẩm thạch điêu khắc không chút biểu cảm.

“Snivellus!” Sirius Black phản xạ có điều kiện kêu lên một câu.

Lời vừa thoát khỏi miệng hắn mới phát hiện không đúng... Hiện tại không phải nhà cũ Quảng trường Grimaud a... Hiện tại hắn chỉ là trẻ nhỏ tay nhỏ chân ngắn hơn một tuổi a, đột nhiên gọi ra như thế thật là muốn bao nhiêu nụ cười liền có bấy nhiêu nụ cười.

Còn nữa... chuyện càng khó hiểu là... vì sao Snape cư nhiên mang dáng vẻ người trưởng thành a! Hồi đó Snivellus sinh cùng năm với mình...

“Nga, thân phận người xuyên việt khẳng định chắc chắn.” Voldemort chủ quán cafe tự cho là đúng chuyện đầu, mỉm cười như không nói với Snape kia, “Lúc này không phải ta gọi người tới hỗ trợ nga, xử lý người xuyên việt là chức trách của người. Hơn nữa nếu ta nhớ không lầm, cái tên Sirius này hồi đó là một trong bốn người có cừu oán với người? Hiện tại người có thể tùy tiện xử lý, muốn nắm tròn vương thế nào tùy người.”

Vì sao Snape lại sinh sống cùng thời đại với Voldemort... Hình thức ở chung của bọn họ vì sao nhìn kỳ cục như vậy a...

Bé ngoan Sirius nhất thời không có cách nào tiếp thu nhiều chuyện kì dị như vậy cùng tới cùng lúc, nhưng đúng lúc này, Voldemort tóc đen mắt đỏ bỗng nhiên đi tới trước mặt hắn.

“Nếu ta là người, tuyệt đối sẽ không lựa chọn thời điểm này khiêu khích, đó không phải dũng cảm, chỉ là ngu quá mức thôi.” Voldemort dường như đoán được điều gì, vươn tay nắm lấy cái đầu nhỏ của hắn, nhẹ nhàng nâng lên: “Hơn nữa không cần nghi hoặc về tuổi tác của Severus, khi ta còn bé hắn cũng mang hình dáng như vậy, phỏng chừng rất lâu sau cũng sẽ không đổi.” Tuy hắn mặc trang phục bồi bàn, giọng nói cũng ôn hòa, nhưng đối với Sirius Black mà nói... Chủ cửa hàng trước mắt rất có tính uy hiếp.

“Hắn... hắn... hắn cũng giống ta xuyên tới?” Hắn mất nửa ngày mới lắp bắp ra tiếng.

“Người nói Severus Snape? Nga, Severus không giống các người, hắn là “nguyên nhân” khiến các người xuyên việt.”

Voldemort nhún nhún vai: “Vốn Minh Hà dao động dị thường đã được Merlin giải quyết, nhưng Severus không trở về, nên vài năm này có một số người đến từ quá khứ hoặc tương lai loạn xuy quạ. Severus làm ra quyết định đó, nên chuyện xử lý người xuyên việt thành chức trách của hắn.”

Minh Hà? Merlin? Người xuyên việt?

Quần tăt của Merlin a, vì sao các từ đơn này đều hiểu, mà dính vào cùng nhau lại chả hiểu gì hết a...

“Còn có... Người tốt nhất nên rèn luyện năng lực thừa thụ của mình một chút. Nghe nói bên kia Severus là giáo sư Độc dược của các người? Hiện tại giáo sư Độc dược ở Hogwarts là Eileen nhà Prince, về phần nghề nghiệp của Severus nhà chúng ta hiện giờ à... Chắc chắn, phỏng chừng so với chuyện ta mở quán cafe còn kinh tế hơn.” Thân là chủ quán cafe Voldemort tốt bụng đưa ra lời khuyên.

Bé ngoan Sirius thiếu chút nữa cắn rụng đầu lưỡi: “Người... Nhà các người?”

Thế giới này rốt cục làm sao vậy? Severus Snape trước mặt kia tuy có chút dị nghị với câu “Severus nhà chúng ta”, nhưng không có làm ra phản đối kịch liệt gì.

Thoạt nhìn... Hai người bọn họ quan hệ rất tốt a...

Đối với Sirius Black mà nói, Snivellus cùng Voldemort hiển nhiên không thuộc về “Trận doanh phe mình”... Nhưng khi hai người kia đứng cùng một chỗ hài hòa như hai vợ chồng thế kia, quả thực chính là tai nạn trận trận a.

Hơn nữa mẹ mình cùng dì ruột vô cùng thỏa mãn với tình trạng hiện nay... Phu nhân Black nhìn thấy chủ cửa hàng Voldemort liền cười không khép nổi miệng, vẫn vui tươi hơn hớn tán thưởng: “Ai nha ai nha, người quả thực có thể chơi đùa với trẻ con a, tùy tiện nói có hai câu đã giúp bé ngoan nhà chúng ta nói nhiều đến như vậy.”

... Trong ký ức cũ mẹ mình là người thờ phụng thuần khiết Voldemort hòa hợp với ông cha nghiêm khắc nhà mình, luôn luôn tự hào vì sinh ra ở gia tộc Black.

Từ ý nghĩa nào đó mà nói, so với mẹ mình kiếp trước cũng không thay đổi gì lắm.

Vẫn tự cho mình là Phu nhân Black cao quý, vẫn mù quáng tin tưởng Voldemort... Chỉ có điều nghề nghiệp của Voldemort ở thế giới này là mở nhà hàng.

Nhà hàng... Nhà hàng...

Bé ngoan Sirius chút nữa muốn cắn khấn ngồi khóc... Hắc Ma Vương cư nhiên chạy đi mở nhà hàng là chuyện gì a...

Hồi đó những kẻ đi theo Hắc Ma Vương xác thực gọi là Tử Thần Thực Tử...

Nhưng Tử Thần Thực Tử không phải là “Người thích thức ăn muốn chết”... càng không phải là “Tham ăn chết cũng phải ăn” a...

Hắn cảm thấy tương lai của mình hoàn toàn tuyệt vọng không có ánh sáng, bởi vì mẹ mình phỏng chừng không chỉ một lần giảng giải cho hắn nghe “nơi này có quán cafe vô cùng ngon miệng”. Hơn nữa so với vị

Quân chủ Hắc Ám kia, vị Voldemort mở nhà hàng này dường như có điểm khác biệt... Vị Voldemort này vô cùng có hứng thú nói chuyện tào lao với người khác, hoặc nói là... có hăng hái trêu chọc người khác.

Vị Severus Snape vẫn đứng kia trầm mặc một lúc, sau đó bỗng nhiên nói rằng: “Ta có thể cho người một lời khuyên.”

Sirius cầu giúp đỡ tựa bàn ngẩng đầu lên, hắn đã tuyệt vọng đến mức ngay cả lời khuyên của kẻ thù trong quá khứ cũng phải nghe một chút. Nói thật hắn không sợ đối phương nhục nhã, gặp phải tình huống quỷ dị như hiện giờ, Sirius Black nghĩ mặt mũi gì đó không còn quan trọng nữa.

“Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra...” Hắn hỏi với giọng trẻ con tuyệt vọng muốn khóc, “Cái gì cái gì “Nghề nghiệp hiện tại của người” là cái gì a...”

“Nếu người muốn xuôi lọt an nhàn sống sót, biện pháp tốt nhất là quên những chuyện trước đây.” Severus Snape không chút nào để ý đến vấn đề của hắn, máy móc khô khan nói, “Đừng có coi cái tên tự kỷ ngu ngốc này là Hắc Ma Vương, hắn chỉ là kẻ mở quán cà phê mà thôi. Hãy làm bộ như không nghe thấy cái tên kia, người sẽ phát hiện ra thế giới này so với trước kia... “hòa bình” hơn nhiều.”

Mà vị Voldemort tóc đen mắt đỏ kia như ứng với lời Snape nói, cố ý nhích người lại gần hắn.

“Về phần cụ thể vì sao biến thành dạng này... Đương nhiên không nói cho người.” Vị đại nhân Ma Vương này vẫn như cũ cười rực rỡ sáng lạn, tạp dề trắng bóc bên hông quá mức gai mắt, “Đây là thứ thuộc về hai vị chồng chồng tân hôn của chúng ta – thể nghiệm tư mật nga...”

“... ..”

Này... Thế giới này quả nhiên đã hỏng mất ha... Đến tột cùng đây là cái gì cái gì a!

Tác giả: Hai chương “kết cục sau đó” đã viết xong, tiếp theo bắt đầu rút lui về chuyện trước kia...

Sau đó tự dừng hăm hăm nghĩ, kỳ thực danh xưng “Tử Thần Thực Tử” này rất thích hợp để mở nhà hàng... Nếu Voldy chuyển sang nghề nhà hàng vừa khéo có thể làm card hội viên có tên này phát cho mọi người... (uy, nhà hàng như vậy là tìm kiếm cái lạ nha...) sau đó phát hiện cứ nào bổ tưởng tượng tiếp tục sẽ tạo ra sự tan vỡ khủng bố hơn nên đành phải dừng lại.

Death.Eaters.600.786367 Đăng bởi: admin

31. Chương 31: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 44: Hắc Ma Vương cùng Xà Quái...

images (15)

Kỳ thực chính Severus cũng không biết thế giới này biến thành cái dạng hiện tại là đúng đắn hay lệch lạc.

Nhiều năm sau này, khi hắn ngồi trên ghế của quán cà phê truyền kỳ nhà mình, chịu vị chủ cửa hàng trẻ tuổi kia thực hiện những động tác vô cùng thân thiết thì... Hắn vẫn như cũ không biết mình khi đó làm ra lựa chọn có đúng hay không. Có điều phải khẳng định một chút, thế giới này hiển nhiên “hòa bình” hơn rất nhiều.

Khi Voldemort có mục tiêu “Mở rộng quán cà phê đến khắp thế giới”, thì thế giới phù thủy hôm nay muốn không hòa bình cũng khó...

Có điều nói lại, tiểu Tom nhà hắn kinh doanh “quán cà phê Voldemort” thực không tồi. Trước đó không lâu hắn còn dễ dàng mua được một Quán Cái Vạc Lũng kinh doanh không tốt, sau đó biến quán cà phê nhà mình thành con đường bắt buộc phải đi vào Hẻm Xéo. Severus đối với việc thu lợi nhuận không được mấy có chút buồn bực: “Mở cửa hàng ở ngay cửa Hẻm Xéo ngoại trừ việc mở rộng ảnh hưởng ra bên ngoài thì còn có lợi gì?” “Có, bởi vì chủ cửa hàng Quán rượu Cái Vạc Lũng chết tiệt kia tên là Tom.” Chủ cửa hàng trẻ tuổi tóc đen mắt đỏ nhún vai, giải thích vẻ đương nhiên, “Ta còn nghĩ cái tên Lord Voldemort này uy phong thêm chút nữa... Có điều Severus vẫn thích cái tên kia hơn, đương nhiên ta phải có thành kiến đối với những người có tên này. Ta không muốn giống những người khác.”

“...” Đây rốt cuộc là loại suy nghĩ logic gì, Severus lần thứ hai khắc sâu nhận thức... Có thể nói ra cái kiểu nói năng này chỉ có thể là gốc Tom nhà hắn.

Tuy rằng lúc đó hắn cho rằng tất cả hắn phải kết thúc...

Tuy rằng lúc đó thiếu chút nữa phải đến cái kết vạn năm không hồi lại...

Severus vĩnh viễn không quên ngày hắn “quay về” ấy...

Khi đó hắn xác thực cảm thấy tuyệt vọng, khi hắn thấy thiếu niên Riddle với con mắt biến thành sắc đỏ gai mắt. Lúc đó hắn thật sự cho rằng tiểu Tom kia đã biến mất, tất cả đã đi đến phương hướng mà hắn không muốn thấy nhất.

“Nga, người không biết sao? Tom Riddle đã chết.” Lúc đó thiếu niên lắc đầu, nói với thái độ vô cùng nhẹ nhàng nói với hắn, “Không về được.”

Lúc đó hầu như hắn đã cho rằng mình thấy Công Tước Hắc Ám “vị kia”.

Hắn cho rằng dù mình có làm sao cũng phải về nhìn một cái, kết quả cứ nhiên nhìn thấy đứa bé kia ngược lại nhanh chóng trở thành Hắc Ma Vương.

“Nga, Severus, không cần dùng ánh mắt nhìn trẻ nhỏ ấy nhìn ta.” Thiếu niên đổi danh mình thành Voldemort khoát tay áo, “Người biết không, người đã không còn tư cách này nữa. Hiện tại người không còn là người giám hộ của ta, ta cũng không còn là đứa bé Tom gì của người.”

“Dừng cấu kỉnh.” Severus hạ giọng quát.

Hắn biết Tom Riddle vẫn vô cùng quan tâm đến tâm tình biến hóa của mình... Có một số việc hắn chỉ cần tùy tiện nói một câu, đứa bé kia ắt sẽ hiểu được.

Hắn tha thiết nhìn chằm chằm thiếu niên tóc đen mắt đỏ như máu, hy vọng cậu có thể chuyển biến đối với khuyến cáo của mình.

Nhưng đối phương chỉ nghiêng đầu, nhẹ giọng nói rằng: “Ai muốn đùa giỡn với người, ta chỉ muốn nghiêm túc cân nhắc giết người thế nào... Lại đây, Heleba.”

Lời nói cuối cùng là tiếng hô hoán rất nhẹ.

Khi “Heleba” kia xuất hiện được vài giây, Severus Snape lập tức hiểu được cậu gọi cái gì. Từ góc tối ở trần nhà, một con xà quái màu xanh lá lớn đến mức khiến người ta giật sột hiện ra. Hình thể của nó quả thực quá lớn đối với cái phòng ngủ này, không đợi nó chiếm giữ hoàn toàn nơi này nó cũng đã chiếm nửa căn phòng.

Severus lui về phía sau hai bước, chỉ thấy thiếu niên Voldemort trước mặt “tê tê” phân phó Heleba vài câu. Đầu xà quái lập tức tiến đến trước mặt Severus, có điều đầu của nó buộc một tơ lụa màu trắng rộng, hoàn toàn che mất đôi mắt – vũ khí lợi hại nhất của nó. “Tới gặp vật nuôi Heleba của ta.” Thiếu niên tóc đen có chút tự hào giới thiệu, “Dù thân là con cháu của Slytherin, cũng khó mà thu được sự thừa nhận của nó. Có điều nó thắng ở chỗ tuyệt đối trung thành, sẽ không giống các người ti tiện dễ phản bội. Chắc chắn, cả đám đều bỏ ta mà chạy mất, Severus cũng thế, mà Nagini cũng thế...”

“Không có phản bội...” Severus há miệng muốn phản bác, nhưng lúc này thân thể cao lớn của Heleba đã đứng trước mặt hắn. Hắn thấy vẻ mặt của thiếu niên, vẫn bình tĩnh, lạnh lùng như trước — thậm chí còn mang theo ý cười khiến người ta sợ hãi.

Loại phản ứng này hoàn toàn không thuộc về tiểu Tom mà hắn quen thuộc, càng giống vị Hắc Ma Vương tàn nhẫn nắm quyền lực trong tay kia... Hắn bỗng nhiên phát hiện thiếu niên trước mặt đã lớn lên cao hơn mình. Thiếu niên hoàn toàn không muốn nghe lời giải thích của hắn, trái lại nói với giọng điệu vài phần hài hước: “Người nghĩ ta sẽ để Heleba cắn người à? Hoặc giúp nó tháo lụa che xuống liếc nhìn người? Hoặc đem người cuốn lấy, làm cho từng đầu khớp xương của người bị cuốn chặt đến nát bầy? Mấy kiểu chết ấy cái nào người thích hơn?”

Không hề là Tom Riddle, mà càng giống Voldemort.

Đứa bé sớm chiều ở chung nhiều năm của mình bỗng nhiên bày ra mặt quỷ dị mà tàn nhẫn như vậy... Chuyện này làm cho hắn hầu như cảm giác được dạ dày có gì đó cuộn cuộn lên.

Hắn muốn từ đôi mắt đỏ rực như máu kia tìm được cái bóng xưa, nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên hắn nghe thấy một câu khiến hắn hầu như vỡ nát.

“Người ‘từng một lần’ bị rắn cắn chết đúng không? Rất hợp a.”

Severus mạnh ngẩng đầu.

“Kinh ngạc sao?” Thiếu niên Voldemort nhẹ cười ra tiếng, “Đừng đem ta thành trẻ con cái gì cũng không biết không hiểu, ta biết nhiều hơn so với người nghĩ. Dù người của tương lai, phản bội của người, cùng những lời nói dối... Hiện tại ta biết rõ ràng.”

Nghi hoặc lớn nhất trong lòng hắn hiện giờ là... Vì sao đứa bé Tom năm năm này lại biến thành dạng này... Hiện tại cuối cùng hắn đã biết. Hắn nghe thiếu niên trước mặt thuật lại chuyện đã xảy ra, ngay tại Đức... Biến cố không thể tưởng tượng nổi.

“Người biết không? Vừa nghe nói người mất tích, lòng ta thầm nghĩ tìm người trở về. Nhưng đến lúc ta lần theo dấu mồi đuổi theo đến Đức, ta nghe nói người cùng Gellert Grindelwald ngốc cùng một chỗ —— hơn nữa vài ngày trước đó, người cùng hắn đồng thời biến mất khỏi thế giới này. Ta thấy Thánh Đồ của Grindelwald loạn thành một đám, kẻ duy nhất không có vấn đề chính là cô bé mà chính hắn dạy dỗ kia... Phirluty Thrye.” Thiếu niên Voldemort hơi ngừng lại một chút, tiếp tục nói, “Càng ý tứ hơn nữa là, trên người cô bé kia có một linh hồn bám vào —— hắn tự xưng là ta của tương lai.”

... Đăng bởi: admin

32. Chương 32: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hm

Chương 45: Ký ức của Chủ Hồn...

tải xuống

Nguyên lai là như vậy sao...

Thì ra mảnh hồn đến từ tương lai kia không hề biến mất, vẫn tồn tại ở thế giới này như trước. Hơn nữa trùng hợp là, hắn tìm được Tom Riddle đang sa sút lúc đó.

Voldemort xuyên việt kia nhất định sẽ nói gì đó với “mình của quá khứ”? Không cần hỏi nhiều, nhưng rất dễ tưởng tượng.

Lúc đó Tom nghe xong những điều ấy, sẽ có phản ứng gì đây?

Severus tưởng tượng tiểu Tom lúc đó biết chân tướng thời không xuyên việt sẽ có biểu hiện thế nào, nhất là khi nó được xúi giục bởi mảnh hồn muốn đứa bé này đi hướng hắc ám. Thế nhưng khiến hắn tuyệt vọng là, những gì mảnh hồn xúi giục đa phần là tình hình thực tế... Severus quả thực đến từ tương lai... Hơn nữa hắn cũng che dấu rất nhiều thứ đối với Tom...

“Người vốn không nên tồn tại ở thời đại này, đúng không? Người là tên máu lai của Slytherin, thiếu niên thiên phú độc được xuất chúng, sau đó trở thành Tử Thần Thực Tử thần phục Hắc Ma Vương —— nga, những điều này đều do “tương lai của ta” nói cho ta hay cả.”

Thiếu niên tóc đen mắt đỏ Voldemort hơi nghiêng đầu, khoan thai kể lại tình huống cậu biết tương lai.

“Tên ‘tương lai của ta’ nói hắn là phù thủy lợi hại nhất thời đại kia, được xưng là Hắc Ma Vương, quyền thế cùng lực lượng đều nắm trong tay hắn... Severus người lúc đó chỉ là một trong những thủ hạ của hắn, những điều này hắn không sai nhĩ. Những thông tin này đều nói về khả năng tương lai của ta.

“Hiện tại, hãy nói cho ta biết, người khi đó trăm phương ngàn kế tìm đến ta để làm gì? Người cho ‘Tom Riddle’ là cái gì? Một tên nhóc để người thực nghiệm quy luật thay đổi thời không, hay là coi Hắc Ma Vương tương lai là đồ chơi?”

“Cho tới bây giờ ta chưa từng nghĩ thay đổi người...” Severus khô khan đáp, trên thực tế hắn vốn không có chủ động đi tìm Tom Riddle, lúc đầu chỉ là trùng hợp.

“Nói dối.”

“Ta thật sự không có...” Hắn cảm thấy miệng mình tràn đầy vị đắng, nhưng hắn bỗng nhiên nhớ tới lúc hắn ở tòa thành Grindelwald, mảnh hồn xuyên việt kia chất vấn hắn...

Khi đó, mảnh hồn khoác da Grindelwald kia phần nộ hỏi hắn: “Hay ngươi thích nhìn Voldemort biến thành chó nhỏ quần quýt lấy người xoay quanh, từ trong loại đối nghịch này thấy được khoái cảm?”

Vị mảnh hồn xuyên việt kia vẫn luôn cho rằng hắn có rắc tâm khác, hận không thể bắt hắn lại ném cho một trăm chú Avada...

Dù sao lúc đó Severus luôn thấy, vị mảnh hồn kia mỗi ngày đều gờ chân gắt gỏng: “Sao ta có thể trưởng thành thành cái dạng quỷ đó? Thế nào lại có thể! Muggle? Cưng nhiên còn có... Hufflepuff! Sao có thể a... Tôn nghiêm của Hắc Ma Vương ở đâu?”

Nếu Tom biết được mọi chuyện xuyên việt từ đầu đến cuối từ chỗ mảnh hồn kia, có phải đã tiếp nhận những cừu hận khắc cốt ghi xương đó đối với Severus Snape?

Đứa bé kia cuối cùng cũng lựa chọn buông tha mình, tin tưởng “tương lai của mình”...

Mình cùng mình đối thoại, mình tiếp thu ý kiến của mình... Có lẽ, càng dễ dàng hơn nhỉ.

Severus Snape nhắm mắt lại, sau đó mở mắt.

Hắn bỗng nhiên nghĩ mình vừa tỉnh lại, hồi ức hắn cùng đứa bé Tom hoạt bát quá độ kia chỉ là một giấc mộng dài, mà hiện tại mới là hiện thực lạnh lẽo.

Mộng hoang đường biết bao.

Sống chung nhiều năm với một đứa bé tư duy quái đản cùng một con rắn nhỏ vốn là thần linh, nhiều chuyện tai quái xảy ra làm người ta dở khóc dở cười, thế nhưng lòng chưa bao giờ ghét bỏ. Hắn vốn quen cuộc sống tốt đẹp như mơ ấy, thậm chí cứ nghĩ sống tiếp tục như vậy cũng không tồi...

Kết quả giờ tỉnh mộng, hắn bị mạnh bạo ném về hiện thực. Merlin tạo thành lỗi lầm xuyên việt những năm năm, mà đó là thời gian không thể vượt qua. Hắn nhìn xà quái Heleba dần dần tiến gần mình, bỗng nhiên cảm thấy phần nộ đối với thiếu niên Voldemort cùng đứng trong gian phòng này.

Hắn vốn nghĩ thiếu niên trước mặt vẫn là tiểu Tom vẫn bám dính lấy mình như xưa, cho dù cậu có phân liệt linh hồn hay thu phục Xà quái vẫn vậy. Hắn một mực hòa hoãn bầu không khí, thậm chí Tom thanh tỉnh đừng mãi cái kính nữa.

Thế nhưng hiện tại xem chừng... căn bản không phải cái gì “cái kính” ha?

Severus bỗng nhiên nhớ tới lũ u hồn kia đã từng nói, Tom Riddle đã chết.

Lũ u linh nói sự kiện xà quái phát sinh năm 1943, vừa khớp với thời điểm thời không kia xà quái tập kích người vô tội. Nếu là như vậy, khi đó Tom cũng đã nghe được vấn đề thời không từ mảnh hồn kia —— cậu đã hành động vừa đúng thời điểm giống thời không kia. Chỉ là lần này không phải vô tình làm cho Myrle đối diện xà quái, mà là tạo hiện trường giả chết cho mình.

Sự kiện xà quái lần này người chết vô tội không phải Myrle, mà là Tom Riddle vẫn tự mình an bài từ đầu đến cuối.

Tuy rằng ban đầu an bài giả chết là âm mưu... nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, có thể đứa besowr Hogwarts luôn vui vẻ nói muốn đến Hufflepuff kia... có thể đã mất thật sự.

Severus nhìn đầu xà quái càng lúc càng lại gần mình, sau đó ngẩng đầu, nhìn chằm chằm thiếu niên tóc đỏ trần định tự nhiên như nằm trong tay tất thấy. Hắn bỗng nhiên cảm giác có một đồng thứ lộn xộn nhào nặn trong dạ dày mình, khiến hắn có cảm giác ghê tởm.

Hắn thậm chí nghĩ mình còn không muốn liếc mắt nhìn thêm một lần thiếu niên Voldemort.

Hắn không thể chịu đựng được thiếu niên trước mắt có vẻ ngoài giống tiểu Tom mà hắn quen biết, kẻ trước mắt rõ ràng là Hắc Ma Vương thời thiếu niên cố chấp mạnh mẽ về quyền lực a...

“Kẻ xuyên việt như ngươi có phải hay không chết đi rồi vẫn có thể sống lại? Như vậy chết đi đối với các ngươi mà nói có cảm giác gì, có thấy đau đớn hay không?” Thiếu niên Voldemort hí mắt nói, giọng điệu vẫn như trước nguy hiểm và tàn nhẫn, “Ngô... Ta nghĩ ngươi có thể sẽ thích Heleba, dù sao bị hai con rắn lớn khác nhau cắn chết một lần lại một lần hẳn là trải nghiệm mà người bình thường khó có thể trải qua...”

Nhưng những lời tiếp theo này, Severus Snape hoàn toàn không có phản ứng.

“Làm sao vậy? Nhưng mà ta rất muốn nhìn xem người xuyên việt như ngươi khác với chúng ta ở điểm nào a. Ngươi muốn chọn kiểu chết nào? Để ta còn nhìn xem ngươi còn có thể sống lại thế nào ~”

Nhưng Severus vẫn như trước trầm mặc, một lát sau hắn nhẹ giọng nói với âm thanh hầu như không có tâm tình dao động: “Tùy tiện.”

Khi hắn cùng Voldemort đối diện, hắn đã khôi phục sự bình tĩnh sẵn có. Hắn bình tĩnh nhìn đối phương, không chuyển dời đường nhìn, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

Người đàn ông tên Severus Snape này đứng thẳng thân thể, cứ như vậy dùng con mắt đen sẫm trống rỗng nhìn thẳng đối phương. Hắn không hề nói ra những lời giải thích vô nghĩa, vẫn bình tĩnh đứng yên, giống như mọi chuyện không hề liên quan đến hắn. Biểu hiện này của hắn không phải lạnh lùng, bởi vì lạnh lùng cũng sẽ biểu hiện tâm tình ra ngoài — mà hiện tại hắn làm cho người khác có cảm giác đối diện với vực sâu hoắm vắng lặng. Ở đó không có gì cả, không có vui sướng cùng khốn khổ, tự nhiên sẽ không phản ứng đối với sự kích thích của bên ngoài. Mà cử động kế tiếp của hắn, thiếu chút nữa khiến ngay cả thiếu niên Voldemort kia cũng hít sâu một hơi lạnh rùng mình.

Severus Snape hơi nghiêng người về phía trước bước nửa bước, vươn tay đặt lên cái đầu lớn của Heleba: “Ngươi đang định để ta chết vì sự phẫn nộ của ngươi? Ngươi hận ta?”

Hoàn toàn bình tĩnh, âm thanh không chút tâm tình.

“Đương nhiên, vì sao không hận?” Thiếu niên Voldemort nhún vai, bỗng nhiên ra lệnh bằng xà ngữ lần thứ hai. Một lát sau, xà quái Heleba bị che mắt thu lại thân mình, một lần nữa theo mật đạo rời khỏi phòng: “Có điều hiện tại không muốn giết ngươi nữa, sau này ta sẽ chậm rãi cho ngươi nếm thử càng nhiều khổ thú vị.”

Nhưng chính cậu khi nói những lời này cũng nhận không được có âm rung khó nhận ra trong giọng nói, Severus về mặt hoàn toàn thờ ơ trước mắt... Khiến cậu cảm thấy sợ hãi ở mặt nào đó.

Cậu chưa từng nhìn thấy người giám hộ của mình biến thành cái dạng này... Thế nhưng trong góc nào đó trong lòng cậu lại biết, có lẽ đây mới chính là mặt chân thực nhất mà Severus Snape hiện ra. Loại tư thái mang vẻ cường thế như vậy — như thể dù có trăm thiên thần đứng trước mặt hắn, hắn cũng sẽ không bày ra vẻ kinh ngạc chút nào, mà cho dù hắn bị đầy xuống địa ngục chịu khổ, người kia cũng sẽ không nhủu mày thêm một chút.

...

Lảm nhảm một chút

~~Hôm nay nhìn ảnh bác Vol ngoài đời, mịa, rù quyền quá đi

~ Đăng bởi: admin

33. Chương 33: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 46: Đến tột cùng vì sao Tom lại hắc hóa... (thượng)

images (14)

“Có điều hiện tại không muốn giết ngươi nữa, sau này ta sẽ chậm rãi cho ngươi nếm thử càng nhiều đau khổ thú vị.”

Nghe đối phương uy hiếp, Severus Snape vẫn như cũ duy trì thái độ thờ ơ.

Đau khổ? Điều đó dường như đã trở thành thói quen của hắn, gặp phải quá nhiều cũng trở thành chết lặng. Hắn đã sớm không thèm để ý mình bị tổn thương, dù thân thể hay nội tâm. Ánh sáng trong mắt hắn dần dần ngưng đọng lại, trong cơn hoảng hốt phảng phất như cảm thấy mình trở về trước kia. Loại tâm tình này giống như lúc hắn biết được Lily đã rời đi — hắn nghĩ mình đã mất đi trông chờ với toàn thế giới, không hề hy vọng xa vời hạnh phúc cùng không úy kỵ đau khổ. Cả người như viên thành cái xác vô hồn, dù có mất đi phần nào cũng không thấy quan trọng.

Hắn thật sự nghĩ không quan trọng... Cho dù có xuất hiện thêm một Voldemort thì có sao? Có quan hệ gì với hắn chứ?

Giao dịch với Merlin đã hoàn thành, hắn đã giúp Merlin làm đạo tiêu tu bỏ thời không, Merlin đã cho phép hắn trở về du ngoạn một vòng. Như vậy thì trở nên đơn giản vô cùng, nơi này không phải thời đại hắn tồn tại.

Hắn vẫn có thể cầu khẩn Merlin một chút nói mình định rời đi — hắn dám cam đoan cậu bé thần linh kia có thể nghe thấy tiếng cầu nguyện của hắn — sau đó hắn có thể đi lên đoàn tàu Minh Hà, bước đến chuyến hành trình mà hắn vốn nên đi.

Đều kết thúc.

Hắn chỉ cảm thấy thất vọng mà thôi.

Thấy Voldemort dáng dấp thiếu niên đối xong quần áo bước ra khỏi cửa, nói chuyện với vị phù thủy đến thương lượng một chút về đầu tư vân vân... Hắn chỉ cảm thấy có vài thứ không thể lấy về.

Mảnh hồn xuyên việt kia có thể gây ra ảnh hưởng lớn chừng nào đối với tiểu Tom?

Hoặc xấu nhất là, kẻ chiếm thân thể của Tom Riddle này chính là linh hồn của Voldemort xuyên việt. Severus bỗng nhiên nghĩ ra tình huống tệ nhất, có thể đã dung hợp hoàn toàn. Cho nên hiện tại thiếu niên Voldemort hiện tại không có khả năng nhớ kỹ quyền luyện xưa kia của trẻ con, hắn chỉ mang về mặt của thiếu niên Tom Riddle, cố ý dùng phương pháp này để kích thích hắn mà thôi.

Nhưng Severus Snape không ngờ là, sau khi làm ra những uy hiếp phô trương thanh thế này... Thiếu niên tóc đen mắt đỏ đi nhanh ra cửa chuyện làm đầu tiên là di hình đối ảnh.

Cậu vốn không có tâm tình phản ứng những công vụ thường ngày này, dùng tốc độ nhanh nhất cấp tốc biến mất khỏi nơi này.

Mục tiêu di hình đối ảnh không xa, ở ngay trong trang viên này, chính là... phòng rửa mặt.

Phòng chừng không ai có thể tưởng tượng ra tình cảnh như vậy — cứ nhiên có người vội vàng rời khỏi nơi ở nhà mình, sau đó cấp tốc đến phòng rửa mặt chật hẹp có rất nhiều thần chú phòng ngự này.

Làm xong tất cả, Tom Riddle ngơ ngác nhìn chính mình trong gương.

Đang khóc.

Cậu chỉ biết mình nắm chặt thời gian cấp tốc rời đi, để thời gian phải đối mặt với Severus càng ngắn thêm một chút một chút nữa... Cậu thật sự lo lắng mình sẽ không thể kiên trì thêm nữa.

Cậu mở vòi nước xả cho tiếng to nhất, sai đó vùi đầu thật sâu vào nước. Như vậy sẽ không có ai nhìn thấy nước mắt của cậu nữa, cách khóc thuần túy nguyên sơ nhất của trẻ con. Nếu Severus có thể nhìn thấy cảnh này, tuyệt đối sẽ không nghĩ ngờ thiếu niên trước mắt này bị mảnh hồn Voldemort nào đó chiếm. Đây chính là Tom Riddle, cho dù có sửa lại tên cũng không thể giả Tom.

“Slytherin đều thích khóc trong phòng rửa mặt.” Một tiếng nói hiền hậu vang lên ở bên cạnh.

Cậu quay đầu, thấy cái đầu lớn của xà quái: “Đừng động ta, Heleba.” Cậu đáp bằng xà ngữ, sau đó lẩm bẩm bằng tiếng: “Như vậy... hắn có thể lừa gạt hắn ha...”

Tom Riddle nhìn chính mình trong gương.

Mái tóc ướt sũng dán lên gương mặt tái nhợt, đôi mắt đỏ rực đã bình tĩnh trở lại không còn vết tích yếu mềm.

Chỉ sửa cái tên là có thể dẫn Severus càng nhiều liên tưởng, như vậy, chỉ cần mình lặp lại “các chuyện mà Voldemort nguyên bản đã làm”, Severus hẳn có thể dựa vào ký ức trong đầu mình tự bổ sung ra càng nhiều vấn đề ha... Dù sao Severus có “ký ức về tương lai” của mình, chỉ cần an bài thỏa đáng các dấu hiệu, hẳn càng có khả năng vì nhạy cảm mà bị ảnh hưởng bởi các dấu hiệu này... Nói như vậy... Hẳn hẳn sẽ tin tưởng mình biến thành cái tên điên tự xưng mãnh hồn tương lai kia...

“Thật không rõ người đang nghĩ cái gì, người thừa kế.” Xà quái Heleba rầu rĩ nghi hoặc nói, “Ta rất thích người, trừ Salazar ra người là người thứ nhất nguyện ý theo ta tới phòng rửa mặt nói chuyện phiếm... Ta thích phòng rửa mặt, thật không biết vì sao những người khác không tán thành thưởng thức của ta. Ta thật sự không muốn nhìn người già vò bởi những chuyện lộn xộn này, nhưng... vì sao người suốt ngày nghĩ hủy diệt chính mình?”

Tom thật sự cảm tạ Heleba... Năm năm trước, khi cậu tới mặt thất Slytherin cầu sự giúp đỡ thì... hoàn toàn không nghĩ tới lại triệu hồi ra một con xà quái ưa lải nhải như vậy.

“Slytherin đều thích khóc ở phòng rửa mặt.” Đây là câu nói đầu tiên xà quái Heleba nói với cậu, “Biết vì sao Salazar xây mặt thất bảo vệ Hogwarts ở phòng rửa mặt nữ sinh không? Bởi vì hẳn cho rằng đây là nơi an toàn nhất toàn bộ tòa thành. Từng Slytherin đều về ấy, kiêu ngạo, quái gở, hẳn không thể chứng minh cho tất cả mọi người rằng hẳn lãnh tinh như áo giáp sắt không hề có tình cảm... Ngay cả khi muốn khóc cũng nhất định phải đi tìm bồn rửa mặt để vùi đầu vào, khi đó nước mắt sẽ hòa vào nước không bị ai thấy nữa.”

Ngay lúc đó Tom vừa trải qua biến cố Severus đột ngột biến mất, lại vì xà quái lao thao không ngừng này mà ngăn cả người: “Người nói Salazar Slytherin... cũng sẽ khóc?”

“Ừm, quả thực có, tuy rằng hẳn nhiều lần công bố điều đó hoàn toàn không hề liên quan để Gryffldor mà chỉ là bị cát vào...” Xà quái nghĩ nghĩ một chút, tiếp tục nói: “Lúc đó Salazar nói rằng phòng rửa mặt nữ sinh là nơi an toàn nhất tòa thành, bởi vì ở chỗ này người có thể không cần chú ý đến người khác thoải mái biểu lộ ra mặt yếu đuối của mình. Hẳn còn nói nếu nhìn thấy nước mắt của con cháu hẳn, ta có trách nhiệm giúp đỡ người thừa kế kia. Bởi vì một Slytherin tới nông nổi phải đến phòng rửa mặt nữ sinh để lên lên khóc giẫm bột áp lực, như vậy hẳn thật sự cần giúp đỡ.”

—— cách triệu hoán xà quái trong mặt thất, cư nhiên là lặp lại hành vi của tổ tiên khóc một hồi trong phòng rửa mặt của nữ sinh.

“Khi con cháu của Slytherin bị bức tới nỗi ấy nhất định là chuyện lớn, người nhìn thấy sau đó phải vô điều kiện đáp ứng yêu cầu của hẳn.” Heleba nói đây là nguyên văn Slazar Slytherin nói với mình.

Tính cách của vị Viện trưởng này... thật đúng là một vị tổ tông.

Khi Tom Riddle mất đi Severus, chỉ còn lại xà quái hay lải nhải lảm bảm kể sự tích Salazar Slytherin này ở lại bên người... Cậu lợi dụng khoảng thời gian lặng lẽ này tới Đức, điều tra về chuyện người giám hộ của mình mất tích.

Rời khỏi thành Hogwarts không khó, nhất là đối với người thừa kế Slytherin biết mọi mật đạo của tòa thành.

Sau đó cậu một đường đuổi tới tòa thành ở Đức... Kết quả sau đó, cậu chứng kiến biến cố xảy ra ở tòa thành Grindelwald, nhóm Thánh Đồ vì người đứng đầu mất tích mà loạn thành một nắm, còn có mãnh hồn đến từ tương lai kia.

Mãnh hồn Voldemort công bố với Tom rằng mình là “tương lai của cậu”, nhưng Tom không có ý định chiếu theo lời hắn để làm. Cậu nhìn những hành động của mãnh hồn chiếm trên người cô bé Phirluty Thrye này, chỉ cảm thấy ngu xuẩn khô khan.

Đúng vậy, cậu chưa bao giờ cho rằng mình sẽ vì vài câu tiên đoán tương lai mà trở nên tâm tình thất thường... Cậu vẫn có thể sử dụng lý trí đơn giản để khống chế tâm tình của mình.

Cho dù Severus đến từ tương lai thì có làm sao? Cậu không hề có hứng thú đối với mấy chuyện cũ kia, cậu chỉ muốn nhìn đến Severus người này.

Cậu kiên trì nghe đối phương nói xong, sau đó gật đầu nói rằng: “Người dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ tin tưởng người?”

“Bởi vì chúng ta là một người... người chính là ta, ta chính là người a!”

Mảnh hồn Voldemort hiện tại vô tình bám lên người Phirluty Thrye, cô nàng có tâm tình sùng bái mạnh mẽ về “ngài Grindelwald” này thật ra không hề đi tranh đoạt quyền khống chế thân thể với hắn, nhưng một Voldemort với hình tượng một cô nhóc phẩy tay nói chuyện quả thực không có chút điểm tin cậy.

Thoạt nhìn thật tức cười.

Tom thở dài, chậm rãi đứng lên: “Đầu óc ta có teo rút mới bỏ xuống việc đang làm, để đi theo người phá phách cướp bóc. Người chỉ trích Severus Snape là một người xuyên việt làm thay đổi ta, thế nhưng còn người? Người chẳng phải cũng đến từ tương lai, hơn nữa hiện giờ cũng nghĩ cách thay đổi ta hay sao? Đừng tưởng rằng mình là “tương lai của ta” để thuyết phục ta.”

Tom Riddle hoàn toàn có thể quan sát hắn —— mảnh hồn Voldemort có khuyết điểm lớn nhất hiện giờ là chiếm thân thể một cô bé mới nhập học, cô bé Phirluty này thân cao hay khí thế đều kém cỏi đến đáng thương. Vì vậy khuyết điểm về thân thể này tạo sự đối lập làm cho Tom xúc động muốn hành động —— cậu xách cổ áo Phirluty, sau đó cúi đầu lấy cái đầu nặng của mình hung hăng đập lấy đầu đối phương.

Thân thể cô bé nhất thời mềm mại ngã xuống... bao gồm mảnh hồn Voldemort xui xẻo nhập bên trong.

“Nếu người là ta thật, người hẳn hiểu rõ muốn thay đổi ý nghĩ của ta khó khăn đến cỡ nào.” Lúc đó Tom Riddle chỉ có mười ba tuổi cứ như vậy lưu loát thẳng thắn từ chối đề nghị của “mình trong tương lai”.

Một lát sau, cậu quyết định căn dặn cô bé Phirluty lớp dưới đang hôn mê, “Ách... Phirluty Thrye này, lần sau đừng để mấy thứ kỳ kỳ quái quái gì đó bám vào người nữa nhé. Kỳ thực người không hề hiểu việc làm mấy chuyện kỳ cục như vậy, ngay cả trán của người cũng không cứng bằng của ta.”

“... ..”

Nhiều năm sau, khi Severus Snape cùng cậu hai người ngồi ở quầy bar phía sau quán cafe, Severus từng hỏi cậu: “Lúc đó vì sao người nhất định phải phân liệt ra một hồn khí?”

“...” Cậu trầm lặng một lúc, không nói lời nào.

“Vì sao?” Severus lặp lại, “Ta lúc đó nghĩ người bị tương lai của mình ảnh hưởng, ta nghĩ người hận ta... Kết quả sau đó ta mới nhận ra, người khi đó rõ ràng thanh tỉnh! Vì sao còn muốn hồ đồ?”

“Cái này a... Ta đã quên.” Ông chủ trẻ tuổi tóc đen mắt đỏ nghiêng đầu, dễ dàng đáp. Mỗi lần cậu nói ra những lời nói dối này sẽ làm cho Severus giận một thời gian, nhưng đây là cách duy nhất cậu có thể giấu điểm Severus.

Đến bây giờ, cậu vẫn như cũ hết cách giải thích mình vì sao lúc đó thay tên đổi họ thành Voldemort, đồng thời trải ra đủ loại dấu hiệu giả. Tom Riddle quả thực đã từ chối mảnh hồn kia, cậu trở về tìm Heleba, hy vọng xà quái có thể từ trong thư viện trong mật thất tìm ra phương pháp. Cậu không hề có hứng thú đã tâm chinh phục thế giới này nọ, cậu chỉ thầm nghĩ tìm Severus.

Đến tận lúc xem quyển sách nói về Hòn đá Phục Sinh, cậu mới phát hiện mình không thể không quay lại tìm “mình của tương lai” để hỗ trợ. Hơn nữa cậu phát hiện ra mình phải đi đến bước chết không thể quay đầu, thì dù lòng yếu đuối muốn khóc rống, vẫn phải biểu hiện ra vẻ kiên cường tuyệt không lùi bước.

Chương 47: Đến tận cùng vì sao Tom hắc hóa... (hạ)

images (6)

Trong chuyến hành trình tới Đức, thiếu niên mười ba tuổi Tom Riddle đã học được rất nhiều thứ.

Mảnh hồn kia những gì có thể nói đều nói cho cậu... Tỷ như hai người chính là một, là quan hệ giữa mình và “mình của tương lai”; tỷ như Voldemort là một phù thủy vô cùng lợi hại, có lực lượng chinh phục thế giới. Lại tỷ như Severus Snape người này cũng đến từ tương lai, vốn là một Tử Thần Thực Tử từng bị đại nhân Voldemort tự mình xử tử.

Nhưng thái độ của cậu vẫn là: “—— nhưng có liên quan gì đến ta?”

Cho dù Severus là người xuyên việt đến từ tương lai, cho dù Severus có rắc tâm khác, cho dù những chuyện tương lai này đều là thật... Thì có làm sao? Phản ứng của Tom lúc đó là vô cùng bình tĩnh, dùng đầu đánh choáng cô bé Phirluty sau đó nói cảm ơn: “Kỳ thực nếu Severus đến từ tương lai mới tốt, nếu hẳn có thể đến đây đương nhiên có thể lại trở về đây, tìm càng tiện.”

Cậu không có bị gây xích mích cũng không bị mê hoặc, từ đầu đến cuối vẫn cố chấp giữ bình tĩnh.

Tom Riddle tuổi còn nhỏ, nhưng cậu tinh tường biết mình muốn gì. Cho dù có đột ngột hiện ra một tên tự xưng “mình của tương lai”... cũng không hề có quan hệ gì với cậu.

Sau đó chính là cuộc hành trình tìm người dài dòng mà đơn giản.

Sau khi người giám hộ mất tích, thiếu niên này dường như chỉ trong một đêm đột nhiên lớn lên.

Từ chối điều kiện mê hoặc của “mình trong tương lai”, sau đó quay về trường học tự tạo màn giả chết.

Có Heleba hỗ trợ, trên thực tế việc này không tính khó khăn. Hơn nữa nhờ có những tin tức mà Voldemort xuyên việt kia cung cấp có thể giúp cậu biết nhiều chuyện trong tương lai, có thể quyết định nhiều chuyện trước khi nó phát sinh.

Một năm sau cậu tìm được nhà cũ Gaunt, lặng lẽ trộm Hòn đá Phục Sinh từ tay tên Morfin điên điên khùng khùng.

Lại qua một đoạn thời gian, cậu phát hiện mình đã cao lớn lên từ lúc nào. Dưới sự giúp đỡ của xà quái, cậu lại len lén trở lại trường học, phát hiện tâm tình mình không còn như trước.

Nhưng mà có một việc vẫn như cũ.

Việc duy nhất cậu muốn làm là mang Severus trở về, muốn trở nên mạnh mẽ hơn đều vì mục đích này. Cậu nghĩ mình hẳn có thể mang người giám hộ trở về, dù sao người kia cũng đến từ tương lai, có thể đến thế giới này một lần cũng có thể đến lần thứ hai... Cái tên “tương lai của chính mình” bám trên người cô bé Phirluty cũng đã đến đây tìm cậu hai lần, nhưng cậu đều từ chối.

Những chuyện tương lai hay xuyên việt này, hết thấy đều không liên quan đến cậu.

Tom Riddle cứ ôm thái độ đơn giản như vậy, trộm Hòn đá Phục Sinh từ tay ông cậu Morfin. “Như vậy... hẳn có thể ha?” Cậu dùng ngón tay vuốt ve cái nhẫn, thì thào nói.

—— một trong ba Bảo bối Tử Thần, có người nói có thể gọi về linh hồn của người đã chết.

Sau đó cậu nhìn thấy những “cảnh”.

Những cảnh của Hòn đá Phục Sinh.

“Ta chỉ muốn nhờ các người giúp đỡ chết trở lại... Được không?” Một đứa bé mái tóc đỏ rực từ trên cao nhìn xuống Severus nói, sau đó dùng cách thức hoàn toàn khác với thường thức của người bình thường đoạt đi tính mệnh của đối phương. Tom cảm giác lạnh lẽo từ đầu ngón tay lan tràn đến toàn thân, đây là hồi tưởng cảnh tượng Severus chết.

Cái tên xuất hiện đột ngột bay loạn kia... chính là thần linh trong truyền thuyết?

Thần đã khiến Severus xuyên việt thời không?

Cậu tiếp tục xem tiếp, kết quả nhìn thấy kiếp trước của Severus Snape... Một vài cảnh tượng mờ ảo hiện ra trước mắt cậu. Thiếu niên áo chùng đen một mình giữa vườn trường Hogwarts, trở thành trò đùa dai của Nhóm Đạo Tặc bốn người, trong đó có một người tương lai là chồng của thiếu nữ mắt xanh lá, còn có tên Ma Vương điên cuồng mặt rắn trắng bạch...

Ảo giác xuất hiện cùng biến mất rất nhanh, nhưng với Tom Riddle đã từng nghe những chuyện kể từ “mình của tương lai” có thể căn cứ những tranh vẽ này để bổ sung những chuyện từ đầu đến cuối...

Tom trước đó đã nghe mảnh hồn kể chuyện Severus...

Nhưng cho tới nay, cậu nhìn thấy chuyện thực từ Hòn đá Phục Sinh càng thêm khách quan, càng thêm khủng khiếp...

Khi “cảnh” biến mất, thiếu niên không tự chủ được run rẩy... Nếu Severus Snape đến từ tương lai, vậy đến tột cùng hẳn dùng bao nhiêu nghị lực mới có thể bình tĩnh ở bên mình cùng nhau a...

Cậu cảm thấy tay chân đều mất lực, giơ lên Hòn đá Phục Sinh lần thứ hai triệu hồi ra các ảo cảnh. Kết quả các cảnh ngưng tụ lại nhau, một lát sau ảo giác biến mất, ngưng tụ trước mặt cậu chính là...

Một quyển sách.

Một quyển sách rất mỏng rất nhỏ, ngưng tụ thành thực thể giữa không trung. Tom Riddle vô cùng kinh ngạc nhìn quyển sách do ảo cảnh của Hòn đá Phục Sinh biến thành, sau đó thử vươn tay thăm dò mở nó ra. Vài tờ đầu tiên là chuyện cổ về Ba anh em trong tập , là câu truyện khởi nguyên cậu đã đọc để tìm Bảo bối Tử Thần. Nhưng khi lật sách, lại có những dòng chữ hoa lệ màu đen khiến người ta rùng mình sợ run ——

“Người bị Tử Thần (Thanatos) tự mình mang đi, phải lấy sinh mạng đồng dạng trao đổi nga.”

Lại lật thêm một tờ...

Hiện ra trước mặt là một trận đồ pháp thuật cực kỳ phức tạp... Không, thay vì nói nó là trận đồ pháp thuật, nó càng giống hoa văn cầu khấn thần lưu giữ từ thời Trung Cổ sau ngàn năm được lưu truyền đến nay. Phía trên viết phương pháp có thể giúp phù thủy tận mắt thấy “Thần” đồng thời tiến hành giao dịch trao đổi —— có điều giá để trao đổi là, người trong vòng một tuần phải hiến tế sinh mạng của mình làm giá.

Nếu mang Severus trở về... Mình sẽ chết...

Từ đầu đến cuối quá trình chỉ cho phép một tuần, nói cách khác, tối đa mình chỉ có thể ở bên người giám hộ một tuần mà thôi. Mà nếu người kia biết mình vì loại chuyện này mà chết, có thể sẽ cảm thấy bứt rứt ha? Dù sao tính cách người kia như vậy, biểu hiện vẻ ngoài lạnh như tảng đá đứng bất động mặc người ngoài dâm, thế nhưng trên thực tế lại nhẹ dạ cùng bao che khuyết điểm hơn bất kỳ kẻ nào...

Sau đó cậu làm ra quyết định —— đi tìm “mình của tương lai”.

Nếu vì giao dịch với thần mà mình chết, như vậy thì thà bày ra vẻ mình chính là Voldemort “của tương lai”. Nói như vậy, người giám hộ của mình sẽ không vì chia tay đột ngột mà đau khổ nữa. Tại ảo cảnh về kiếp trước, Severus Snape của tương lai bị chính mình tàn nhẫn sát hại... Đã như thế, thì hoàn hảo một cái mạng có làm sao đâu?

Cậu không muốn làm Tom Riddle, cậu muốn mình biến thành Voldemort.

Cho dù tiếp thu ý kiến của mảnh hồn xuyên việt kia dung hợp lại cũng chẳng sao, dù sao hiện giờ việc cậu muốn làm là tự mình hủy diệt mình. Thiếu niên Riddle trong một khoảng khắc ấy làm ra quyết định, cậu trở lại tìm mảnh hồn Voldemort, dựa theo quỹ tích nhân sinh của đối phương để nguy trang chính mình. Cậu phải đợi lần thứ hai gặp lại Severus, mình sẽ triệt để biến thành tên ác ôn.

Làm mình trở nên gắt gỏng một chút, điên cuồng một chút.

Severus sẽ bị cậu giấu diếm, hiểu biết tương lai là ưu thế đồng thời là ngược điểm. Chỉ cần cậu hơi lộ vẻ dấu hiệu “Tom Riddle bằng Voldemort”, có thể kích phát Severus liên tưởng cao độ.

“Severus...”

Lần thứ hai gặp lại, chỉ mong người có thể tin tưởng Tom Riddle đã mất.

Cậu còn có một tuần còn lại... để Severus tin rằng mình hoàn toàn là mảnh hồn Ma Vương xuyên việt kia. Thiếu niên tóc đen mắt đỏ thở ra một hơi thật nhẹ không ra tiếng, quay mặt đối diện cái gương trong phòng rửa mặt lẩm bẩm: “Hành động của mình cũng không tệ lắm đúng không...”

Trời biết cậu có bao nhiêu nỗ lực khống chế chính mình, để mình có thể bày ra vẻ lừa dối lãnh tĩnh trấn định.

Ở sâu trong nội tâm, cậu vẫn nghĩ mình là đứa bé của Severus, cậu chỉ muốn xông lên nói chán ghét hẳn không nói một lời từ biệt đã đi, lại mong chờ nhớ hẳn đến cỡ nào... Nhưng cậu biết mình không thể làm vậy.

Còn có một tuần.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới ngày đó cậu từng đứng trước đại sảnh Hogwarts, tuyên bố mình thích Severus, còn mua một đồng sách tiểu thuyết ngôn tình của Muggle để tham khảo. Cảm giác trái tim tựa như bị một đôi móng vuốt thật lớn sắc nhọn nắm lấy, đau đớn co rút, thế nhưng cậu biết mình vẫn phải tiếp tục nguy trang. Chỉ có như vậy mới có thể lừa Severus về chuyện Hòn đá Phục Sinh cùng quyển sách ảo cảnh, chỉ có vậy mới có thể không xúc phạm một lần nữa tới người giám hộ của mình...

Cậu đã thiếu hẳn nhiều lắm, không phải sao?

“Lúc đó chẳng phải ta cũng bắt chước sách? Nói chuyện yêu đương với người, Severus, cho nên giờ muốn giả làm một Hắc Ma Vương che dấu người hẳn không có vấn đề gì ha?” Cậu hí hóp mắt, thì thào nói trong phòng rửa mặt không có bóng người, “Người xem, ta từ nhỏ đã am hiểu diễn kịch.”

... Đăng bởi: admin

34. Chương 34: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 48: Severus cùng nghỉ thức sống lại...

1216342-256-k544862

Hai ngày sau Severus Snape chạy thoát khỏi cái trang viên Voldemort gặp quỷ này.

Trước mở khóa, sau đó đánh ngất vài người, cuối cùng leo tường rời khỏi phạm vi di hình đổi ảnh bỏ chạy.

Tuy rằng hắn là một vị phù thủy độc lòng chuyên tâm cùng thiên vị độc được, nhưng không có nghĩa hắn không biết các thần chú nào. Đời trước hắn từng là Tử Thần Thực Tử cùng là thành viên Hội Phượng Hoàng —— dù nói thế nào, hai bên cũng đều là chức nghiệp yêu cầu am hiểu chiến đấu.

Hắn không phải người mềm yếu.

Tại trước mặt thiếu niên Voldemort hắn không phải không có năng lực phản kháng, hắn chỉ muốn nói chuyện với Tom.

Thế nhưng hiện giờ —— còn có thể nói cái gì?

Tất cả đều đã kết thúc, hắn nghĩ mình thật nên trực tiếp ngẩng đầu lên trời gọi một tiếng hỏi Merlin nên làm sao bây giờ. Hắn nghĩ cuộc đời của mình như một câu truyện cười, cứ như vậy gắt gao sống chết giàu vô tới lui, cuối cùng chiếm được kết quả chẳng được như mong muốn.

Nhưng mà lúc này Severus Snape không biết, kỳ thực đứa bé hắn vẫn nhớ tới kia đang đứng ngay sau bóng lưng hắn, yên lặng nhìn hắn. Thiếu niên tóc đen nhẹ nhàng đóng cửa sổ, biết sự mặt nạ mình tạo ra có hiệu quả.

“Cảm ơn... Rời xa ta thật xa đi... Chỉ còn năm ngày mà thôi.”

Cậu đè ép tiếng nói của mình thật thấp, lẩm bẩm thì thầm.

Quyển sách nói một tuần sau khi hoàn thành nghỉ thức, người lập chú nguyện sẽ lấy sinh mệnh của mình làm giá bị Tử Thần mang đi.

Lúc đó cậu thấy Severus đột ngột xuất hiện ở phòng ngủ của mình, một chút cũng không kinh ngạc —— bởi vì đó chính là ngày kết thúc nghỉ thức sống lại, thời điểm chính cậu an bài.

Sau đó, theo lý thuyết cậu chỉ còn lại bảy ngày sống trên thế giới này.

Tâm tình thiếu niên thật bình thản.

Cậu đã nhìn thấy những hình ảnh về Severus Snape trên Hòn đá Phục Sinh, cùng những tin tức mà tên “mình của tương lai” đã cung cấp đều chỉ rõ một vấn đề —— tên đầu sỏ khiến Severus sống cuộc sống cô độc thống khổ chính là Voldemort tương lai kia. Vừa lúc, mình vì nghỉ thức sống lại sẽ rời khỏi thế giới này, triệt để đoạn tuyệt những khả năng phát sinh lộn xộn kia.

Sau khi Severus trở về, hẳn hẳn sẽ an bình tiếp tục kinh doanh cửa hàng bán thuốc nhỉ? Vấn đề duy nhất là, Severus nhìn thấy đứa bé sớm chiều ở chung đột ngột biến mất hẳn cảm thấy tinh thần sa sút.,

Có điều không sao cả, cậu sẽ làm hẳn tin tưởng mình không phải Tom Riddle kia. Cậu có thể nguy trang mình thành một tên ác nhân triệt để, theo đúng hành vi cử chỉ của tên Hắc Ma Vương kia.

Mình cùng Tử Thần làm chút giao dịch không có vấn đề gì hết... Còn có một tuần, nhìn xem mình có phải phù thủy duy nhất đánh bại “thần” hay không ha. Nếu không được, bị đối phương lấy đi sinh mạng làm điều kiện trao đổi cũng chẳng sao.

Thật sự, không sao hết.

Chuyện đáng tiếc duy nhất là, cậu chỉ có bảy ngày nhìn thấy hẳn, nghe thấy tiếng hẳn.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới khi mình còn bé Severus từng nói, cậu cố chấp cùng ấu trĩ chẳng qua không tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Nhưng cuộc sống phiêu bạt vài năm này đã giúp cậu kiến thức được nhiều chuyện cùng người kỳ quái, từ những tin tức chuyện cũ mà Voldemort xuyên việt từ tương lai, phần lớn những điều ấy người bình thường đều không có khả năng biết đến. Mặc dù là vậy, mặc dù là vậy, loại cố chấp khi còn bé này của cậu vẫn nhiều như cũ a...

Tom Riddle yêu Severus Snape, là yêu chân ái.

— a, hiện tại ta đã mạnh hơn người rồi. Vậy hẳn đến lượt ta mang người về, giống như người khi ta còn bé thường hay túm lấy tay ta mang về.

Nghi thức sống lại đã hoàn thành.

Hiện tại chỉ cần đợi một tuần kết thúc...

Tom vốn thử mình trong tuần này làm chuyện gì, nhưng cuối cùng cậu lại mở ra cuốn nhật ký thời học sinh Hogwarts.

Cuối cùng cũng chỉ còn mấy ngày này, cậu muốn lật lại những hồi ức cũ lại một lần.

Còn phải thu thập những tài liệu đọc được mà Severus đã dùng qua và nghiền nát chúng, đó là những thứ xây dựng lại cửa hàng “Nồi cùng bình thủy tinh”.

Nếu có thể, cậu thực sự muốn... nấu ăn thêm một lần cho người giám hộ của mình.

Có điều, hẳn không còn cơ hội nữa nhỉ?

“Đời trước” Severus thích nhất cô bé phù thủy tóc đỏ... Gọi là gì nhỉ? Hình như là Lily? Evans hay Molly Evans gì gì đó, dù sao cũng là tên hoa. Tom nghĩ sau khi Severus trở về, có thể sẽ đợi vài chục năm sau cô bé kia sinh ra...

Nói lại đến lúc đó có lẽ Severus Snape hẳn được sinh ra thêm một lần nhỉ? Đến lúc đó hẳn sẽ ra sao? Biến thành đứa bé mới sinh sao? Điều này hình như khó làm a...

Thiếu niên tóc đen mắt đỏ khế ấn huyết thái dương, vẫn như trước cân nhắc nhiều lần những vấn đề kỳ cục không ý nghĩa này đó.

Cậu biết mình phỏng chừng không có khả năng nhìn thêm người giám hộ lần nào, nhưng đây là lựa chọn của cậu. Điều này chẳng phải cái gì anh dũng hy sinh, chỉ vì cậu nguyện ý.

Cậu bỗng nhiên nhớ tới tên mảnh hồn Voldemort xuyên việt kia.

Tên kia vẫn giết dây cậu đi theo đường kỳ cục, nguyện vọng lớn nhất là dung hợp với mình.

Vì vậy vài ngày trước... Cậu đã đáp ứng rồi.

Đúng vậy, vài ngày trước lúc tiến hành nghi thức sống lại, cậu đã đi tìm “mình của tương lai”, chủ động yêu cầu nguyện ý dung hợp. Sau đó... cậu cũng đã làm nó.

Làm xong cậu vẫn như lễ thường loay hoay trong lúc ở bên Severus tìm nhật ký cùng vật nhỏ, cứ theo lễ thường chuẩn bị nghi thức sống lại. Cậu có thể cảm giác được trong đầu mình có thêm một ít ký ức, nhưng cậu vẫn như cũ rõ ràng nhớ rõ chính mình.

“Ta nhờ, đừng tưởng rằng báo đen còn nhỏ nhất định yếu so với sư từ già yếu...” Lúc đó cậu nhắm mắt lại, tự nhủ nói rằng, “Đồng ý dung hợp với người không có nghĩa ta sẽ nghe người, ta chỉ muốn lấy ký ức của người thành của mình mà thôi.” Sai lầm lớn nhất của tên mảnh hồn Voldemort xuyên việt kia chính là coi khinh cậu... A, lẽ nào vì cậu chưa thành niên, khờ dại nên ý chí chưa đủ kiên định?

Mổ linh hồn nghiền nát nhiều lần sau đó mạnh mẽ dính chặt vào một linh hồn khác, so với một thiếu niên có ý chí kiên cường như kim cương mới tạo... Người nào chiếm vị trí chủ đạo đã sớm rõ ràng.

Chuyện cậu dung hợp với mảnh hồn Voldemort này là bước cuối cùng của kế hoạch này.

Đợi đến lúc cậu hiến tế mình, rời khỏi thế giới này, tên kia cũng theo mình cùng biến mất. Nếu là vậy, tai họa ngầm cuối cùng của Severus hẳn cũng biến mất...

“Hiện tại ta thừa nhận ta cùng người cùng là một người.”

Thiếu niên tóc đen mắt đỏ yên lặng nói với “mình của tương lai” chưa tiêu tán kia.

“... Có điều người phải thừa nhận, đầu của người không cứng bằng đầu của ta.”

Cậu từng ngày đêm tính toán thì giờ, chờ đợi đến lúc sinh mạng của Severus Snape tương lai sẽ ra sao.

Severus đã từng cho cậu toàn bộ thế giới, vậy hiện giờ cậu cũng sẽ hồi báo bằng toàn bộ thế giới. Cậu lặng lẽ chờ đợi thời gian trôi qua, chờ đợi thời khắc chính thức hoàn thành giao dịch nghi thức sống lại.

Một tuần nháy mắt qua.

... Đăng bởi: admin

35. Chương 35: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Chương 50 rồi! Còn 3 chương nữa là hoàn TT^TT, thật xúc động quá đi TT^TT

Chương 49: Giao ban...

tom-marvolo-riddle-full-351842

Tom Riddle đứng trước cửa vào chuẩn bị tinh thần cho thời điểm quan trọng sắp tới, hít sâu một hơi, một mình bước vào hầm ngầm chuẩn bị cho nghi thức.

“Quay về Hogwarts đi, dù sao người cũng là người thủ hộ cho tòa thành.”

Trước khi đi cậu ngẩng đầu nhẹ giọng nói, một lát sau cái đầu lớn của xà quái Heleba xuất hiện ngay tại cửa. “Nói cách khác người muốn chết?” Xà quái rất vô tội nói, “Thật kỳ quái, một đoạn thời gian trước người còn giả chết hiện tại lại chết thật, thọ mệnh của loài người các người rốt cuộc muốn tính thế nào a... Hơn nữa sau khi Salazar rời đi, người là người duy nhất nguyện ý cùng ta nói chuyện a. Ta rất thích người thật đó.”

“Bởi vì nghi thức sống lại này cần tự chết đầy đặn mãnh, nếu không sao loại chuyện này khan hiếm người trải nghiệm a...” Cậu tự giễu cợt thì thảo nói.

Tầng hầm đốt những ngọn nến thành một vòng tròn, ở giữa vẽ pháp trận chính cậu phác thảo.

Cậu vừa đợi, vừa nghĩ ngợi đoán xem tiếp theo đây mình sẽ thấy gì... Tử Thần? Ừm, là một vị phù thủy lúc sinh thời có thể nhìn thấy “Thần”, thật đúng là một loại vinh hạnh nhỉ.

Thần sẽ có hình dáng gì? Cậu nghĩ đến cậu bé tóc đỏ nhìn thấy trong ảo cảnh của Hòn đá Phục Sinh, đó hẳn là “Thần” ha... Chỉ là không rõ “Thần” sẽ dùng cách thức nào lấy đi sinh mạng cùng linh hồn của mình, cũng không biết một mình cậu liệu có năng lực duy trì tôn nghiêm cuối cùng của mình...

Đúng vậy, cậu vốn không có dự định ngồi chờ chết.

Đứa bé tóc đỏ thần linh kia cư nhiên đã tập kích Severus, ký ức từ đoạn ảo cảnh kia vẫn còn khắc sâu trong đầu cậu... Cho nên dù đối phương có là “Thần” đi chăng nữa, cậu cũng muốn động tay trả thù. Cậu dự định làm vậy, dù sau đó có xảy ra chuyện gì cũng không quan tâm.

Ánh nền xung quanh thoáng âm đạm dần.

Cậu nâng cây đũa phép lông chim phượng hoàng của mình lên đúng cung cách ưu nhã trong sách, cùng nó đợi vị thần linh muốn lấy sinh mạng của mình đến. Nhưng đúng lúc này trong căn hầm đột nhiên hiện ra thân ảnh màu đen khắc sâu trong trí nhớ, hoàn toàn đánh vỡ mọi kế hoạch dự định của cậu.

“Severus?”

Thiếu niên tóc đen mắt đỏ mở to hai mắt, nhất thời sững sờ đứng ngay tại chỗ.

Người kia thật sự quen thuộc, chỉ là trăm triệu lần không ngờ tới hắn lại đột ngột hiện ra. Cậu không nghĩ lại xảy ra chuyện như vậy — mình còn chưa đợi vị Tử Thần đến để tiến hành giao dịch hiến tế, ngược lại chờ được vị giám hộ quen thuộc nhất kia.

Đến tốt cùng đây là cái gì với cái gì a!

Triệu hoán Tử Thần lại triệu ra Severus, đây rốt cuộc là chuyện lộn xộn gì...

Không có khả năng là di hình đối ảnh hay độn thổ, bởi nơi này có cấm chú cùng phản chú, hơn nữa Severus Snape cũng đầy vẻ mờ mịt cùng kinh ngạc. Vài ngày không gặp, thoát nhìn tinh thần Severus càng suy sụp nhiều hơn. Làn da vàng như nền càng hiển vẻ bệnh tật, trường bào màu đen thuần cũng dính không ít tro bụi. Lúc này Severus cũng nhìn thấy cậu, thoáng kinh ngạc ngẩn đầu. “Người...”

Thiếu niên Riddle lựa chọn xoay đầu bỏ chạy.

— sao có thể không chạy?

— mặc kệ vì sao Severus đột ngột bị kéo tới đây, cậu tuyệt đối không thể để Severus nhìn thấy mình làm sao lại biến mất. Nếu loại giao dịch “bị lấy đi sinh mạng cùng linh hồn” này bị đối phương thấy, vậy thì bao công sức cậu cố gắng trang cùng vở kịch mấy hôm trước đều là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Một bên chạy một bên cậu lấy ra Hòn đá Phục Sinh xoa xoa, nghĩ như vậy hẳn có thể gọi vị Tử Thần kia ra trước mặt.

Mau chóng hoàn thành giao dịch đi.

Nhưng lần thứ hai bước chân của Tom Riddle khựng lại.

Khi cậu chạm vào nhẫn, thân ảnh quen thuộc không gì sánh được kia cư nhiên lần nữa bị triệu hoán ra trước mặt cậu. Vốn cậu đã chuẩn bị tốt tự mình hủy diệt, nhưng khi gặp phải tình cảnh cổ quái hoang đường như vậy thì — cậu vẫn như trước không biết nên ứng đối thế nào.

Severus Snape đứng trước mặt cậu chờ đợi một lúc, sau đó nói với tiếng nói không hề có tình cảm hỏi: “Người đang làm cái gì?”

“... Ta cũng không biết.”

Tình cảnh trước mặt đột nhiên biến thành màn kịch hoang đường.

Mất to rừng mất nhỏ.

Mất to rừng mất nhỏ.

Thiếu niên Tom Riddle vốn làm tốt mọi chuẩn bị cho sự hủy diệt của mình nuốt lấy nước bọt, thực sự không muốn nghĩ đến khả năng khủng bố mà cậu vừa cân nhắc. Cậu chờ chờ tới bây giờ chỉ vì chờ Tử Thần trong truyền thuyết kia đến, kết quả lần lượt mấy lần đều triệu hoán chỉ mình người giám hộ...

Tom Riddle hít thật sâu, sau đó mỗi một câu chữ nhẹ giọng hỏi: “Người, là Thần?”

“Cái gì?” Severus Snape lại càng thêm mờ mịt. Mấy ngày này Tom nguy trang thật khổ sở, mà Severus chạy ra bên ngoài cũng không dễ chịu gì. Hắn nghĩ cứ sống tiếp như vậy thật vô nghĩa, mà sâu trong nội

tâm hấn lại có chút luyến tiếc. Tuy chính hấn không muốn thừa nhận, nhưng hấn phát hiện mình thật sự lưu luyến quãng thời gian ở bên Tom...

Kết quả đúng lúc này hấn bỗng nhiên kỳ lạ bị triệu hoán tới trước mặt thiếu niên Voldemort... Hấn vốn cho rằng đó lại là thần chú mới phát minh gì, kết quả thiếu niên tóc đen mắt đỏ này lại biểu hiện phản ứng kỳ cục muốn chết. Đầu tiên là thấy hấn bỏ chạy, sau đó lại hỏi hấn vấn đề kỳ quái.

“Cái gì Thần?” Hấn không hiểu ra sao lại hỏi lại.

“Ta vốn cho rằng mình có thể nhìn thấy Tử Thần... Ách, không phải ta thích nhìn thứ này, chỉ là hấn ta hấn phải tới... Kết quả Severus người đột nhiên xuất hiện, ta còn tưởng rằng người là...” Thiếu niên có chút nói năng lộn xộn cố giải thích, nhưng dường như càng giải thích lại càng lộn xộn.

Sau tất cả những sự hỗn loạn đó khoảng vài giây lại đạt đến sự hỗn loạn cao nhất ——

Nương theo tiếng “Phốc” vang lên nho nhỏ, một cậu bé tóc đỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người.

“Eh?” Merlin ngoảnh đầu nhìn Tom Riddle một chút, lại nhìn Severus bên cạnh, “Giao ban đã hoàn thành chứ?”

Cái gì giao ban?

“Rõ ràng người đã đồng ý để ta trở về... vì sao lại đưa ta về sai mất năm năm?” Severus Snape nhìn thấy Merlin khắc đầu tiên, lập tức theo bản năng hỏi vấn đề hấn vẫn muốn biết. Có điều hấn hỏi xong lại nghĩ đây không phải vấn đề trọng điểm, có một số việc không đúng lắm. Tom dường như không phải bị hắc hóa trong năm năm này a, chỉ ít vừa này còn trông bình thường...

Lần này Merlin mang về bé trai, mặc lễ phục màu ca cao, đầu đội cái mũ dưa màu đen.

“Một chút cũng không sai, ta cố ý đó. Điều chỉnh thời gian không phải chuyện dễ dàng, sau này Severus người tự tay làm sẽ hiểu.” Cậu đáp, “Tại tuyến thời gian “năm năm” này, ta có thể nương cơ hội tên nhóc Tom này triệu hoán người để điều chỉnh một ít... Hơn nữa có thời gian để chuẩn bị, ta mới có thể dễ dàng an bài người thay ca.”

Vì sao những lời này tách ra từng từ đơn thì nghe hiểu, mà xuyên thành câu chữ thì một chút cũng không hiểu a...

Merlin tháo mũ dạ xuống, dùng thái độ nhẹ nhàng mà khoa trương chào hỏi hai người ở đây, “Tom cùng Severus, đã lâu không gặp ta nhớ các người muốn chết

~~”

“... ..”

Lần thứ hai Severus Snape bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của đứa bé thần linh này, có điều Tom Riddle đứng bên cạnh hấn còn khiếp sợ hơn. Tom quen biết Merlin với hình thái rắn nhỏ nào tàn, cho nên hiện tại cậu thấy đứa bé tóc đỏ trước mặt xa lạ kỳ quái.

“Tử Thần Thanatos?” Tom nhìn chằm chằm đứa bé thần linh này hỏi.

“Nga, không.” Merlin khoát tay nói rằng, “Hiện tại đã không phải. Trước đó ta là Thần Pháp Thuật? Thần Không Gian? Thần Chết Chóc? Gặp quỷ ta cũng không biết vì sao mình lại là Merlin kiêm chức nhiều như vậy... Ách, ta chính là Merlin mà các người vẫn hay kêu than sợ hãi “A, Merlin của ta a” ấy. Bởi vì ta là vị thần duy nhất của giới phù thủy a, cho nên kiêm nhiệm một đồng chức như vậy mà thực ra ta có muốn đâu...”

Cậu vừa nói vừa đến gần Severus, sau đó đẩy người đàn ông mặt không biểu cảm này lên trước mặt Tom: “Có điều cũng may hiện giờ giao ban sắp hoàn thành, nếu người muốn bán thứ gì cho Tử Thần thì cứ trực tiếp giao cho hấn đi.”

Hiện giờ bầu không khí xấu hổ đến cực điểm, chỉ có Merlin đứng giữa hai người đang xấu hổ đó hoạt bát bay tới bay lui. Severus thực sự không muốn nhần, lời tên Merlin kia sang một bên hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cái gì Tử Thần? Cái gì giao ban?”

Tiếng nói của hắn đầy lửa giận cố kìm nén, thế nhưng đứa bé thần linh tóc đỏ lại nói thật dễ dàng: “Chính là ý nghĩa mặt chữ thôi... Severus ta định giao trọng trách cho người, nhớ làm tốt.”

“Trọng trách gì?”

“Đương nhiên là những chức trách Thần lộn xộn này... Phỏng chừng lúc người chưa ý thức được, người đã tiếp nhận được vài chức vị rồi.” Merlin vẽ vô tội giương hai tay, hoàn toàn không ý thức được nội dung lời nói của cậu làm người ta chần động cỡ nào, “Đừng có dùng vẻ mặt kinh ngạc đó nhìn ta chứ... Được rồi, ta thừa nhận ta lừa người, ta xin lỗi, ta không nên dưới tình huống chưa thông tri người đã đòi chức vị đi. Điều này có chút đột ngột, ta hẳn là cho người thời gian thích ứng. Có điều việc này đều đã an bài sẵn, chỉ là tới nay ta mới động thủ thôi...”

“Người biết không, Severus? Lúc đầu ta nói mục đích gọi người tới chơi cờ cùng ta, đó là lừa người. Từ đầu đến cuối ta đều theo kế hoạch tìm người thay ca...”

“—— người cùng cso Gellert đều là hai người ta đề cử làm thần linh thừa kế.”

Nếu chỉ nói giữ gìn dòng chảy loạn thời không, mình Merlin cũng có thể làm... Cho nên phí công sức giày vò lớn như vậy, chỉ vì lựa chọn người thừa kế trong hai người được đề cử mà thôi. Được chọn là Severus Snape, Merlin ngay cả nghi thức giao ban cũng đã sắp hoàn thành. “Cho nên hiện tại có người muốn triệu hoán “Tử Thần”, đối tượng cậu ta lựa chọn chính là người mà không phải ta... Severus người hiện tại có thể quay đầu đáp lại tín đồ mới của người một chút, tiện thể tiếp thu sinh mạng cùng linh hồn gì gì đó mà cậu ta chuẩn bị hiến tế.”

Chương 50: Nghe Merlin kể chuyện cũ đã trải qua...

images (73)

Merlin thói quen cách thức nói chuyện dài dòng của mình, có điều ý nghĩa vẫn chỉ có hai.

Một, lão già ta mặc kệ tất vì bây giờ người mới là Thần.

Hai, quyền sở hữu thiếu niên Tom Riddle trước mặt hoặc nói phiên bản Voldemort —— mặc kệ người tùy chọn tên nào, dù sao hai cái tên đều nhận nghi thức sống lại cùng hiến tế —— đều thuộc về Severus người.

“...” Tuy không rõ chuyện gì xảy ra, có điều vì sao nghe những lời “quyền sở hữu sinh mạng cùng linh hồn” gì gì đó quái quái.

“Người là muốn nói... Người định để là làm “Merlin”?” Severus nhìn chằm chằm đứa bé tóc đỏ trước mặt nửa ngày, cũng đại khái hiểu ý đồ đối phương.

“Bingo!” Thiếu niên thần linh không đáng tin cười đến không biết xấu hổ, “Không hổ là người ta chọn a, cũng hiểu mình nên làm gì rồi đó. Nói chung người có thể chọn cho mình một mức tuổi tác bất kỳ rồi sau đó hưởng thụ cuộc sống bất tử, có thể ấn định tuổi hiện tại, cũng có thể để mình tuổi trẻ một chút. Nếu người nguyện ý, có thể giống ta trực tiếp để mình rút về tuổi thời nhi đồng cũng không thành vấn đề. Có muốn thử xem? Giống ta rất đáng yêu ni ~”

... Những chuyện này không phải trọng điểm có được không, đáng yêu cái đầu người đòi đáng yêu! Thế giới này có vị chủ thần gặp quỷ như Merlin người, đến giờ thế giới này cư nhiên không có bị hủy diệt thật đúng là kỳ tích.

Đây là thời đại các vị Thần rời bỏ.

Tín ngưỡng dần dần biến mất, vì vậy những vị thần cổ xưa đều đến thế giới khác (otherworld)... Trên đời không còn thần linh chân chính.

Merlin không tiếng động nở nụ cười.

Cho đến nay, tên của cậu đều bị phù thủy coi là thần linh. Các phù thủy đều không tin Thượng đế, cho nên gặp phải chuyện gì cũng kêu to “Quần của Merlin a”... Nhưng trên thực tế có mấy người hiểu chân tướng đây? Trước đây cậu cũng chỉ là một vị phù thủy bình thường mà thôi.

Đúng vậy, bình thường, hoặc là nói một vị phù thủy bình thường mà cường đại. Nếu nói tương đối, địa vị của cậu tại thời Trung Cổ cũng không khác mấy so với Grindelwald hoặc Voldemort bây giờ. Khi cậu còn chưa trải qua những năm tháng dài dằng dặc mấy trăm năm thì, cậu đã từng thật tình muốn dùng năng lượng mạnh mẽ của mình vì Arthur thống nhất đất nước. Nhưng cuối cùng cậu vẫn rời khỏi Arthur, vì vị thần cổ xưa cuối cùng Nineveh làm giao dịch.

Cậu vứt bỏ mọi tình cảm cùng tâm tình của loài người, thu được chức vị thần từ Nineveh. Sau trăm ngàn năm, cậu vẫn là thiếu niên thần linh cười vô tâm vô phế như trước.

Một Merlin với thân phận phù thủy trở thành Thần bất tử, vĩnh viễn mang dáng vẻ đứa bé như thế.

Thế nhưng... Đã qua rồi a. Trước đó nói dòng chảy loạn thời không rồi sống lại tìm người chơi cờ cùng gì gì đó, chỉ là cậu thuận miệng bịa lý do ra mà thôi. Cậu an bài Severus Snape cùng Gellert Grindelwald xuyên việt thời không, chỉ vì muốn quán sát họ ai thích hợp làm người thừa kế hơn. Cậu hy vọng mình có thể chuyển dời chức vị, kết thúc quãng thời gian dài đằng đẳng ngàn năm.

—— giống như lúc Nineveh truyền thừa chức vị thần cho cậu vậy.

Yêu cầu cho người đề cử thực ra không nhiều. Đầu tiên phải là phù thủy, hơn nữa còn phải có thực lực nhất định nếu không không thể tiếp thu truyền thừa lực lượng. Thứ hai, người đề cử phải có tính cách đủ kiên nghị, cùng tố chất tâm lý ổn định... Chuyện “trở thần Thần bất tử” này đủ để nhiều người cuồng nhiệt, người đề cử phải là người có tâm tình bình tĩnh như nước, không có dã tâm. Hẳn phải đi lên đường bất tử nhưng cũng không quyền luyện bất tử, chỉ có như vậy mới không lợi dụng chức Thần làm ra những hành vi điên cuồng bạo ngược.

Severus Snape.

Để tìm kiếm người thích hợp đề cử, kỳ thực Merlin đã tìm kiếm rất nhiều năm. Thậm chí hẳn còn nghĩ mình có thể không tìm ra được người hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn, bởi vì những yêu cầu này phức tạp lại còn thống nhất cùng xung đột. Nhưng đúng lúc này cậu chú ý tới người đàn ông tràn ngập mâu thuẫn này, hẳn cao ngạo lại tự ti, bình tĩnh cùng dã tâm, có rất nhiều tính chất đặc biệt cư nhiên có thể song song tồn tại trên người hẳn.

Hoàn toàn tương xứng với yêu cầu người đề cử.

Vì vậy Merlin rất vui vớt hẳn từ trong sông Minh Hà ra, nhìn hẳn tới năm 1933 sinh sống.

Mặc dù đối với “Thần” mà nói, sống lại cùng điều chỉnh thời không cũng là hành vi tiêu hao rất nhiều lực lượng. Hơn nữa nã vị đề cử số hai này cùng với vị đề cử số một Grindelwald, hầu như tiêu hao hết ma lực của Merlin —— vì vậy cậu bị ép xuống chỉ còn lấy con rắn nhỏ làm ký thể. Có điều như thế cũng tốt, cậu vừa lúc ở bên quan sát những người được chọn sau đó sẽ có phản ứng gì.

Sau đó làm rắn nhỏ Merlin, cùng Tom Riddle cùng người đề cử Severus sống chung nhiều năm.

Kỳ thực Merlin không thể hiểu được vì sao Severus lại muốn theo Riddle cùng đến trường Hogwarts. Có điều lúc đó Tom Riddle giải thích với cậu là: “Severus hẳn tuy rằng bao giờ cũng lộ cái mặt đen của người giám hộ, nhưng thực ra hẳn cũng rất cẩn thận cùng dè dặt.”

Dè dặt là cái gì cẩn thận tỉ mỉ lại là cái gì.

Dù biết nghĩa của hai từ ấy, nhưng vẫn không rõ.

Thực ra Merlin biết mình là kẻ thiếu hụt, khi đó cậu vứt bỏ toàn bộ “tình cảm của loài người” để đổi lấy ngàn năm thần linh. Dù mỉm cười hay phần nộ đều là giả, cho nên cậu vẫn không thể hiểu được con người biểu lộ tâm tình cùng tình cảm như thế nào.

Điều này giúp cậu càng thêm kiên định ý niệm “nhất định phải để Severus Snape người này làm người thừa kế” trong đầu —— một người bị ném tới thời đại xa lạ như vậy cư nhiên có thể sống thoải mái, từ đầu đến cuối đều không có phản ứng tâm lý gì, đây là tố chất tâm lý mạnh mẽ đến cỡ nào a. Bản thân Merlin phải vứt bỏ tâm tình của mình mới có thể bảo trì tâm lý trạng thái vô tâm vô phế, mà Severus Snape dường như tại trường hợp nào cũng có thể mãi mãi lộ vẻ mặt lạnh nghiêm túc. Dù có xảy ra sự thay đổi to lớn dị thường thế nào, hẳn vẫn có thể thu hồi vết rách trong thể giới nội tâm của mình lại.

Thật sự là một người có nội tâm mạnh mẽ khiến người ta bội phục.

Lại vài năm sau đó, Merlin rắn nhõ trên cơ bản đã khôi phục lại năng lực của mình biến về hình người, chạy đến giúp Severus “sẽ giúp mình chết lại”. Cậu càng ngày càng thương thức Severus Snape, cậu dự định thử thách lần cuối cùng người đề cử này. Những ký ức của thế giới phù thủy nói cho cậu biết, “sống” cùng “chết” là hai chuyện quan trọng nhất của con người. Nhìn xem phản ứng của người được đề cử chết đi rồi sống lại xem, nếu hợp có thể hoàn thành nghi thức thay thế ngôi vị Thần này.

Thế nhưng vì sao lại như vậy chứ...

Severus Snape người được cậu nhận định là người đề cử có “nội tâm mạnh mẽ” này... cư nhiên lộ ra vẻ mặt bị phản bội. Sau khi tới Minh Hà, hắn hoàn toàn không còn sự bình tĩnh ngày xưa mà kiên quyết yêu cầu quay về...

Trong cơn hoảng hốt, Merlin nghĩ phỏng chừng mình đã làm sai chuyện gì.

Cậu không rõ tình cảm loài người, nhưng cậu có thể khiến người ta chết đi sống lại như thế... sẽ làm cho người có tình cảm phải chịu tổn thương? Cho nên cậu nghĩ cách nương theo Tom Riddle tạo ra nghi thức sống lại, sau đó đuổi Severus trở về năm năm sau theo tuyến thời gian, tiện thể chuẩn bị tốt giao ban.

Có điều hai kẻ Severus cùng Tom Riddle kia a, thật đúng là kỳ cục.

Cư nhiên một kẻ thì muốn trở về một người thì muốn làm cái gì hiển té sống lại hai người đều nghĩ cùng một chuyện, lại đi tới phương hướng tương phản.

Là vì cái gì nhỉ. Vì tình cảm sao.

Từ lúc thu được chức vị thần đến nay đã hàng ngàn năm, Merlin vẫn như cũ mang thể chất thiếu hụt không thể lý giải tình cảm của con người. Thể chất ấy giúp cậu có thể ở trăm ngàn năm vẫn bảo trì tâm tình ổn định, bất cứ lúc nào cũng mang vẻ vô tâm vô phể này. Có điều trong nháy mắt nhìn thấy Severus cùng tiểu Tom gặp lại, cậu chợt thoáng nhớ tới chút gì đó.

Tuy rằng Merlin vẫn như cũ không rõ vấn đề tình cảm, nhưng cậu bỗng nhiên nghĩ mình có thể hiểu hình thức ở chung của hai người kia.

— tuy rằng không nói rõ, nhưng ở đâu đó hai người đều cân nhắc vì đối phương.

— lúc mình còn là con người, một phù thủy... hình thức ở chung của mình với Arthur đại khái cũng như vậy.

Cậu bé thần linh lặng yên rời khỏi hầm ngầm lần cuối cùng nhìn hai người lâu ngày gặp lại, bỗng nhiên thật chậm, thật chậm từ từ to con mắt.

... Đăng bởi: admin

36. Chương 36: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Hự, pà con thông cảm, tạm thời post cho hết truyện Kế hoạch nhớ, có thể mai post 2 chương kết cục ^^

~Chương 51: Nghề nghiệp mới của Severus...

9af809288dc285ccb220d04be012e8ce

Nhiều năm sau này, Severus vẫn như cũ cảm thấy vạn phần bất đắc dĩ đối với nghề nghiệp mới mà mình thu được.

Hắn thu được nội dung quan trọng nhất của công tác mới, đó là phải ném đủ loại những người xuyên việt trở về thời không cũ của họ. Tại một số tình huống bình thường, hắn sẽ gặp phải một số Muggle hoặc phù thủy kinh sợ. Vì vậy hắn sẽ nhận chức trách trước đó của Merlin, nói chuyện với những người này rồi đưa họ trở về.

Tuy rằng ngài Snape vẫn không am hiểu giao lưu nói chuyện với mọi người... Có điều không sao cả. Dù hắc có làm kém cỏi đến đâu, cũng đảm bảo đáng tin tưởng hơn cái tên thần linh trẻ con ngàn năm không đổi đến chết vẫn không đứng đắn kia.

Thỉnh thoảng hắc gặp phải những vấn đề không bình thường tỷ như Giám Ngục bay loạn trên trời, hoặc có lần... có cổ thú chạy đến xuyên việt (lần này Severus không ném hắc ta về thời không cũ, dù sao cự thú “hắc không tồn tại” không được ký luật bảo hộ sinh vật thần bí thật sự rất hiếm có, cho nên hắc vẫn muốn nghiên cứu một chút xem tính chất nguyên liệu độc được của sinh vật thần bí cấp bậc nguy hiểm nhất kia). Đây là quyền dùng công cho tư nhỏ thôi.

Merlin để lại cục diện muốn bao nhiêu rồi rắc liền có bấy nhiêu phiền phức... Lúc đầu hàng năm đều có một số người kỳ cục xuyên việt đến. “Cho nên Severus người định cảm ơn ta thế nào đây?” Tom Riddle ngồi bên cạnh hắc ngay tại quầy “caffe Voldemort”, “Người xem, ta giúp đỡ người biết bao a... Chỉ cần ta mặc quần áo đồng phục nữ hầu đi ra ngoài một vòng... trên đường lộ ra tên nào trùng con người như muốn rút ra ngoài khẳng định tuyệt đối là người xuyên việt không cần nghi ngờ!”

“trùng con người như muốn rút ra ngoài”... Hừm, kỳ thực chỉ là bị dọa ngốc...

Thấy chân thân Hắc Ma Vương mặc quần áo kỳ cục đi dạo trên đường cái, quả thực tạo ra áp lực tâm lý không nhỏ cho mấy người xuyên việt...

Severus ấn huyết thái dương, hắc rất muốn oán giận rằng thực ra người mặc những trang phục kỳ quái kia chỉ vì người thích thôi a, hỗ trợ lọc ra người xuyên việt chẳng qua là tác dụng phụ trợ...

Có điều hắc suy nghĩ một chút, cũng không nói gì nữa.

Dù có nói cái gì với cái tên suốt ngày cợt nhả còn đặc biệt yêu trêu chọc người khác này, phỏng chừng cậu ta còn có thể kéo vấn đề đến chỗ không bình thường nào khác.

Trong khoảng thời gian đầu trôi qua, cuộc sống của Severus Snape dần dần trở nên dễ dàng không ít. Dòng chảy loạn thời không của Minh Hà dần dần khôi phục, những người xuyên việt do ảnh hưởng hàng năm cũng dần dần giảm bớt. Severus nghĩ có thể không bao lâu sau trật tự thời không sẽ được khôi phục lại hoàn toàn, sau đó sẽ không còn những thứ lộn xộn nào đến nữa.

Có điều trong khoảng thời gian này, người xuyên việt mới xuất hiện cư nhiên là người quen cũ.

Nhìn bé ngoan Sirius vốn muốn gọi hắc “Snivellus” kết quả bị ý cười trong mắt cùng y phục tạp dề của Voldemort dọa cho choáng váng... Severus Snape nghĩ mình thật sự lười phát biểu ý kiến dưới tình huống ngu xuẩn như vậy.

“Hắc... hắc cũng giống ta xuyên tới?”

“Người nói Severus Snape? Nga, Severus không giống các người, hắc là “nguyên nhân” khiến các người xuyên việt. Còn có a... Người tốt nhất nên rèn luyện năng lực thừa thụ của mình một chút. Nghe nói bên kia Severus là giáo sư Độc dược của các người? Hiện tại giáo sư Độc dược ở Hogwarts là Eileen nhà Prince, về phần nghề nghiệp của Severus nhà chúng ta hiện giờ à... Chắc chắn, phỏng chừng so với chuyện ta mở quán caffe còn kinh tế hơn.”

Severus Snape ở một bên nghe vị chủ cửa hàng trẻ tuổi tóc đen mắt đỏ một bên đùa giỡn bé ngoan Sirius... Chỉ thấy bé ngoan Sirius xuyên việt kia lộ ra vẻ mặt sắp khóc: “Nghề nghiệp gì... Nghề nghiệp gì có thể so sánh độ dọa người chuyện Hắc Ma Vương mở nhà hàng a!”

Hắc thật sự không muốn quá mức tàn nhẫn nói tình huống thật cho đối phương.

“Tân nhậm Merlin” gì gì đó... Quả thực là nghề nghiệp tới độ cao không thể tưởng tượng nổi a...

Cho dù đối phương có là đối thủ kẻ thù kiếp trước của mình đi chăng nữa, cũng không nên dọa người ta như thế... Dù sao hiện giờ bé Black còn đang là trẻ con, vạn nhất dọa trẻ nhỏ lên cơn sốc đó là bất nạt người ta.

Còn về chuyện lấy danh Voldemort mở quán caffe này... Cảm thấy kinh sợ cũng không chỉ có mấy người xuyên việt liên lụy theo. Trên thực tế, ban đầu Severus cũng bị quyết định của Tom làm cho hoảng sợ. Dự định đầu tư quán caffe? Loại chuyện này chỉ có học sinh Hufflepuff mới làm ha...

Kết quả thiếu niên Voldemort trả lời thẳng thắn lưu loát: “Nhà hàng thì làm sao? Đừng có coi thường nhà hàng. Nói thật ta nghĩ tìm người giúp mình phong làm Hắc Ma Vương mới là hành vi nào không phát triển, còn không bằng ta hiện giờ đầu tư giới ẩm thực đâu. Vị “tương lai của ta” kia mới thật ngu xuẩn, tự phong làm Hắc Ma Vương làm chủ tịch tập đoàn chuyên tập kích, ám sát người bằng Avada gì gì đó. Phạm vi hoạt động không rời khỏi nước Anh, lực ảnh hưởng cũng chỉ ở giới phù thủy mấy ngàn người.” Lời nói cư nhiên lộ ra vẻ kinh thường hành vi của Voldemort nào đó.

Cậu kinh doanh quán cafe rất thành công, vô cùng thành công.

Cậu đã sửa tên mình thành tên Voldemort này cũng chỉ vì diễn lại vở kịch của mảnh hồn Voldemort trong trí nhớ... Cho nên dù thanh thế có lớn, trên thực tế cũng không tạo ra tính sát thương nào.

Sau khi dự định đầu tư ẩm thực, việc cậu muốn làm cũng chỉ là gắng sức tẩy trắng sản nghiệp trên danh nghĩa —— có thể nói, tên xuyên việt Voldemort kia không cần thận làm một lần người tốt. Không đâu tự dừng lại cho tên nhóc mười sáu tuổi một đồng tài sản như vậy, giúp cậu có thể hoàn thành nhanh chóng vốn tích lũy tư bản ban đầu.

Cái tên mảnh hồn Voldemort xuyên việt kia dựa vào vài thân thể của vài người, trần trọc nhiều năm mới có thể hoàn thành tâm nguyện dung hợp với tên nhóc này... Kết quả Tom Riddle kế thừa kinh nghiệm cùng ký ức của đối phương, sau đó cư nhiên không hề để tâm mà lấy mục tiêu đầu tư phát triển ẩm thực làm lựa chọn tốt nhất. Nếu cái tên Voldemort đó lúc đầu có thể dự kiến đến tình huống hiện tại... phỏng chừng trực tiếp khóc đến chết...

Lúc đầu Severus có một đoạn thời gian không gặp được Tom Riddle... Cậu tận lực tránh hấn, đại thể cũng vì những chuyện vừa xảy ra khi gặp lại.

Thế nhưng chính Severus Snape cũng có thể mơ hồ đoán được vài thứ. Chính hấn cũng cảm giác được khi đó Tom đột ngột thay đổi phản ứng có chút không đúng, loại phản ứng lộ vẻ hận thù cùng uy hiếp kia, càng giống như tính tình ương bướng tận lực bày ra cho hấn xem. Hơn nữa lúc đó Merlin chạy tới nói những lời kỳ cục “giao ban” này nọ, làm hấn cảm thấy có chuyện gì đó không thể văn hồi suýt chút nữa thì xảy ra...

Sau đó quán cafe Voldemort khai trương, hai người đều tự điều chỉnh tâm tình ổn định... Tom có tìm đến hấn xin lỗi hai lần. Ý tứ đại khái là cậu không muốn giải thích chuyện gì đã xảy ra, nhưng cậu có thể sẽ không có lần sau. Thế nhưng Severus cắt lời cậu.

“Nên xin lỗi là ta.” Hấn nói.

Nghe thấy hấn đáp lại như vậy, thiếu niên tóc đen mắt đỏ có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Kỳ thực tại thời điểm khác cậu nhất định sẽ không ngốc đến mức lộ ra vẻ mặt trên mặt rành rành như thế, nhưng khi ở bên Severus, cậu bao giờ cũng quen thói quen ở chung như những ngày còn bé.

“Ta nên xin lỗi. Tuy rằng đến giờ ta cũng không biết khi đó người có ý nghĩ ngu xuẩn chỉ phối những hành động lộn xộn ngu ngốc gì trong đầu, nhưng khi đó ta hấn nên mặc kệ ý nguyện của người trực tiếp đánh ngất người mang về.” Severus Snape mặt đen nói như vậy, nghĩ đến đoạn thời gian đó hấn lại tức giận.

Hấn thật sự có điểm hối hận khi đó không trực tiếp ra tay với Tom, nếu vậy tên nhóc Tom này hấn sẽ lộ nguyên hình tính cách. Sai lầm lớn nhất của hấn chính là hấn đã cho rằng tiểu Tom nhà hấn đã trở thành phù thủy có chỉ số thông minh cùng tính độc lập của người trưởng thành, hấn hấn nên trực tiếp thực hiện chức trách của người giám hộ đánh tên nhóc ngu ngốc này một trận là sẽ không còn chuyện gì nữa.

... Đăng bởi: admin

37. Chương 37: Kế Hoạch Nuôi Dưỡng Hmv

Trước hết xin cảm ơn tình yêu của ta, nàng tiểu Zennie đáng yêu đã giúp ta edit nốt phần cuối cùng của truyện để toàn vẹn kết cục... (trong lúc ta đang bị thương thế này...:(còn 1 chương nữa là hoàn cả nhà nhá!!

Chương 52. Kết cục.

images

Đây là kết cục tốt nhất, cũng có thể đối với vài người đó cũng là kết cục tệ nhất.

Quán caffe của Hắc Ma Vương trẻ tuổi phát triển không ngừng, còn các loại hoạt động tập kích khủng bố không hề có trong kế hoạch của cậu. So với ký ức từng có trong lịch sử — hoặc nói so sánh với ký ức tương lai — thành kiến tính cách của Tom Riddle của hôm nay càng lúc càng lớn... Kết quả là những kẻ xuyên việt tới đây đều bị nhãn hiệu quán caffe Voldemort kích thích làm cho phát điên, sau đó phải do Severus tiếp nhận chức vụ của Merlin này đến nghĩ cách trấn an.

Còn Merlin?

Sau khi nghi thức “giao ban” kết thúc, cậu bé tóc rặng đỏ có thú vui ác độc kia dường như đã biến mất khỏi thế giới này. Severus cùng Tom đều thử tìm cậu, nhưng không lần nào thành công.

Nhưng một khoảng thời gian sau, Severus Snape nằm mộng.

Hắn mộng thấy Minh Hà.

Làn nước mờ sương mênh mông trải rộng trước mắt hắn, sau đó hắn nhìn thấy nguyên dạng của trạm xe lửa Minh Hà. Đoàn trưởng Charon đứng trước đoàn tàu kéo dài trên sân ga mỉm cười với hắn, mà đứng ở đầu tàu cũ, rõ ràng là Merlin đã biến mất thật lâu.

“Nói chung... Nhớ kỹ đúng lúc buông tay.” Merlin vẫn như trước duy trì kiểu quần áo lễ phục của trẻ nhỏ, còn cưỡi mũ đưa xuống cúc cung với hắn.

“Cái gì?” Severus nghĩ mình vốn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng lại bị cậu chặn lời hết. Buông tay cái gì?

“Sau hơn trăm tuổi, nhớ kỹ đúng lúc buông tay tìm người thay ca.” Merlin vừa nói vừa nhảy lên toa xe, lúc này Severus mới ý thức được đứa bé thần linh này đang đứng cạnh toa tàu Minh Hà. Hiện tại Merlin dự định rời đi — giống những con người khác, tới xe lửa Minh Hà bắt đầu đoạn hành trình mới.

Cảnh trong mơ nơi Nhà Ga Ngã Tư Vua này là nơi cuối cùng kết thúc nghi thức giao ban.

“Người biết không? Ta có rất nhiều tên, họ gọi ta là Merlin, gọi ta là Thần Pháp Thuật, gọi ta là Thần Thời Không, còn có... Beedle Người Hát Rong.” Merlin trừng con mắt, đột nhiên nở nụ cười, “Chà, đúng vậy, Beedle là bút danh của ta, cũng là do ta tự tay viết. Peverell dùng áo choàng tàng hình tránh được Tử Thần đã sống cuộc sống thật dài lâu, sau đó đã cởi áo choàng tiến tới hành trình mới... Đây mới là kết cục tốt nhất. Nếu không cẩn thận sống cuộc sống quá dài, sẽ biến thành kẻ như ta lão già điên điên ngốc ngốc.”

Đầu tàu vang lên tiếng còi xúp lơ bén nhọn.

Severus Snape sờ sờ mũi: “Ta nghĩ ta không rõ...”

“Không sao, đến lúc đó người sẽ hiểu rõ. Tin tưởng người sẽ không giống ta sống hơn ngàn năm, người dừng cảm hơn ta nhiều, cũng không tham niệm bất tử.” Merlin bỗng nhiên lộ ra dáng cười thơ ngây, sau đó phát phát tay chào hắn, “Hẹn gặp lại, ta thích lúc ta là Nagini ở bên các người.”

Không đợi hắn mở miệng hỏi đoàn tàu đã khởi hành, Severus Snape — hoặc nói vị thần mới nhậm chức thay Merlin — tỉnh mộng.

Sống mãi là chuyện không có giá trị gì.

Sống quá lâu, bạn bè cùng người thân quen biết trong thế giới này đều rời xa mình... Sau đó tất cả sẽ dần phai nhạt mất ý nghĩa trong dòng chảy thời gian dài đằng đặc.

Merlin biết đã đến lúc rời đi.

Hơn nữa cậu cũng tin rằng người nổi nghiệp mà cậu tuyển, sẽ ở mấy trăm năm sau chọn thời điểm thích hợp cũng tìm người nổi nghiệp giao trọng trách. Người kia lý trí hơn cậu nhiều, sẽ không giống cậu vứt bỏ tình cảm loài người sau đó sống tạm bợ hơn ngàn năm... Cuối cùng chỉ nhớ rõ phải tìm người ở bên giúp cậu chơi cờ phù thủy nhằm chán.

Đó là trò chơi có từ ngàn năm trước Arthur đã dạy cho cậu chơi, lúc đó Arthur toàn mắng cậu là kẻ chơi cờ dở tệ.

Lúc đoàn tàu xuất hành, Merlin bỗng dừng nhớ tới ngàn năm qua vì sao mình vẫn duy trì hình thái trẻ con.
“Arthur...”

Khi Severus tỉnh giấc mộng, thấy Tom Riddle đang đứng cách đó không xa cạnh quầy hàng mỉm cười với hắn.

Đây là thế giới tan vỡ nhất đồng thời hòa bình nhất, hoặc nói đây là kết cục tốt nhất đồng thời tệ nhất.

Về việc Merlin giao ban và an bài có ảnh hưởng gì đối với thế giới này, Severus Snape sau một khoảng thời gian dài tiếp xúc mới có thể chậm rãi hiểu được. Thời gian kỳ thực là tuyến tính, chuyện đã phát sinh, cả thế giới cùng thời không cũng không thể quay lại chỉnh sửa.

Tỷ như... Phriluty Thrye.

Nhiều năm sau này, Severus ngẫu nhiên gặp được cô bé kỳ quái bị mảnh hồn Voldemort xuyên vết dạy xấu kia. Cô đã trưởng thành, thoát nhìn chỉ là cô gái phổ thông không có gì dị thường. Có người nói cô được gả cho một vị nam phù thủy họ Lovegood, bởi vì đối phương nguyện ý bao dung những ý tưởng kỳ quái của cô.

Ban đầu Severus chỉ cảm thấy dòng họ “Lovegood” này khá quen tai, đến tận hai năm sau vợ chồng Lovegood đặt tên cho con trai họ là Xenophilius thì hắn mới nhớ ra là ai.

Xenophilius Lovegood, chẳng phải chính là chủ biên báo hay sao? Lúc đó Severus cảm giác biểu cảm trên mặt mình co quắp cả nửa ngày —— thì ra mẹ của chủ biên, hoặc nói bà nội của học sinh Luna của ngày trước cư nhiên có quá khứ nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy.

Một chuyện làm Severus chẳng biết nên bình luận làm sao như thế thực ra là... chính hắn không thấy.

Đúng vậy, quả thực “chính hắn” không thấy.

Cùng Phriluty Thrye quyết định chạy đi đăng kí kết hôn còn có... ngài Abraxas Malfoy. Nhưng đối tượng kết hôn của hắn hoàn toàn khác kiếp trước, cư nhiên lại là Eileen Prince.

Severus từ chỗ Tom biết tin tức này suýt nữa nghĩ mình nghe nhầm. Kết quả Abraxas không chỉ mời Tom, người bạn cùng phòng cũ tham gia hôn lễ, cư nhiên còn gửi Severus một thiệp mời. Severus cảm thiệp mời trăm mặc nửa ngày, tuy rằng mình “thấy mẹ trên sinh lý gả vào nhà Malfoy” không phải chuyện gì xấu, nhưng hai người kia từ lúc nào lại quen nhau a.

“A, đại khái lúc ta mất tích, Abu nghĩ cách đi tìm ta” Tom Riddle giương hai tay giải thích “Sau đó Eileen Prince cũng đang truy tìm tung tích của Phriluty nhà mình ... từ đó, hai người họ tìm được tiếng nói chung trong chuyện tìm người nên cứ thế thành một tổ truy tìm ở bên nhau thôi.”

“.....” cho nên thế giới này sẽ không xuất hiện tiểu “Severus Snape” nữa, mẹ hắn cũng đã trở thành Malfoy phu nhân.

“Hơn nữa Abu trước đây có nói, nếu có khả năng hắn nhất định sinh hai con trai. Tốt nhất một đứa giống hắn, một đứa giống Eileen —— ừm, nguyên lời của hắn có rất nhiều từ ngữ hoa lệ hết lời ca ngợi dung mạo của mình, ta đã tự động cắt bớt mấy đoạn tự kỷ của hắn rồi.

“Hai con trai lớn lên giống Abraxas cùng Eileen...” Severus trong đầu nghĩ, bỗng phát hiện đây chẳng phải là một là Lucius Malfoy, còn kẻ còn lại phải chăng là chính hắn thời nhỏ a.

Hơn nữa từ góc độ di truyền học mà nói, chuyện này quả thật là có khả năng phát sinh...

Eileen Prince trời sinh khuôn mặt tầm tối, rất có khả năng tạo nên khác biệt cho gia tộc Malfoy từ trước tới nay, sinh ra một tiểu dơi tóc đen đầu tiên gì đó...

Severus trăm mặc hơn nửa ngày, sau đó bỗng nhiên nghe Tom bên cạnh nói ra đề nghị kinh thể hải tục: “Người xem gần đây có rất nhiều người kết hôn a... Severus chúng ta có nên đi một chuyến đến Bộ Pháp Thuật?”

“....Cái gì?”

... Đăng bởi: admin

38. Chương 38

Severus trầm mặc hơn nửa ngày, sau đó bỗng nhiên nghe Tom bên cạnh nói ra đề nghị kinh thể hãi tục: “Người xem gần đây có rất nhiều người kết hôn a... Severus chúng ta có nên đi một chuyến đến Bộ Pháp Thuật?”

Đề nghị thỉnh linh đến này làm hắn sững sốt một chút: “...Cái gì?”

“Người sau này sẽ sống rất lâu” thiếu niên tóc đen mắt đỏ chỉ vào hắn, sau đó lại chỉ vào chính mình “Còn ta cũng là người sẽ sống thật lâu... Người xem, ngoại trừ người cùng Merlin có thể làm bừa như ý, chỉ có ta là người đi xa nhất trên chặn đường dài sống mãi này.” Tom vẫn như cũ duy trì cách đề nghị không sợ chết giống hồi còn bé, quả thật đang phá hỏng hình tượng thoát nhìn ưu nhã hiện giờ của cậu.

Đang êm đẹp lahi đột ngột đưa ra thỉnh cầu kiểu “Chúng ta đều sống rất lâu cho nên hãy cùng kết hôn a”, cả nội dung lẫn hình thức lý do này đều làm cho người ta tan vỡ.

“Đừng nói giỡn” Severus cau mày.

“Nói vậy người vẫn tức giận vì chuyện trước đó?”

Tom Riddle nói xong, phát hiện Severus cư nhiên đã khoát thêm áo bào đứng lên. “Nếu không còn chuyện gì khác, ta đi trước. Ta đột nhiên nhớ ra mình còn chút việc.” Severus nói những lời khách sáo tạm biệt không bằng nói thẳng hắn nóng lòng né tránh trọng tâm câu chuyện.

“Hừm, được rồi, gặp lại sau.” Tom cũng không quán quýt vấn đề nữa, trái lại thái độ nho nhã chào hắn.

Nhưng nhìn người giám hộ ngày xưa đẩy cửa bước đi, Tom bắt đầu nhắm mắt, trong lòng mặc niệm tên đối phương. Severus Snape, cậu trong lòng yên lặng nhớ kỹ, phảng phất như đó là thần chú đầy ma lực. Severus Severus...

Cách mặc niệm này thoát nhìn có chút ngu ngốc, nhưng trong vài phút lại thu được hiệu quả.

Không được bao lâu, Severus Snape lại đẩy cửa quán caffe trở về. “Đáng chết,” thoát nhìn hắn có chút gắt gỏng, “Người đến tốt cùng đang làm cái gì?”

“Không có gì a.” Tom cười tủm tỉm trả lời, chỉ là đang nghĩ đến người mà thôi.

— cậu bắt quá trong tâm trí làm ít thí nghiệm, hơn nữa rất thành công.

— Severus quả nhiên có thể nghe thấy.

Trước cậu cũng có tư liệu về Merlin cùng truyền thừa thần linh, sau chính cậu cũng từng tra tìm thêm một ít. Chỉ cần hô hoán tên thần linh, đối phương nhất định có thể nghe – cũng có thể gọi nó là cầu khẩn cũng đúng.

Đương nhiên, phần lớn những lời khẩn cầu ấy không nhận được lời đáp lại của thần linh, thế nhưng là người nhận được thần cách, nhất định kẻ thừa năng lực lắng nghe lời cầu khẩn. Từ ý nghĩa sâu xa mà nói, Merlin muốn tìm người kế vị cũng vì hệ thống cầu khẩn của cậu loạn không còn hình dạng nữa... Hầu như mọi người đều có thể loạn gọi “Merlin râu mép” “Merlin đeo vớ”... đủ loại lộn xộn, khiến cho truyền thống cầu khẩn trở nên vừa ác tục vừa vô nghĩa.

Có điều hiện giờ lại vừa lúc... Hiện giờ phần lớn phù thủy cũng không biết tên của tân nhiệm thần linh, chỉ có cậu biết kẻ kế thừa chức vụ Merlin hiện chính là người giám hộ ngày xưa của cậu.

Dưới tình huống như vậy, hệ thống cầu khẩn này tất nhiên nên lợi dụng cho thật tốt.

Người đàn ông mặc áo chùng đen lần thứ hai bỏ đi, Tom dùng phương thức khẩn cầu yên lặng nói một câu: “Đề nghị của ta luôn luôn có hiệu, Severus.”

Thân hình đối phương chợt khựng lại một chút, nhưng cũng không quay đầu mà lại tiếp tục bước.

“Không sao, đề nghị này vĩnh viễn có hiệu... đối với người”.

Tom Riddle thở dài một hơi, vung đũa phép thu thập cửa hàng.

Thực ra cậu cũng không có nhiều chấp nhất chuyện “mở cửa hàng tại Hẻm Xéo”, cho nên cậu nhất định phải làm như thế chủ yếu vì ở đây có thể ưu tiên thấy đủ loại phù thủy nhỏ a... Những người cùng Severus trong quá khứ hay tương lai cùng chung nhịp thở...

Lần trước đã nhìn thấy bé ngoan Sirius Black xui xẻo xuyên việt đến đây... Vậy tiếp theo có thể là ai nhỉ? Có khi nào là cô bé phù thủy hoang dại gọi Lily Evans gì đó?

Cậu cũng không lo lắng chuyện Severus nhà mình gặp lại cô bé kia, không có sở thích luyến đồng biến thái ai sẽ lo chuyện này. Trên thực tế, cậu nghĩ đối với Severus Sape mà nói ‘Lily’ như một tín ngưỡng hơn cả ái tình. Thật giống như quan hệ giữa Merlin cùng phù thủy — không ai thật lòng muốn gặp Merlin, họ chỉ cần biết người đó tồn tại ở nơi nào, vậy là đủ.

Cho nên không cần phải lo lắng sẽ có đối thủ cạnh tranh.

Người có thể cùng Severus đi đến tận cùng tất nhiên là cậu, cũng chỉ có thể là cậu.

Tom trong lòng chán ngán suy nghĩ vấn đề “Rốt cuộc đến bao giờ mới đăng ký kết hôn” — thật là, Merlin đều đi tìm Arthur rồi, mà người giám hộ nhà mình vẫn tính tình không được tự nhiên như trước. Vừa mới nói ra đề nghị cư nhiên xấu hổ chạy mất, thật sự là một chút cũng không đáng yêu.

Có điều không sao, ngày còn dài, bọn họ còn có đủ thời gian dài.

Một ngày nào đó cậu nhất định khai phá phát triển công năng mới cho hệ thống cầu khẩn... Tỷ như ở trên giường cậu có thể thầm nghĩ một ít lời tâm tình. Ừm, nói vậy, mình hẳn nên để chuyện “cầu khẩn thần linh” thành một phần của thú vui trên giường ha?

Tom một bên miên man suy nghĩ, một bên đợi người khách đầu tiên bước vào trong ngày mới của quán “Voldemort caffe”.

Dù thế nào đi chăng nữa, sau khi tất cả chấm dứt, người đàn ông mặc áo chùng đen kia cũng sẽ ở trở về bên cậu. Vị giám hộ ngày xưa vẫn như hồi cậu còn nhỏ đứng trước cậu, dùng làn điệu trào phúng của hắn cùng cậu đối mặt cả thế giới. Tuy rằng Tom nghĩ hiện giờ quan hệ của bọn họ còn chưa có tiến triển đến mức cậu mong muốn, thế nhưng chỉ cần có đủ thời gian, cậu không sợ không đạt được mục đích.

Một tương lai mới đang đến gần.

Hoặc, có thể nói quá khứ mới tinh cũng đều do họ định ra.

Sông thời gian chậm rãi chảy xuôi, và đây là kết thúc — thuộc về Severus Snape cùng Tom Riddle — nga, không, hẳn là thuộc về thần linh tân nhiệm bắt tử cùng chủ quán caffe bán bất tử.

TOÀN VĂN HOÀN Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-hoach-nuoi-duong-hac-ma-vuong>